

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 45

Ple del Parlament

Sessió 24, primera reunió, dimarts 8 de febrer de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre la dissolució del comitè d'experts per a garantir els drets fonamentals en situacions d'emergència (retirada) 300-00104/13	4
Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus 300-00109/13	5
Interpel·lació al Govern sobre el cànon de residus 300-00112/13	12
Interpel·lació al Govern sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista i la dignificació de les fosses comunes 300-00115/13	17
Interpel·lació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica 300-00106/13	21
Interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023 300-00108/13	29
Interpel·lació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern 300-00107/13	37
Interpel·lació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques 300-00110/13	45
Interpel·lació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge 300-00111/13	52
Interpel·lació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca 300-00114/13	59
Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral 300-00113/13	63

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 24.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Educació, la consellera de Recerca i Universitats, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans (tram. 202-00014/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 85, 15).
3. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el deute històric de l'Estat amb Catalunya (tram. 252-00014/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 193, 8).
4. Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus (tram. 300-00109/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre el cànon de residus (tram. 300-00112/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre la dissolució del comitè d'experts per a garantir els drets fonamentals en situacions d'emergència (tram. 300-00104/13). Grup Mixt. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista i la dignificació de les fosses comunes (tram. 300-00115/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica (tram. 300-00106/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023 (tram. 300-00108/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern (tram. 300-00107/13). Marc Parés Franzí, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques (tram. 300-00110/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge (tram. 300-00111/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca (tram. 300-00114/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral (tram. 300-00113/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
15. Procediment per a elegir set síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/11). Grups parlamentaris. Elecció.
16. Procediment per a elegir cinc membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/11). Grups parlamentaris. Designació.
17. Procediment per a elegir el president o presidenta del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/12). Grups parlamentaris. Designació.
18. Procediment per a designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (tram. 284-00027/11). Consell Assessor de Protecció de Dades. Designació.
19. Procediment per a elegir dos membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00009/12). Presidència de la Generalitat. Designació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el mercat de treball (tram. 302-00084/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00085/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'exercici de la competència de la seguretat pública (tram. 302-00087/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política exterior (tram. 302-00086/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les dificultats amb què es troba el Departament d'Acció Exterior i Govern Obert per a fer la seva feina a l'exterior (tram. 302-00093/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes nocius de les macrogranges (tram. 302-00088/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment dels drets culturals (tram. 302-00089/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els plans de recuperació econòmica i els fons europeus (tram. 302-00090/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma de l'Administració pública (tram. 302-00091/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del Corredor Mediterrani (tram. 302-00092/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Molt bon dia, comencem la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier de Ple. I, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí, tal com figura al primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

També els informo, abans de començar l'ordre del dia, que, d'acord amb el que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants..., que segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2022 hi ha un total de 147 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Així mateix, no puc començar aquest Ple sense remarcar que aquesta sessió es fa amb la composició de la cambra alterada per la ingerència d'un òrgan administratiu que s'atorga facultats que són competència del poder judicial. Sé que aquestes paraules que estic pronunciant són incòmodes i ho haurien de ser. No haurien de deixar de ser-ho mai, perquè no podem normalitzar el que ha passat en aquest Parlament aquesta setmana a tots els nivells.

Interpellació al Govern sobre la dissolució del comitè d'experts per a garantir els drets fonamentals en situacions d'emergència (retirada)

300-00104/13

També els informo que el Grup Mixt ha retirat la interpellació al Govern sobre la dissolució del comitè d'experts per garantir els drets fonamentals en situacions d'emergència, que corresponia, de fet, al sisè punt de l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre la gestió dels residus

300-00109/13

Per tant, comencem la sessió parlant del quart punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la gestió de residus. La presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i té la paraula per fer l'exposició de la interpellació la senyora Silvia Paneque. (*Veus de fons.*) Senyor García, sí, si us plau, per què em demana la paraula? Un moment, senyora Paneque.

Joan García González

Sí, presidenta. Res, per comentar-li que la sessió no pot començar si no hi ha un secretari a la Mesa, i acaba d'arribar. Ho dic perquè ho tinguin en compte. I ja que complim el Reglament, o l'intentem complir, doncs, que el complim adequadament. Gràcies.

La presidenta

Ah, tenia entès que el secretari estava venint, estava a la infermeria i acaba d'arribar en aquest moment. Per tant, ara ja sí, abans de començar el primer punt de l'ordre del dia amb la composició que permet reglamentàriament, dono la paraula com he dit abans a la diputada senyora Silvia Paneque.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera. Miri, aquesta interpellació ve motivada fonamentalment per tres qüestions que impliquen un fort impacte ambiental a Catalunya i que, per tant, pensem que han de captar tota la nostra atenció i impuls polític, en un moment de crisi climàtica com l'actual, i subratllo la paraula «crisi», perquè en el context actual crec que adquireix el seu sentit més rotund.

La primera qüestió fa referència a la necessària adaptació del marc normatiu català a les directives europees del 2018 i del 2019, d'impuls a l'economia circular i de reducció dels productes plàstics, respectivament. La segona, a la preocupació del nostre grup parlamentari per la planificació d'infraestructures per a la gestió de residus, especialment d'ençà l'aprovació de la moratòria de desmantellament de les plantes de valorització energètica del passat mes de desembre, més quan els dos documents, el Pinfrecat i el Precat, que haurien de regir la planificació tant de la gestió de residus com de les infraestructures de la gestió dels mateixos es troben sense vigència, caducats des de l'any 2020. I finalment, la tercera qüestió, sobre la situació d'alguns abocadors a Catalunya, i especialment li parlaré de la situació generada a comarques gironines, que vostè coneix bé, després de sentències de tancament. Li parlaré de Solius, de Vacamorta, però també de capacitats esgotades, com la de Lloret.

Sobre la primera qüestió, estic segura que convenim sobre la necessitat que Catalunya necessita l'aprovació d'aquesta llei. De fet, és una de les prioritats de legislatura amb la que vàrem coincidir a la primera –i única també, li haig de dir– reunió que hem mantingut amb vostè i amb el seu departament fins a data d'avui.

La Unió Europea ja va impulsar una directiva marc de residus, l'any 2008, amb l'ànim de transformar el nostre continent, Europa, en una societat de reciclat i contribuir al canvi climàtic. Es va establir el principi de jerarquia de residus, i la prioritització de les actuacions en el tractament de residus: reutilització, reciclat, valorització –inclosa la valorització energètica– i eliminació. Posteriorment, la Comissió Europea va realitzar diferents estudis i treballs que marcaven la necessitat de marcar nous objectius més ambiciosos i marcar un horitzó clar que ajudés a planificar les infraestructures necessàries per al tractament de residus.

I és així com arribem a les dues directives actuals, la del 2018/851, del Parlament Europeu i del Consell, que modifica la que li esmentava al principi, la del 2008, i que té com a objectiu avançar en l'economia circular, harmonitzar les polítiques entre els estats membres, i millorar la informació i la traçabilitat. La transparència, en definitiva. I marca que els estats membres adoptaran les mesures necessàries per

garantir que l'any 2035, a la volta de la cantonada, els residus municipals dipositats a abocador siguin com a màxim del deu per cent del total, i li recordo que Catalunya en aquests moments estem situats en el trenta-sis per cent.

I la segona directiva, la de l'any 2019, relativa a la reducció de l'impacte de determinats productes de plàstic al medi ambient, marca com a prioritària la intervenció amb els plàstics perquè no es recicla ni un vint-i-cinc per cent del plàstic recollit, i la meitat acaba en abocadors. Amb el mateix ànim d'impuls a una societat de reciclat i alineat amb els objectius de la lluita del canvi climàtic, el Govern d'Espanya ha transposat aquestes dues directives a l'ordenament jurídic espanyol, de manera que en aquests moments està en tràmit parlamentari, en aquests moments al Senat, el projecte de llei de residus i sòls contaminats, per una economia circular. Aquest és el nou marc, serà el nou marc normatiu fixat pel Govern d'Espanya a partir de l'any 2022.

Per tant, a Catalunya necessitem un marc legal actualitzat a la directiva europea del 2018, que asseguri la prevenció i reducció de la generació de residus, per protegir el medi ambient, per la pròpia salut humana i per fer la transició a una economia circular i baixa en carboni, així com també a la prevenció i reducció de l'impacte de productes plàstics en la salut i el medi ambient, amb especial atenció als medis aquàtics. Amb quins criteris? Li apunto els més rellevants.

El primer, reforçar la prevenció de residus, amb mesures i objectius que contribuïxin especialment als objectius de desenvolupament sostenible relatius al malbaratament d'aliments i residus marins. Segon, incrementar els objectius de reutilització i reciclat dels residus municipals. Tercer, obligar a noves recollides, entre d'altres, bioresidus, residus tèxtils o domèstics perillosos. Quart, ampliar i aclarir les responsabilitats del productor inicial i del gestor dels residus, establint mesures d'obligat compliment pels productors. Cinquè, incorporar les obligacions derivades de la directiva del 2019, de plàstics d'un sol ús. Sisè, establir plans que defineixen l'estratègia general de gestió de residus i els seus objectius mínims. Setè, definir instruments fiscals per incentivar l'economia circular. Vuitè, millorar la informació i traçabilitat pel seguiment i control de la gestió de residus i sòls contaminats; és a dir, augmentant transparència en la gestió i dels costos d'aquesta gestió de residus. I finalment, per apuntar-ne nou, definir i actualitzar el règim sancionador i el seu procediment.

Per tant, ens cal una nova llei de residus a Catalunya, que doni compliment als compromisos i objectius marcats per la Unió Europea, a la disposició final vuitena de la mateixa llei aprovada al Parlament, la 16/2017, de canvi climàtic. I també les diferents mocions aprovades pel Parlament de Catalunya.

Sobre la segona part, la segona qüestió, el compromís de planificació. El compromís de reducció de gasos d'efecte hivernacle del cinquanta-cinc per cent l'any 2030 i de descarbonització de la nostra economia el 2050 fan del tot necessari actuar sobre aquells sectors emissors de gasos d'efecte hivernacle, entre els quals també s'hi situa la gestió de residus. Del total d'emissions, de gasos d'efecte hivernacle a Catalunya, un cinc per cent es deuen a la gestió de residus. I d'aquest cinc per cent, el setanta-set per cent esdevenen en la deposició de residus urbans en abocadors. Això són dades de la pròpia Generalitat, d'avaluació de gasos d'efecte hivernacle a Catalunya, de l'any 1990 el 2017.

Per això li mostrem la nostra preocupació al pla de tancament i desmantellament, aprovat el desembre passat amb la llei d'acompanyament als pressupostos, en la seva disposició addicional segona. I li dic «preocupació», perquè, a diferència d'altres debats que hem tingut fins ara, Catalunya ha estat sempre capdavantera en matèria de gestió de residus i ens alerten algunes decisions que pensem que no són realistes amb la diagnosi actual de generació de residus a Catalunya. O, dit d'una altra manera, pensem que es pot arribar, o seria desitjable tenir les mínimes infraestructures possibles d'incineració i abocament de residus? Sí, és clar; això ho compartim.

Ara, pensem que és realista aquesta proposta de desmantellament a dos anys vista? Clarament pensem que no.

Ens sembla que es pot cometre l'error de començar la casa per la teulada. Primer, la moratòria i desmantellament, sense tenir la directiva europea transposada a l'ordenament jurídic català, i sense tenir els dos documents de planificació, de gestió i d'infraestructures de residus en vigor. A nosaltres no ens sembla raonable una moratòria en aquest escenari i li proposem una moratòria de la moratòria. Catalunya, com li deia, ha estat capdavantera en gestió de residus. I, per tant, li demanem que no ho espatllem, i que seguim el camí traçat que havíem exercit fins ara: legislar, planificar i dimensionar les nostres infraestructures en gestió de residus.

Molt ens temem que, si no, per voler eliminar incineradores de manera precipitada, vostès incrementin els abocadors a Catalunya. I això sí que seria un greu error. Seria un greu error en termes ecològics, per ser la infraestructura més emissora de gasos d'efecte hivernacle, i en termes d'eficàcia i assoliment d'objectius; recordem que els abocadors són els que ocupen el lloc més baix en la jerarquia de residus. És a dir, el menys recomanable.

I tercer, sobre els abocadors, hi ha dues situacions a comarques gironines que ens preocupen –segur que com a vostè, consellera– i volem recordar també la situació de dos abocadors a comarques gironines, que es troben amb sentències fermes de tancament, i que a hores d'ara no coneixem quins calendaris tenen vostès previstos i quines alternatives per a ajuntaments, com per exemple l'Ajuntament de Girona, que, a partir de l'1 de juliol, necessitarà alternatives a l'abocador de Solius per al tractament de la seva fracció orgànica, amb el sobrecost que això implicarà per al propi ajuntament.

En definitiva, a Catalunya li convé tenir un marc normatiu clar i aprovar una nova llei de residus catalana, d'acord amb la normativa europea. O, dit d'una altra manera, planificar abans d'actuar d'una manera precipitada; planificar de manera coherent els objectius. I ho podem fer amb dos documents: amb el pla territorial sectorial d'infraestructures de gestió de residus municipals a Catalunya i amb un nou programa de prevenció i gestió de residus i recursos a Catalunya, coherents amb la nova llei.

Això no ens impedeix pas passar a l'acció de manera immediata, si és el que des del seu departament es pretén, i si calen desmantellaments, comencem per la part baixa de la jerarquia de residus, amb els abocadors, per garantir que el 2035 els residus municipals que hi dipositem siguin com a màxim un deu per cent sobre el total, tal com ens marca la directiva europea.

Li ofereixo, com sempre, tota la predisposició a planificar conjuntament i evitar de totes totes que no sobrepassem aquest deu per cent / abocador. Crec que són dos objectius que necessita Catalunya: el bàsic, la planificació, i el més urgent, reduir en abocadors.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputada Paneque, deixi'm, abans de res, començar agraint-li tant la seva interpellació i la del seu grup parlamentari, com també la interpellació que d'aquí a una estona la diputada Palacín m'adreçarà. I ho agraeixo sincerament perquè tenir l'oportunitat de que en seu parlamentària puguem debatre i posar de manifest la importància d'aquest repte, –com vostè deia– un repte col·lectiu, que suposa la gestió dels residus, em sembla que és

extremadament important. Un repte que, com bé sap, diputada, i saben totes i tots vostès, necessitarà que tots hi posem, evidentment, de la nostra part. El context d'emergència climàtica actual –en feia també vostè referència– fa evident que cal legislar per portar a terme una bona gestió dels residus.

En altres paraules, ara més que mai són necessàries la convicció, si em permeten, el compromís i una aposta molt i molt clara. Una aposta molt clara, bàsicament, per dos conceptes. El primer, millorar la qualitat de vida de les persones, com no pot ser d'altra manera, i el segon, protegir el medi ambient. I això és el que procurem des del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, i, en aquest cas, específicament des de l'Agència de Residus de Catalunya. Està, en definitiva, a disposició de la ciutadania del nostre país.

I no ho fem sols –vostè en parlava també, eh? Són nombroses les directives europees que ens obliguen a legislar des d'una perspectiva i cap a una direcció molt concreta al nostre país, però a vegades també des de l'Estat espanyol, ja que com veurem, sabem i a vegades patim, també val a dir que condiona les decisions que es puguin prendre des del Govern de Catalunya.

I ja els avanço que la idea principal amb la que ens hauríem de quedar avui és una idea, si em permeten, molt clara: necessitem un canvi de paradigma en la gestió dels residus. I, en aquest sentit, el millor residu –i em sembla que no descobrijo absolutament res– és aquell, en definitiva, que no generem. És per això que, com veuran i saben d'altres intervencions que he pogut fer des del Govern o des d'aquest faristol, s'aposta, apostem d'una manera extremadament decidida per la prevenció –i també en parlava vostè– i per a l'economia circular.

Per això aquest canvi de paradigma passa per apostar per un model basat en la reducció, basat evidentment també en la reutilització i en la reparació, o dit d'una altra manera, el reciclatge.

Feta aquesta primera introducció en forma de..., si em permet també, de declaració d'intencions, el que toca, evidentment, és actuar, eh? Així que passo a exposar-los sintèticament alguns dels instruments que han de consolidar aquesta transició basada en la prevenció, com dèiem, i en l'economia circular.

La primera –n'ha fet referència vostè– és la llei de prevenció i gestió de residus d'ús eficient dels recursos de Catalunya; la segona, el pla de tancament i desmantellament de les incineradores, també n'ha parlat, i la tercera, per acabar, que no n'ha parlat, però creiem que és molt important, el cànon de residus.

La futura llei de prevenció i gestió de residus i d'ús eficient dels recursos, com sap, ha de permetre, i també n'ha fet referència, alinear totes aquelles polítiques que Catalunya haurà d'emprendre en els propers anys amb les establertes, justament, per la Unió Europea i donar compliment a la normativa en matèria, evidentment, de canvi climàtic.

De fet, així ho vam votar, i aquest Parlament ho va aprovar. Ho ha fet en diverses ocasions; la més recent, al debat d'orientació política general. L'objectiu, com dèiem, eh? –ho dèiem llavors i ens reafirmem ara–, és assolir el residu zero, i no només el residu zero, sinó també la neutralitat en l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, incorporant-hi, evidentment, la planificació de la limitació i el tancament dels espais d'incineració de residus urbans i industrials, i també, alhora, desenvolupar el full de ruta per a l'economia circular entre el Govern, les empreses i els agents social, evidentment amb coherència amb el full de ruta de la Unió Europea.

Una llei, en definitiva, que ha de plasmar aquesta voluntat de consolidar un model –hi torno, eh?– basat en la reducció, basat en la reutilització i basat també en el reciclatge. Al mateix temps, la nova legislació ha de suposar una revisió de les estratègies de prevenció, recollida i tractament de tots els residus, així com els aspectes competencials i alhora també la responsabilitat en matèria de residus i de recursos per tal d'integrar i coordinar aspectes de tots aquests àmbits.

A més a més, la futura llei ha de servir per reforçar els instruments associats a la gestió de residus, com la fiscalitat, extremadament important, i els mecanismes de responsabilitat ampliada del productor, i habilitar-ne, doncs, evidentment també de nous, eh? Un exemple en aquest àmbit és la incorporació, per exemple, del sistema de dipòsit i retorn, eh?, i també ampliar, doncs, mesures d'optimització administrativa, i, com no pot ser d'altra manera, doncs, també la transparència en la gestió.

Estem treballant-hi; ho estem fent de manera incansable perquè s'aprovi aquesta legislatura. És extremadament necessari, ja ho he parlat en més d'una ocasió, i també és evident que el primer semestre del 23, si pot ser els primers mesos del 23, doncs, la llei ha d'estar en aquest Parlament. Ja vam fer tots els tràmits que la precedeixen perquè es pugui estar discutint.

Aquest Govern també aposta per noves propostes polítiques i, deixi'm-ho dir així també, noves pràctiques que d'alguna manera relacionin, per exemple, el vector ecològic amb el vector, en aquest cas, social, eh? I en aquest cas, doncs, considerant la prevenció i la gestió de residus com un sector econòmic que sigui –i és molt important– capaç de generar ocupació. El Govern, doncs, vol apostar per alternatives de gestió que afavoreixin l'obtenció de nous productes, com ara els tractaments de valorització material química o tants d'altres, i per això cal potenciar un gran ventall de possibilitats de tractament que permetin una valorització material abans que qualsevol tractament d'eliminació de residus. Això és molt important entendre..., entendre-ho tot, en definitiva, com un recurs. Hem de valoritzar-ho.

La moratòria a la incineració ha de permetre, doncs, iniciar un canvi, un canvi de tendència per replantejar el model que fa que consumim, que fa que produïm i alhora també que gestionem els residus d'una altra manera per prioritzar, com diem, la prevenció, la recuperació i el reciclatge dels materials.

Alhora també, el pla de tancament i desmantellament ha de ser un instrument planificador. Vostè també parlava de planificació, és extremadament important també. Una planificació que revisi el sistema basat en la valorització energètica, en la incineració, definint clarament en quines plantes incideix i quina és l'opció bàsicament d'incineració, o si és l'alternativa, diguéssim, quina és, no?, per tal de valoritzar-lo en aquest cas.

Val a dir que el Govern compleix amb el que emana del Parlament, com no pot ser d'altra manera, i del poder legislatiu, i representant, evidentment també, la sobirania d'aquest Parlament, eh?, i això ve tot a partir d'una moció aprovada la primavera de l'any 2020. I així ho van fer també gràcies a la Llei 2/2021, de 29 de desembre, de mesures fiscals, aprovant un pla de tancament i desmantellament, com bé sap, de les incineradores existents. I en aquest sentit, la nova llei de prevenció de residus ha de ser la clau per a decidir el futur també de la incineració de residus a Catalunya.

I no puc acabar sense parlar del cànon. Ho faré de manera molt ràpida, perquè tindrem l'oportunitat de fer-ho en la següent interpellació. El Congreso de los Diputados va aprovar el passat 23 de desembre del 21 el dictamen de la Comissió de Transició Ecològica i *Reto Demográfico sobre el proyecto de ley de residuos* –n'ha parlat també vostè. No ens sembla una llei dolenta, val a dir-ho, però sí una llei que atempta directament contra alguns elements, un de molt concret, que des de Catalunya fa anys que exercim d'una manera exemplar i que ara, val a dir, es veu en perill. A Catalunya fa dues dècades, pràcticament dues dècades, que es va instaurar una fiscalitat ambiental que posa un cànon sobre la disposició de residus al nostre país. Un cànon en l'àmbit dels residus municipals, un també en l'àmbit dels residus de la construcció, i un altre en l'àmbit dels residus industrials. Com saben, es tracta d'un cànon que té retorn directe a qui el paga. Deixi'm dir que ens refermem, amb total convicció, que el cànon català s'ha de defensar, i espero que, evidentment, com certs municipis del nostre país, com molts municipis del nostre país, per exemple, Tarragona, o deixi'm dir també Mataró, vostès aquí també mostrin el seu suport, perquè serà molt d'agrair.

Per tant, i en conclusió, deixi'm acabar aquesta primera part recordant la necessitat d'un canvi de paradigma, com he insistit al principi, un canvi de paradigma real en la gestió dels residus, que és la que avui ens ocupa. M'agradaria també acabar amb aquelles qüestions que voldria que quedessin clares a la intervenció d'avui. La primera és que el repte és gegant, no és fàcil, però sobretot és un repte col·lectiu. El millor residu que podem tenir és aquell que no generem, ho he dit, i per tant, aquí rau la importància de la prevenció. La segona cosa que també m'agradaria deixar clara és que l'impuls de l'economia circular i la valorització dels residus són importantíssims, per això cal impulsar la reutilització. I la tercera, promoure, evidentment, la recollida selectiva d'alta eficiència, i per tant, assegurar el reciclatge.

I per seguir treballant en aquesta línia, doncs són importants els instruments que ja té el Govern i que no vol perdre. És a dir, que defensarem el cànon propi i ho farem, val a dir, fins al final, i també els que volem promoure, eh?, amb la llei de residus, això sí, sempre d'acord, sempre, com no pot ser d'altra manera, sempre d'acord amb les diferents veus del sector, que són múltiples, i del territori, per tal de contribuir entre totes i tots a la lluita contra el canvi climàtic.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera. Seguidament, en el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Silvia Paneque.

Silvia Paneque Sureda

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, me n'alegro que coincidim en la convicció i en el compromís de la necessitat d'aquesta llei, i per tant, en això, hi treballarem. Vostè, diu: «Hi ha d'haver un canvi de paradigma en la gestió de residus perquè aquell millor residu és aquell, doncs, que no es realitza, que no arriba al sistema», però clar, la realitat de Catalunya és que el ritme de generació de residus no és tan esperançador com el panorama que vostè ens pinta en aquesta moratòria de tancament d'incineradores. En aquests moments, el ritme de producció de residus són 527 quilos per català i any, o perquè ho veiem amb dimensió de dia, cada un de nosaltres genera 1,4 quilos al dia de residus de mitjana. Tenim vint-i-tres dipòsits controlats o abocadors a Catalunya. Per tant, com li dèiem, aquest ritme de generació de residus, i veient que les dades de recollida selectiva de residus urbans estan estancades i no milloren des de fa alguns anys, jo veig molt complicat, i és allò en el que menys d'acord estic de tota l'exposició que ha fet, no veig realista, i li insisteixo, el tancament o aquest pla de desmantellament de moratòria i desmantellament de les incineradores, i li dono algunes dades.

A Catalunya, el setze per cent dels residus que generem van a parar a plantes de valorització energètica. La mitjana europea és un vint-i-cinc, un vint-i-cinc. Hi ha deu punts de diferència. A Europa s'estan utilitzant les plantes de valorització energètica també en el sistema de gestió de residus. En canvi, a abocadors hi van a parar un trenta-quatre per cent d'aquests 4 milions de tones total que generem els catalans en un any. I hem d'arribar al deu per cent l'any 2035, que encara que no ho sembla, és a la volta de la cantonada. De fet, en els deu últims anys només hem disminuït deu punts, del 44 al 34, i hem de passar del 34 al 10 l'any 2035. Per tant, no ens sembla de cap manera realista aquest tancament. I tancar les incineradores o les plantes de valorització energètica no farà desaparèixer els residus, els residus hi continuaran sent, el que passarà és que obrirem més abocadors a Catalunya, i ho veurem pròximament a comarques gironines.

I finalment, no sé si li farem el debat a la senyora Palacín, però com que vostè ha tret el tema del cànon, doncs també hi vull fer algun esment. És necessari actuar a tot l'Estat tal com s'ha fet a Catalunya. Jo ja li he dit que a Catalunya hem estat pioners en gestió de residus, i, per tant, cal complir amb els objectius europeus. Moltes comunitats autònomes no han establert aquests cànons o ho han fet amb tipus molt

baixos. Institucions com la Comissió Europea, o l'OCDE, han reclamat que s'estableixi aquest impost sobre l'abocament de caire estatal, que és el que s'està tramitant en aquests moments al Congrés dels Diputats i al Senat, que, per cert, vostè ha dit que li sembla una bona llei, però Esquerra Republicana de moment hi ha votat en contra; esperem que en la tramitació final, doncs, aquest vot pugui canviar.

En cas contrari, es podrien produir sancions per part de la Unió Europea si no s'establís aquest cànon a nivell estatal. Aquest impost, de caràcter estatal, està inclòs també en el pla de recuperació, transformació i resiliència. Si no es complís es podria perdre l'accés a fons europeus, dels quals Catalunya també n'és beneficiària, 47 milions d'euros el 2021 per a la gestió de residus. Podríem perdre aquests recursos en cas de no establir-se aquest cànon estatal, tal com li deia.

I també això es fa per evitar allò que es coneix com el... –a mi no m'agrada molt l'expressió, però–, el «turisme de residus», és a dir, si no hi ha una harmonització d'aquest cànon a nivell estatal, el que pot passar és que hi hagi comunitats autònomes que portin els seus residus a altres comunitats on aquest impost sigui més baix.

Per tant, consellera, celebro que tinguem aquesta convicció i aquest compromís per aquesta nova llei, però li insisteixo en que no ens sembla realista el pla de tancament de plantes de valorització energètica. I li demano i li reitero, com li he dit al principi, i li proposo que fem una moratòria d'aquesta moratòria. Fem la planificació, legislem i llavors ja veurem quina és la dimensió que han de tenir les infraestructures de residus a Catalunya.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Unes quantes consideracions al respecte. La primera, a la seva primera intervenció deia que havíem «celebrat» –deixi'm dir així– tan sols una reunió en aquesta conselleria, i deixi'm dir que això no és cert i ho sap perfectament, eh? N'hem fet unes quantes, eh? En matèria de residus, potser no. També sap que aquesta setmana o la que ve en teníem una de prevista abans que registrés aquesta interpellació. Ho dic perquè, evidentment, si alguna cosa fem des del departament és parlar de tot amb tothom, sens cap mena de dubte.

I deixi'm dir també, l'única manera que Catalunya deixi de liderar en matèria de residus alguna cosa, que és el que hem pogut fer durant aquestes dues últimes dècades, sens cap mena de dubte, l'única manera que això passi és que perdem el cànon. Aquesta és l'única manera de que passi; això ja li avanço. I després si es queda, que entenc que sí, en aquesta interpellació intentaré demostrar el perquè d'aquest argument.

Una altra cosa, la del tema de la moratòria que veig que li preocupa molt, evidentment. Doncs, la moratòria d'incineració permet, entre altres coses, ens ha de permetre, sens cap mena de dubte, poder redactar el pla i la llei. I llavors, doncs, decidir, prendre les decisions i que aquestes decisions siguin les encertades i siguin les bones. Al mateix temps que estem compromesos amb el que marca Europa, com he dit en un principi també. És a dir, que no podran anar a abocador més del deu per cent dels residus. Justament per tot això anem treballant en el paradigma de l'economia circular per evitar que vagin residus a l'abocador.

A nosaltres no ens agrada el que surt de les xemeneies de les incineradores i entenc, vull entendre, que a ningú que ocupa qualsevol seient en aquest Parlament, tampoc. I, en qualsevol cas, el que hem aprovat ara és una moratòria, que vol dir que no se'n facin de noves ni en creixin més.

Pel que fa a Vacamorta, Solius, etcètera, miri, nosaltres, com no pot ser d'altra manera, també, el que hem de fer és donar compliment a les sentències. Això és evident.

Pel que fa a Vacamorta, hem constituït per primera vegada, val a dir, hem constituït per primera vegada una comissió de seguiment que està liderada per la Secretaria d'Acció Climàtica i, evidentment, també per l'Agència de Residus de Catalunya. Ja s'han fet dues reunions i n'hi ha una tercera que també està programada. Estem treballant amb alternatives. De fet, ja li avanço que el primer buidatge ja està en procés, pel que fa a Vacamorta. Pel que fa a Solius, estem també en contacte amb les entitats municipals i hem de fer, doncs, com també no pot ser d'altra manera, una política evidentment responsable d'equipaments i d'infraestructures.

Les alternatives per a Girona ciutat, sobretot l'orgànica, passen per la planta de transferència de Banyoles cap a Pedret i cap a Marzà. Aquesta és la realitat respecte a aquestes tres coses que vostè em plantejava.

Respecte al cànon, deixi'm-l'hi dir també. Nosaltres, jo dic la llei, la llei que s'ha presentat i que ara com molt bé apuntava està al Senat, la música ens agrada. No és el principi d'una mala llei, en absolut. Però també li avanço que el cànon de residus per nosaltres és cabdal i importantíssim. Exigim, evidentment, que es blindi el cànon català. Exigim també que la *ley de residuos y suelos contaminados* no amenaci el cànon que tenim al nostre país i que és un cànon que compta amb el consens majoritari d'aquest país. I també exigim que es garanteixi un model de fiscalitat ambiental pioner, òptim i, deixi-m'ho dir així també, extremadament positiu; un cànon nascut del gran consens polític i social en aquest país.

I aprofito també per fer una crida a totes les formacions polítiques d'aquest Parlament. Els encoratjo també a tots vostès i als partits polítics, sens dubte, a contribuir de manera activa i, si em permeten també, de manera extremadament decidida perquè aquest blindatge acabi recollint-se a l'esmentada llei. És evident que hi sortirem totes i tots guanyant.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre el cànon de residus, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre el cànon de residus

300-00112/13

Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació la diputada Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conselleres. Consellera Jordà, davant l'emergència climàtica que estem vivint, Esquerra Republicana ens comprometem a donar una resposta ferma que impliqui el conjunt de polítiques energètiques, ambientals, de sostenibilitat, de salut pública, econòmiques, de benestar i de qualitat de vida que ens permetin avançar de manera decidida des de totes les institucions on tinguem responsabilitat de govern. Tenim uns objectius de desenvolupament sostenible 2030 i els objectius no són només per portar un pin de colors, sinó que els objectius són també per complir-los.

I en la lluita contra el canvi climàtic, una de les accions clau és la gestió de residus. Avui està bé que tinguem dues interpellacions que facin referència a la gestió de residus. És bo que debatem aquest àmbit tan poc utilitzat, anem a dir, no només per la ciutadania, que només pensa en els residus quan els toca la butxaca amb el rebut

d'escombraries. I per això la meua interpellació també posa molta llum a la política municipal que es fa des del món local.

En la lluita contra el canvi climàtic, una de les accions clau és la gestió dels residus, com dèiem. En aquest àmbit, l'estratègia no pot ser cap altra que l'objectiu residu zero. Des de la dràstica reducció i prevenció a l'economia circular, la transformació dels residus a partir de l'ecodisseny i implementant processos de gestió innovadors.

A la vegada, cal garantir un marc de fiscalitat que permeti avançar cap a aquest residu zero i doti d'eines les administracions per adaptar-se i implementar les polítiques necessàries.

I és que sabem perfectament que el món local, com a administració més pròxima a la ciutadania, hi juga un paper clau, especialment en la conscienciació i el canvi d'hàbits, i també marcant l'exemple de l'aposta per la sostenibilitat, així com la millora de la qualitat de l'aire i l'energia verda.

Des dels pobles i les ciutats, cal impulsar polítiques públiques que assumeixin plenament aquest canvi de paradigma respecte a la gestió i el tractament de residus. Catalunya va fer una llei innovadora –se n'ha parlat avui– i ambiciosa en el seu moment, però aquesta ha quedat allunyada de la realitat de les necessitats actuals i de l'equilibri territorial i sostenible.

Aquesta llei s'ha d'actualitzar, s'ha d'actualitzar i ja ens hi hem compromès. Però hi ha un element, tant de la llei actual com del futur marc normatiu de prevenció de residus i ús eficient dels recursos, que ha de ser indiscutible i l'hem de defensar des de totes les administracions, ens referim al cànon de residus.

A Catalunya, ja amb aquest objectiu, fa dues dècades –i en feia referència la consellera– que es va crear un cànon sobre la disposició de residus com a mesura de fiscalitat ambiental que afectava els residus municipals, industrials i també de la construcció.

No es pot entendre l'èxit assolit en la recollida selectiva a Catalunya sense aquest instrument fiscal de caràcter finalista. Amb una taxa relativament modesta, ha aconseguit fins avui multiplicar l'efecte incentivador per acomplir amb la jerarquia de gestió de residus que impulsa la directiva i la normativa estatal.

S'entén, així, l'ampli consens a favor d'aquest cànon a Catalunya, ja que gravem sobre l'activitat d'eliminació, i es considera aquesta la via més efectiva per assolir els objectius de la normativa de residus. Fent-ho així, incentivem un comportament més respectuós amb el medi ambient i impulsem mesures de minimització i de valorització material dels residus.

També, aquest model de retorn dels fons recaptats ha donat impuls a la jerarquia de gestió de residus i al finançament de les infraestructures de gestió. Però ara, tal com està plantejada la *ley de residuos y suelos contaminados para una economía circular*, de sobte es posa en risc aquest model d'èxit català.

L'impost estatal proposat no té la mateixa concepció que el nostre, no és finalista i suposa un retrocés. La progressió del creixement per assolir els objectius de la Unió Europea en matèria de reciclatge i estalvi del dipòsit de residus es pot desincentivar i aturar a Catalunya després de dècades de millora contínua al món local. I el mateix efecte pot tenir a la indústria i a la construcció.

La modificació de l'actual cànon produiria importants afectacions a la capacitat de polítiques de gestió de residus a Catalunya. I això és fàcilment valorable, perquè només caldria que cadascun dels diputats i diputades d'aquesta cambra, per exemple, demanés als seus governs municipals quines obres de millora, quines construccions de noves deixalleries, campanyes de sensibilització, implementació de nous sistemes de recollida tenen planificats.

Si perdem el cànon de residus propi, es tensionaran molt més del que ja estan els pressupostos municipals. Per aquest motiu, molts ajuntaments han debatut durant aquestes setmanes una moció en defensa del cànon. Aquesta moció, aprovada majoritàriament, defensa el cànon de residus i el model de gestió que ha permès aconseguir fins avui un nivell de gestió de residus que és difícil de replicar a altres territoris.

ritàriament, demostra que el municipalisme valora positivament l'impacte del cànon a les seves polítiques públiques pel que fa a la gestió de residus.

Tot tipus de municipis, de totes les mides i repartits per tot el país ja s'hi han adherit: Vilanova i la Geltrú, la Ràpita, la Vall de Boí, Cerdanyola, Matadepera, Breda, Cabriels, Sant Julià de Ramis, Tarragona i Mataró, i consells comarcals com el de la Garrotxa.

I també han mostrat suport a aquest manifest electes de l'Ajuntament de Barcelona, la mateixa alcaldessa de Girona, els alcaldes de Tarragona i Lleida, entre molts d'altres.

Els consistoris on aquesta moció ha estat aprovada demanen que es modifiqui l'articulat d'aquesta *ley de residuos y suelos contaminados para una economía circular*, per tal que els cànons que vol establir només s'apliquin a aquelles comunitats que no disposin d'un impost amb les mateixes característiques, així com que es blindi el cànon català tal com es coneix fins ara. Un model de fiscalitat ambiental pioner, òptim i positiu nascut del gran consens polític i social a Catalunya.

Tots aquests ajuntaments, com no pot ser d'altra manera, expressen el seu compromís a continuar donant suport als programes de reciclatge, reducció i reutilització als seus municipis, així com a l'aplicació de l'economia circular.

Així mateix, diferents grups s'han sumat a un manifest impulsat per diferents institucions, entitats i personalitats en la seva defensa. Cal posar en valor el compromís de Junts per Catalunya, la Candidatura d'Unitat Popular i En Comú Podem, que han expressat, juntament amb Esquerra Republicana, donar suport al manifest.

Avui, consellera, la interpel·lem perquè sabem del seu compromís amb els municipis i com defensa que les polítiques públiques han de ser útils a la ciutadania. Com deia, aquest Parlament ha expressat el seu consens i el seu departament ha expressat el seu compromís pel que fa a la necessitat de disposar d'una nova llei de prevenció de residus i ús eficient dels recursos.

I és en aquest sentit que s'ha aprovat donar compliment a una moció, la moratòria d'incineradores, amb el compromís de disposar de la nova llei i un pla de tancament d'aquestes infraestructures, cosa que fa tot just un any alguns deien que no era possible.

Ho repeteixo, els objectius són per complir-los. Aquesta llei ha de ser útil a la ciutadania i ho serà perquè l'impacte de la llei ha de reduir el volum de residus, augmentar la recuperació dels materials i també millorar la qualitat ambiental amb un efecte directe al canvi climàtic.

I la nova llei ha de seguir disposant de l'eina fiscal, el cànon, que permeti retornar l'esforç al món local a través de les línies de subvenció que ofereix l'Agència de Residus de Catalunya. Així ho expressarem, també, a la moció subsegüent a aquesta interpellació, i avui segur que ens podem carregar tots de més raons per reclamar al Govern de l'Estat que respecti el cànon català.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, diputada Palacín. Si abans he agraït a la diputada Paneque que portés a ple un tema com és el de la gestió de residus –no la veia–, la gestió de residus, crec que també és de rebut fer-ho ara. Així que gràcies per la seva iniciativa de portar a ple en aquest cas un tema més específic com és el cànon de residus.

Vostè ho ha explicat molt bé, no esperava menys tampoc de vostè. Molt bé. Ens trobem davant d'una amenaça, d'una amenaça a la nostra capacitat de regulació en

l'àmbit de residus. Com a catalans i catalanes, també ho hem de dir clar i de manera diàfana, el que fem és perdre una eina clau d'autogovern. A Catalunya, fa disset anys –ho ha explicat vostè–, gairebé dues dècades, que es va instaurar una fiscalitat ambiental que posa un cànon sobre la disposició de residus al nostre país. Un cànon en l'àmbit dels residus municipals, també en els residus de la construcció i en els residus també en l'àmbit industrial. I és, malauradament, una eina que veiem perillar. I la veiem perillar des de dos dies abans de Nadal, diguéssim, des del 23 de desembre, data en què es va aprovar al Congreso de los Diputados, com he dit abans, i vostè també n'ha fet referència, el dictamen sobre aquest projecte de llei.

I no ens fa res admetre –ja ho he dit abans–, no ens fa res admetre que aquesta llei, la llei que està treballant l'Estat, té aspectes interessants. Evidentment que té aspectes interessants. No esperàvem menys d'un govern tan progressista, però, també, deixi'm dir que en té d'altres que ens hauria agradat que fossin molt més, molt més ambiciosos per part del Govern. Això també és cert. Ara bé, és evident que no podem acceptar de cap manera, de cap manera, que s'elimini un instrument essencial com és el cànon català de residus. Més encara quan la mateixa ministra Rivera, en més d'una ocasió, ha reconegut que aquest –el cas català– és un cas d'èxit. Evidentment, és innegable. No podem entendre com, per tal d'equiparar i d'alguna manera *armonitzar* –que diuen des de l'Estat– tots els territoris, s'equipara Catalunya amb la resta, amb tots aquells que no han fet la feina, amb tots aquells que durant molts anys no han fet els deures. És a dir, la seva inacció durant deu anys no pot resoldre's a costa dels catalans i de les catalanes.

L'impost estatal proposat no té actualment la mateixa concepció que el català, i intentaré explicar el perquè. En primer lloc, perquè no té un caràcter finalista, cosa –si em permeten– perillosa. I, en segon lloc, en el cas de Catalunya, suposa retrocedir un camí que ja fa anys –i la senyora Paneque abans en parlava, del model d'èxit en aquest cas–, que fa anys que tracem amb el perill que això suposi un efecte desincentivador, evidentment, pel món local –cosa que no hauria de passar de cap manera–, de manera que s'aturi la progressió en aquest cas de creixement per assolir els objectius de la Unió Europea en matèria de reciclatge i estalvi del dipòsit de residus. El mateix efecte pot tenir en la indústria i, evidentment, també el mateix efecte en la construcció.

No ens oposem en cap cas a la creació d'un impost per part de l'Estat espanyol, només faltaria. Un impost que permeti cobrir les necessitats existents en aquest cas. Però sí que deixi fora –com apuntava la diputada Palacín–, que deixi fora aquells territoris que ja tenim una eina fiscal que és útil i que, a més a més, ho hem demostrat i que, a més a més, la tenim en funcionament. Un model de fiscalitat ambiental –deixi-m'ho dir– pioner, òptim i positiu, nascut d'un gran consens polític i social al nostre país. Un gran consens –val a dir– que segueix, que segueix mantenint-se.

Permeti'm, també, posar xifres a tot plegat i posar-hi rigorositat. Gràcies al cànon sobre la disposició de residus municipals, s'ha recaptat un total de 647 milions d'euros, que s'han destinat –per posar algun exemple–, ho repeteixo, 647 milions d'euros, més de 250 en plantes de compostatge, més de 121 en recollida en matèria orgànica i 47 milions, per exemple, en deixalleries.

Gràcies al cànon de residus industrials, s'han recaptat, durant el període de vigència, més de 36 milions d'euros que, entre d'altres, s'han destinat a fomentar l'economia circular –en concret, 8–; 4 en recerca i desenvolupament també per a projectes d'economia circular –vital– i gairebé 11 per a l'execució de projectes de prevenció i preparació per a la reutilització i el reciclatge, en aquest cas, de residus industrials. Gràcies també al cànon de residus de la construcció, s'han recaptat gairebé més de 34 milions d'euros. Per exemple, 26 d'aquests 34 en subvencions d'àrids reciclats, més de mig milió en ajuts per al foment de la recerca ambiental per al reciclatge en construcció i la demolició.

Creiem que la millor manera per entendre per què defensem el cànon de residus és saber què ens permet fer aquest cànon, la finalitat d'aquest impost. Com saben, es tracta d'un cànon que té retorn directe a qui el paga. I, en aquest sentit, i reforçar la defensa del municipalisme que feia la diputada Palacín, el cànon sobre la disposició de residus municipals s'ha retornat als ens locals. I això ha possibilitat diverses coses. Per una banda, el finançament d'infraestructures de gestió dels residus municipals i, per l'altra, molt important també –si em permeten– l'equilibri de costos de la gestió dels residus municipals d'acord amb la jerarquia de gestió, afavorint d'aquesta manera que la recollida selectiva dels residus municipals tingui un cost de gestió inferior, inferior, al tractament de la fracció resta, i que aquesta sigui inferior al cost d'eliminació de la mateixa fracció resta. La recaptació del cànon de residus industrials i del de residus de construcció ha estat retornada en la seva totalitat als sectors en forma de subvencions i en forma d'actuacions molt concretes i molt específiques, de manera que s'ha afavorit la prevenció de la generació i la valorització de residus, així com també l'impuls de l'activitat econòmica.

Per tant, i molt important, no es pot entendre l'èxit assolit en la recollida selectiva a Catalunya sense aquest instrument. No tindria cap sentit, no l'entendríem, no existiria. Un instrument que no només –si em permeten– té un caràcter recaptatori, sinó que amb el retorn finalista dels diners recaptats i solament en aquest doble sentit ha aconseguit fins a dia d'avui, amb una taxa relativament modesta, multiplicar el seu efecte incentivador per complir amb la jerarquia de gestió de residus que impulsa la directiva i la normativa estatal, en aquest cas també de residus. A més, aquí també és clau la governança del cànon. De fet, la governança és important sempre i arreu, però en aquest cas..., també. La destinació d'aquests recursos no només van a qui els ha pagat sinó que es decideix en les juntes del cànon on tots els sectors hi són representats. I això em sembla que també val la pena posar-ho de relleu. És a dir: una governança democràtica, una governança horitzontal, una governança, evidentment, compartida.

Estem, avui, a Catalunya, gràcies fonamentalment al cànon, en uns nivells de recollida selectiva del quaranta-sis per cent –del quaranta-sis per cent–; hem d'avançar, però avui estem al quaranta-sis per cent. És més, la progressió del cànon en els darrers, en els propers anys incentiva que els municipis, i no només els municipis, sinó que tot el sector productiu s'esforci de forma explícita cap a la millora dels seus sistemes de recollida i de gestió de residus per assolir, l'any 2035, un reciclatge del 65 per cent dels residus municipals que es produeixen..., i que no vagi a disposició més del deu per cent. Aquests són els nostres compromisos, i el cànon aquí hi ha jugat i juga un paper clau.

I, per anar acabant, el context d'emergència climàtica de les directives europees i de la convicció compromís i apostes polítiques obliguen a legislar per portar a terme una bona gestió dels residus a Catalunya i a tot l'Estat espanyol. Això que acabo de llegir, literalment, és com comença el manifest –que la diputada Palacín ens en parlava fa una estona, eh?–, un manifest en defensa del cànon que una servidora ha signat, i, de fet, no he estat l'única. Precisament, molta altra gent, moltes altres entitats, collectius i ens de tot tipus ho han signat també. És el primer paràgraf d'un document que ha estat capaç d'aplegar, com deia, entitats ecologistes, patronals, cambres de comerç, sindicats, gremis, consellers, conselleres, exconsellers, exconselleres, directors, exdirectors, diputades, diputats, alcaldesses, alcaldes, etcètera. Un manifest que ha permès posar d'acord, entre d'altres, l'Àrea Metropolitana de Barcelona i l'Associació de Micropobles. Centenars de municipis, diputacions i un llarg etcètera. Crec –crec, si m'ho permeten, i amb tota la humilitat del món– que queda prou demostrat com de transversal és el suport al cànon català de residus, com d'evident és, també, el seu consens.

I acabo: la gestió de residus és complexa; ho és, ho és molt, ho sabem. Ho és perquè significa, en definitiva, entrar a les cases de la gent i canviar costums, canviar

costums que fa anys que tenen instaurats, però és necessari fer-ho; fer-ho davant l'emergència climàtica que vivim i també, com dèiem –ho he dit en alguna ocasió–, també per millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I el cànon de residus és una eina clau per aconseguir aquells objectius que ens hem marcat com a país i que ens hem marcat també com a societat en pro d'una millor salut i d'una millor vida.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista i la dignificació de les fosses comunes

300-00115/13

Passem al setè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre la localització i identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista i la dignificació de les fosses comunes, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula per fer l'exposició de la interpel·lació la diputada senyora Jeannine Abella.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, bona tarda a tothom. Avui m'estreno al faristol d'aquesta cambra i és una gran responsabilitat fer-ho amb un tema tan sensible com és el de la dignificació de les fosses comunes i la localització i identificació de persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista.

Han passat vuitanta anys, és història recent, història viva que encara la podem escoltar de primera mà de les persones que la van patir. Persones que a dia d'avui encara esperen poder recuperar els familiars desapareguts. Perquè tenir respostes és tancar un dol que fa massa anys que dura. Després de tres anys d'una dura guerra civil en què van ser assassinades més de mig milió de persones, entre l'any 1939 i el 1975 Catalunya va viure sota la dictadura franquista. La dictadura va imposar un tipus d'estat autoritari que va anul·lar les institucions d'autogovern, va reprimir la llengua i la cultura catalanes i tota manifestació d'identitat nacional.

Les autoritats franquistes van desplegar la repressió a totes aquelles persones que per raó de la seva orientació política, idees o creences, o per la seva forma de vida i de participació social es consideraven enemics del règim. Sobre aquestes idees el franquisme va construir les seves institucions i alhora va procurar dissoldre i atacar les pròpies de la nostra nació. Han passat vuitanta anys, sí, per molt que a vegades no ho sembli, degut a que encara arrosseguem certs trets d'aquella terrible part de la història: repressió i més repressió. I exemples. Perquè una llengua no es posa en risc amb un model d'immersió lingüística que funciona. La llengua està en perill quan qui la parla corre el risc de perdre la vida pel simple fet de fer-ho, i això ha passat.

L'Estatut de Catalunya del 1932 va ser derogat el 1938 en un acte il·legal de la dictadura. També es van constituir els tribunals d'auditoria de guerra de l'exèrcit d'ocupació i es van dur a terme execucions a través dels consells de guerra com a mitjà de repressió política. Aquests processos vulneraven totes les competències, la legalitat i la dignitat de les persones jutjades, i han de ser considerats nuls de ple dret.

Aquests consells de guerra franquistes no es poden considerar de cap manera òrgans jurisdiccionals. Va ser una farsa que va servir d'excusa per eliminar persones

innocents que simplement pensaven diferent. És de justícia, en atenció a les víctimes i els seus familiars, realitzar totes aquelles actuacions que busquin constatar i declarar definitivament la nullitat de tots aquells procediments i de les sancions i condemnes greus que es van executar. Des de l'any 2003, la Generalitat de Catalunya treballa activament per localitzar les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista. El Pla de fosses, executat per la Direcció General de Memòria Democràtica, amb l'assessorament del Comitè Tècnic Assessor per a la Recuperació i la Identificació de Persones Desaparegudes durant la Guerra Civil i la Dictadura Franquista, té com a objectiu efectuar l'obertura de fosses per poder analitzar i identificar les restes trobades i retornar-les als seus familiars o, en cas que no sigui possible, donar-los una sepultura digna reinhumant-les al cementiri del terme municipal en què es van trobar. Per fer-ho, es realitzen estudis històrics, arqueològics i antropològics, consistents en prospeccions, excavacions, estudis analítics i recollida de testimonis per determinar les circumstàncies de la desaparició i augmentar les possibilitats de trobar els desapareguts.

Quan era regidora vaig tenir l'oportunitat de seguir de primera mà l'obertura d'una de les fosses que hi ha al meu municipi, Isona i Conca Dellà, en concret, a Figuerola d'Orcau, una de les moltes on es van recuperar disset cossos gràcies, en part, a testimonis de veïns i veïnes que recordaven on hi havia l'hospital de campanya i on enterraven els cossos. Posteriorment, les restes van ser enterrades al cementiri, al no poder ser identificades.

Ho vaig viure molt emotivament i penso que encara ha de ser més reconfortant que hi hagi ocasions, com ha estat el cas d'aquest any 2021, en què set famílies puguin rebre una trucada informant de que el seu familiar s'ha trobat.

Recordo també que els tècnics remarcaven molt la importància que els familiars dels desapareguts es prenguessin mostres genètiques per tal d'incloure-les al registre; com més proper al familiar, més possibilitats que el material genètic coincideixi en cas de troballa.

A l'hora de valorar la viabilitat o no de l'obertura d'una fossa, es pren en consideració la informació de què es disposa: ubicació de la probable fossa, nombre de persones que hi poden ser enterrades, possibilitat d'identificar cadascun dels cossos, etcètera. La realització d'una activitat d'aquest tipus, sense disposar de la informació i els mitjans necessaris a aquest efecte no només pot comportar que la intervenció sigui infructuosa, sinó que pot provocar la degradació del material genètic i la pèrdua d'informació necessària per identificar els cossos.

És per aquest motiu que l'Administració de la Generalitat, amb càrrec als seus pressupostos, s'encarrega de dur a terme les actuacions per poder localitzar, recuperar i identificar les persones desaparegudes amb l'ajut d'un equip tècnic altament especialitzat.

Durant l'any 2021, s'han dut a terme treballs arqueològics en quatre fosses. La fossa del mas de Santa Magdalena, de Móra d'Ebre, que és la fossa més gran i amb més persones trobades, que s'ha realitzat per part de la Generalitat de Catalunya, va permetre recuperar 177 individus en uns treballs que van durar més de set mesos. En segon lloc, a l'abril del 2021, es va realitzar una excavació al cementiri de Montjuïc, amb l'objectiu de localitzar les restes del poeta cubà Pablo de la Torriente, però no van resultar fructuoses. El 27 d'octubre es van iniciar treballs a la fossa de les Llenguaderes d'en Quico, a la Pobla de Massaluça, que van permetre recuperar quatre cossos. I, finalment, el desembre del 2021, s'ha realitzat una prospecció a la masia de la Griera de Gurb per trobar dos bombers de Barcelona, on finalment no ha estat possible trobar aquestes restes òssies.

Paral·lelament, i també durant el 2021, s'han realitzat trenta-una actuacions de recollides de restes en superfície, que són compatibles amb restes de la Guerra Civil i la dictadura franquista. Havien sigut localitzades per ciutadans, mossos d'esquadra o agents rurals.

Menció especial mereixen també els importants èxits obtinguts gràcies al programa d'identificació genètica, que ha permès, com he dit anteriorment, que al llarg de l'any 2021 s'hagin pogut retornar set individus a les seves famílies.

En aquest marc és on trobem el desplegament del vigent Pla de fosses 2020-2022, que aquest any s'ha vist incrementat en el seu pressupost en 336.000 euros, una partida que ha permès gairebé duplicar l'existent i que anirà destinada a actuacions de recerca, localització i recuperació de persones desaparegudes.

I acabo: el pressupost del 2022 serà previsiblement el darrer abans de que Catalunya no es doti d'una llei de memòria democràtica. El Govern té previst portar l'avantprojecte de llei a aquesta cambra en els propers mesos, per tal que pugui ser debatut i s'aprovi, amb un text de consens, amb el major nombre de grups parlamentaris possible. Una llei que es vol ambiciosa, integral, garantista i innovadora, i que, per tant, s'haurà de dotar de recursos econòmics, humans i tècnics si realment volem desplegar les polítiques públiques de memòria democràtica sota els principis de veritat, justícia, reparació i memòria.

L'objectiu és clar: reparar fets històrics per evitar repeticions en el present.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, té la paraula la consellera de Justícia, senyora Lourdes Ciuró.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Diputada Abella, moltes gràcies per aquesta interpellació. Mirin, la matinada del 25 de juliol de l'any 38, l'Exèrcit Popular de la República iniciava l'ofensiva de l'Ebre, una ofensiva que en una primera instància va ser prou reeixida: els republicans varen derrotar l'enemic en diversos punts i, fins i tot, van aconseguir ocupar una part del territori que estava sota control rebel. L'acció, però, va ser frenada a les portes de Gandesa. Aquest fet va desembocar en la batalla més llarga i més cruenta de la Guerra Civil a Catalunya, una batalla de desgast entre dos exèrcits que duraria cent quinze dies, amb el resultat de milers de persones mortes, ferides o desaparegudes. Un dels escenaris més castigats pels bombardejos i les contraofensives de l'exèrcit rebel fou el sector comprès entre Corbera d'Ebre i Vilalba dels Arcs.

La resistència republicana es va fer forta en un nombre important de llocs. Malauradament, la manca d'efectius, d'intendència i, especialment, la superioritat aèria de les tropes franquistes provocaren que, finalment i de manera esglaonada, les tropes republicanes abandonessin els espais conquerits.

Homes i dones de tota condició i edat hi van perdre la vida, entre ells molts joves, que és el que es va denominar «la lleva del biberó»; homes i dones, amb noms i cognoms, que van deixar pares, van deixar mares, germans, parelles i fills que en molts casos mai més s'hi van retrobar i ni aquests van saber quin havia estat el seu final.

En Josep Sans Cabot fou una d'aquestes persones, una d'aquestes persones oblidada per molts, però permanentment recordada pels seus; en Josep va perdre la vida a la batalla de l'Ebre. No fa gaire vaig conèixer la seva història, una història de dècades de patiment que em va poder explicar, en primera persona, tant la seva filla com la seva neta; una història que podria ser la de molts altres soldats.

En Josep va néixer l'abril de 1908 a Sant Andreu de Llavaneres, al Maresme. Tenia just trenta anys quan va ser cridat al front de l'Ebre. Era el mes de març de l'any 38 i va haver de deixar la seva feina de pagès, la seva dona i la seva filla, la Rosa, de només tres mesos, una jove família plena de projectes i d'illusos per endavant.

En Josep va marxar al front enquadrat en la tercera divisió de l'exèrcit republicà. En acabar la guerra no va tornar. La seva dona, la Dorotea, sabia que havia desapa-

regut al front, però no li van notificar mai la seva mort. El va buscar tota la vida amb l'esperança que encara fos viu, però no en va saber mai res. Ara sabem que, pocs mesos després d'anar al front, el setembre del 38, en Josep va morir a la Terra Alta.

En Josep fou només una dels milers de persones desaparegudes que la Guerra Civil i la postguerra van deixar a Catalunya, moltes de les quals encara avui –encara avui en dia– resten enterrades en fosses comunes de manera anònima. En tenim, actualment, documentades més de sis-centes arreu de tot el país.

Arran d'una actuació arqueològica duta a terme a la zona de Vilalba dels Arcs, entre desembre del 2009 i gener del 10, es van recuperar les restes de quatre persones mortes durant la Batalla de l'Ebre. Eren quatre persones anònimes que van ser exhumades i incloses en el circuit del programa d'identificació genètica.

Paral·lelament, mentrestant, l'any 2010 la Rosa, la filla d'en Josep, sol·licitava la recerca del seu pare a la Generalitat. I en Josep Sans Cabot, aquell soldat, marit i pare, del qual no van saber mai més res, va ser inscrit al cens de persones desaparegudes per intentar conèixer el lloc de l'enterrament i, en cas de ser possible, recuperar-ne les seves restes i que permetés participar en el programa d'identificació genètica.

Actualment, dir-los que hi ha 6.223 persones inscrites en aquest cens, de les quals s'ha pogut enviar documentació als familiars en un seixanta per cent dels casos. El vint-i-cinc per cent són casos de persones de fora de Catalunya, i un 2,5 per cent de les persones inscrites són dones.

Tornant a la història del Josep, dir-los que, arran de la informació que vam obtenir de la recerca, vam conèixer que la defunció seva havia tingut lloc el 9 de setembre de l'any 38, al sector, com els deia, de Vilalba dels Arcs, durant un dia de combats intensos, que el seu cos –vam saber– va ser retirat de l'indret i que va ser inhumat juntament amb quatre soldats més, aprofitant el cràter que havia obert un projectil de l'aviació franquista.

El passat novembre, vuitanta-tres anys després de la seva mort, vam poder retornar les restes d'en Josep Sans Cabot a la seva filla i als seus nets, i des de llavors descança al cementiri de Sant Andreu de Llavaneres, on encara viu avui la seva família, a la ciutat. El mateix dia també vam retornar les restes d'un altre soldat republicà, l'Anton Casanovas, a la seva filla i nets, en aquest cas, a la ciutat de Sabadell.

Aquesta és una feina que, encara que tard, de ben segur que massa tard, estem fent per reparar ni que sigui una mica el dolor d'aquestes famílies i ajudar-les així a tancar el dol. Dos exemples, els que els he explicat, d'esperança i també de perseverança com ho és el de la família, en aquest cas, de Cipriano Martos, víctima de la repressió del tardofranquisme i que enguany, si tot va bé, durem a terme la seva exhumació del cementiri de Reus –esperem tenir èxit– perquè pugui descansar al costat dels seus familiars i no pas a una fossa de beneficència, en la que va ser inhumat després de ser torturat fins a la mort degut a la seva militància antifranquista. Això passava el 17 de setembre de l'any 73.

Quan parlem de retornar als familiars les víctimes de la Guerra Civil i de la dictadura franquista, vull posar en valor la feina que s'ha fet i s'està fent des de la Direcció General de Memòria Democràtica, del Departament de Justícia, una ingent feina de recerca historiogràfica –la diputada ho ha explicat molt bé–, d'elaboració dels treballs tècnics per documentar i localitzar noves fosses. Feina de buidatge d'arxius que ens permetin incorporar noves persones al cens de desapareguts per dur a terme l'obertura de fosses per part de l'equip d'arqueòlegs. I, finalment, les anàlisis tant d'antropòlegs com de genetistes de les restes exhumades per aconseguir identificar i retornar aquelles restes trobades als seus familiars. Com els deia, el cas d'en Josep Sans, de l'Anton Casanovas, d'en Francisco Salvador o d'en Salvador Moreno Costa per esmentar els quatre darrers, que són quatre exemples d'un programa d'èxit com ho és el d'identificació genètica i que neix de la col·laboració entre el Departament

ment de Justícia i el Departament de Salut a través de l'Hospital Universitari de la Vall d'Hebron, a qui vull agrair especialment la seva sensibilitat i la seva dedicació.

Un programa que avui –i destaco avui perquè no fa pas tants anys que podem aprofitar-nos d'aquesta tecnologia– ens permet disposar d'unes bases de dades de perfils genètics de familiars de persones desaparegudes, que poden ser creuades amb els perfils genètics extrets de les restes trobades a les fosses on estem intervenint. I tot i que actualment el programa d'identificació genètica disposa de 2.684 mostres extretes a familiars, és obvi que ens cal fer, com farem, un esforç més gran i més ambiciós de difusió per incrementar aquesta xifra i augmentar el coneixement que té el conjunt de la societat tant de l'existència del cens de persones desaparegudes com del propi programa d'identificació genètica.

Ara que tenim les eines que fan possible el creuament d'aquests perfils genètics dels familiars amb els de les restes recuperades a les intervencions arqueològiques, ara que podem posar la ciència a disposició de la memòria democràtica, cal que fem tot el possible –i aquest és el nostre compromís– per arribar a totes i cadascuna de les famílies que tenen un familiar desaparegut durant la Guerra Civil o durant la dictadura franquista.

Vaig acabant. És per això que els anuncio el ferm compromís d'impulsar encara més les polítiques públiques de la Direcció General de Memòria Democràtica, competent amb les actuacions en fosses, que ha passat de tenir 447.000 euros de pressupost el 2021, a més de 800.000 euros per a l'any 22. I ho farem possible.

Pel que fa a les intervencions en fosses que tancaran el 2022 el pla de fosses actual, intervindrem allà on hem localitzat restes en la superfície al Baix Camp, la Ribera d'Ebre i la Terra Alta. Abordarem l'obertura de fosses vinculades a hospitals de campanya o de retirada a les comarques de l'Urgell, el Segrià, la Noguera o la Terra Alta. I, finalment, actuarem en aquelles fosses localitzades fora de cementiri a les comarques de l'Anoia, el Moianès i el Berguedà.

Durant el segon semestre de l'any abordarem l'exhumació de Cipriano Martos al pla de fosses del 2023-2025, i tancarem l'any amb la inauguració d'una exposició divulgativa de les actuacions realitzades per la Generalitat en l'àmbit de les fosses comunes de la Guerra Civil i el franquisme.

Per tant, tenim un compromís ferm perquè, davant la intolerància i l'odi que els hereus de qui van perpetrar en aquelles atrocitats i intenten sembrar encara avui, voldria recordar unes paraules de Montserrat Roig: «Si hi ha un acte d'amor, aquest és la memòria.»

Perquè mai caiguin en l'oblit la lluita per la igualtat, la democràcia i la llibertat de Josep Sans Cabot, de Francisco Salvador García, de Salvador Moreno i d'Anton Casanovas Castany i de tants i tants altres. Aquest és el nostre compromís.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica

300-00106/13

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica, que ha presentat el Grup Parlamentari VOX. Té la paraula per fer l'exposició de la interpel·lació el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, molt bona tarda. Ha provocado revuelo la filtración en prensa de algunos principios y concreciones

de un borrador de un decreto de ordenación de las enseñanzas de educación básica que la Generalitat ha enviado al Gobierno, y que, en general, adolece de un marcado carácter partidista, ideológico y adoctrinador.

Esta irregular manera de tener conocimiento de las líneas directrices de este borrador es una constatación del rechazo al contraste de pareceres, la repugnancia, la crítica constructiva y la falta de transparencia, perdón, y de confianza del Departament d'Educació que usted dirige, señor González. En definitiva, es una muestra más del sectarismo habitual del Govern de la Generalitat y de la distancia con el pueblo de Cataluña.

La lectura pormenorizada del articulado y de los anexos conducen a una sorpresa mayúscula, a una decepción, diría yo. Se trata de una reedición del decreto de ordenación de 2015, que copia su misma metodología pedagógica, basado en un modelo competencial, y sus criterios de evaluación con algún leve retoque. Pero lo fundamental, la novedad estriba básicamente en el incremento de la ideologización de los principios pedagógicos y de los contenidos, elevándolos a la categoría de dogmas.

Este borrador supone una condena efectiva anticipada para nuestros hijos, porque si usted quiere transformar el actual modelo de escuela catalana, mejorarla, por desgracia he de decir que es mediocre, absolutamente mediocre, no puede aplicar la misma receta que en 2015 y alinearla con nuevos principios ideológicos de partido y de grupos de opinión.

Me explicaré. En primer lugar, el borrador afirma que es necesario impartir las diferentes asignaturas centrándose en trasladar a los alumnos empatía, emociones y autoestima, primando las actitudes sobre los conocimientos y priorizando un método de aprendizaje basado en los proyectos. Permite, además, promocionar de cursos, pasar de cursos, sin importar el número de asignaturas suspendidas.

En segundo lugar. Las premisas ideológicas que vertebran, que estructuran el borrador de este decreto son de tres tipos. Uno, de carácter político nacionalista, como puede observarse en el compromiso por abordar en ciencias sociales, por ejemplo, y cito literalmente: «El reconocimiento de la resistencia a la opresión como un derecho fundamental de los pueblos», y de plantear la identificación de las luchas y movimientos sociales y de emancipación nacional, precisamente en un capítulo sobre Cataluña y España en la época contemporánea.

Y también se aprecia este componente, esta impronta, esta premisa ideologizadora, en el expreso deseo de que los alumnos sean conscientes de la pertenencia a la comunidad lingüística y cultural catalana, y muestren interés por el uso de esta lengua, considerándola como única lengua vehicular del sistema educativo catalán; anexo dos, página seis.

Dos. De carácter uniformizador, monocolor, ya que solamente aborda, habla de un tipo de modelo de organización educativa, aquella basada en la coeducación y en el modelo de escuela inclusiva.

Tres. De carácter globalista, insistiendo en que los alumnos deben construir su propia identidad, su propia personalidad, teniendo en cuenta las diferencias individuales, pero también la perspectiva de género. Siguiendo la pauta estatal, basada en una formación afectivo-sexual conforme a las premisas de género y de los derechos LGTBI; imponiendo, además, los objetivos de desarrollo sostenible marcados por la Agenda 20-30.

Bien, tras este diagnóstico que le he presentado, para no incurrir, para no caer solamente en el terreno de la queja y para no resultar o no parecer un agorero, yo le pongo un borrador alternativo, que activándolo puede mejorar el modelo de escuela catalana, que, como he dicho antes, es mediocre, por desgracia.

En primer lugar. Frente al continuismo estéril del plan educativo que recoge el borrador del decreto, es necesario aplicar el sentido común y el compromiso por la libertad. Es decir, es importantísimo el dominio de los conocimientos. Es fundamental otorgarles la prioridad en el aprendizaje mediante la comprensión, la memo-

rización, la repetición y la evocación frecuente. Y gracias a estos aspectos, podemos transmitir, podemos obtener que nuestros alumnos consigan tener un conocimiento de causa sólido, a través del cual poder reflexionar, poder interpretar y llegar a conclusiones con rigor y con criterio.

Por ese motivo, el aprendizaje basado en proyectos funciona bien, pero funciona bien si solo los alumnos tienen consolidados unos conocimientos bien firmes y bien asentados. Por ese motivo, en las universidades, este tipo de metodología funciona bastante bien, no así en la educación infantil y en la educación primaria, en donde los alumnos no tienen adquirido este aprendizaje duradero y significativo.

Asimismo, los criterios de evaluación deben fundamentarse en la búsqueda de la excelencia gracias a la exigencia y al fomento del esfuerzo; aspectos que no están reñidos en absoluto con la delicadeza de los profesores y la prudencia respecto a los alumnos.

Pero como el borrador contempla, permite la posibilidad de pasar curso, de promocionar, independientemente del número de asignaturas suspendidas, se abre la puerta a la ley del mínimo esfuerzo. Y, por lo tanto, se fulmina la educación como ascensor social, y la conveniente herramienta que podría ser la educación, se convierte en una especie de atributo o herramienta para hipnotizar a los niños hasta convertirlos en sumisos sujetos obedientes sin capacidad crítica a las instrucciones ideológicas del Departament d'Educació de turno.

¿Cree usted que los padres que hacen un esfuerzo ímprobo, que trabajan duro, con determinación y sacrificio para sacar su familia adelante, quieren que sus hijos sean educados en la falta de espíritu de superación, en la falta de exigencia?

En segundo lugar. La escuela tiene que ser un espacio libre de ideología, tiene que ser un espacio en el que reine la neutralidad ideológica y política; la objetividad y el método científico deben guiar los contenidos de las asignaturas, erradicándose el enfoque tendencioso y subjetivo que se impone, por ejemplo, en los saberes del anexo III de ciencias sociales al plantear, como he citado anteriormente, la identificación de las luchas y movimientos sociales y de emancipación nacional en aquel contexto del capítulo sobre Cataluña y España en la época contemporánea.

Asimismo, la cohesión de nuestra sociedad se origina, o tiene que radicar en el respeto absoluto a las personas por encima de todo, y a las leyes. Sin embargo, despreciando la realidad sociolingüística de Cataluña, cuya mayor parte de ciudadanos es castellanoparlante, y el cumplimiento de la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña que obliga a la Generalitat a que el castellano sea lengua vehicular en educación en porcentajes no inferiores al veinticinco por cien, este borrador impone que el catalán es la única lengua vehicular de aprendizaje, y además, considera que es una arma necesaria para difundir el sentimiento separatista entre los alumnos. Es una anomalía absoluta que, en una parte del territorio español, como es el caso de Cataluña, un niño no pueda estudiar en español.

Además, aunque en su afán adoctrinador el borrador segrega a la educación diferenciada, este es un modelo avalado por el convenio internacional de la UNESCO contra la segregación escolar, suscrito por los países de la Unión Europea y avalado también, y reconocido, por el artículo 27.3 de la Constitución Española. También menosprecia el borrador a la educación especial, obviando que existen problemáticas muy complejas, muy complejas, que precisan de la educación especial para favorecer una inclusión efectiva para los niños con necesidades educativas especiales.

Así pues, en VOX creemos que todos los modelos educativos, todos, son necesarios y adecuados: público, concertado mixto, concertado diferenciado, privado, inclusivo y especial.

Bien, insiste obsesivamente el borrador en que los alumnos deben obedecer los dogmas de la transición ecológica, que en realidad consiste en transferir ingentes cantidades de dinero de las clases medias y trabajadoras a las élites que impulsan la agenda climática. Frente a este despropósito, los niños tienen que ser conscientes de

que la necesaria conservación y mejora del medio natural ha de llevarse a cabo respetando la calidad de vida de las personas.

Finalmente, es necesario defender el derecho de los padres a la educación que consideran más adecuada para sus hijos. Como dicta el sentido común y el artículo 27.3 de la Constitución Española, en contra del adoctrinamiento afectivo-sexual que obedece a las premisas de género y de los derechos LGTBI que marginan, además, cualquier otro enfoque antropológico de la sexualidad.

Bien, hasta aquí, entonces, esta interpelación, y después, si acaso, le plantearé algún aspecto que ha quedado pendiente.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula, a continuació, per fer la rèplica, el conseller senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, diputat Acosta, mirin, els he de dir que m'agrada que hagin presentat una interpellació per debatre el nou currículum educatiu, i és el que faré avui. Avui compartiré amb tots vostès com estem treballant, juntament amb la comunitat educativa, el nou currículum educatiu. I a més, també em servirà per desfer alguns dels malentesos i algunes interpretacions esbiaixades –vostè en deia «revuelo»– que s'han fet els darrers dies. I com sempre, i malauradament ens hi tenen acostumats, també respondré, no sé si en aquest torn o en el següent, respondré algunes de les falsedats a les que vostès, permanentment, cada cop que intervenen en aquest Parlament, doncs, acostumen a repetir.

La reforma curricular és d'especial importància. És molt important la reforma curricular de cara a avançar en la transformació educativa, de cara a avançar, no només amb què aprenen els nostres infants i joves, sinó sobretot, en com ho aprenen, sobretot que aquests aprenentatges siguin significatius.

En primer lloc, li he d'aclarir d'on ve tot plegat. Actualment estem treballant en un projecte de currículum per al proper curs arran de la modificació que emana d'una llei que ja sabem que a vostès tampoc els agrada, que és la LOMLOE. La LOMLOE incorpora ensenyament competencial en totes les etapes educatives, es desprenen quatre reials decrets, i a partir d'aquí el que fem a Catalunya és impulsar tres decrets de currículum. Un decret dels ensenyaments d'educació bàsica, que inclou primària, l'ESO i el cicle formatiu de grau bàsic; un decret per a educació infantil, per primera vegada ordenarem l'educació infantil a través del currículum; i un decret per al batxillerat. I el que hem fet fins ara és començar a treballar els currículums de primària i secundària. Per primer cop, per primer cop fem un procés participatiu. Mai havíem fet un procés participatiu al voltant dels currículums, perquè ens creiem la participació de tothom i perquè ens creiem els consensos.

Aquest procés participatiu està obert fins al 18 de febrer i anirem rebent totes les aportacions. Per tant, estem davant d'un esborrany, estem davant d'un esborrany que un cop que anem rebent totes les aportacions, totes les esmenes, totes les propostes, ens servirà per millorar el primer text, ens servirà per millorar aquest esborrany.

Els nous decrets entraran en vigor el proper setembre, el proper curs 22-23, i entraran en vigor els cursos imparells, a primer, tercer i cinquè de primària; a primer, tercer d'ESO, i a primer de batxillerat. El curs 23-24 s'incorporarà el nou currículum a la resta de cursos del sistema educatiu.

I aquí voldria destacar que nosaltres, a Catalunya, ja fa anys que treballem amb aquesta visió competencial. El currículum, bàsicament, el que ens diu és que hem d'aprendre diferent del que havíem après fins ara, perquè els reptes d'aprenentatge del sistema educatiu són diferents ara del que eren fa vint anys. No podem tenir la mateixa escola que teníem fa vint anys, perquè els nostres infants i els nostres joves

s'enfronten a situacions diferents en un món canviant, i hem de ser capaços d'avançar i educar ciutadans amb més sentit crític, més lliures, i amb la capacitat de prendre les millors decisions al llarg de la seva vida. I per això Catalunya, el territori més avançat sempre tradicionalment, pedagògicament, des del 2015 que ja estem aplicant part d'aquests aprenentatges competencials.

Iniciem un camí de canvi, iniciem un camí de transformació pedagògica, un camí estructural, un camí que aquests nous currículums el que faran serà dotar els nostres centres educatius, els 5.400 centres educatius del país, dotar-los de les eines i de les condicions per tal d'educar els nostres infants lo millor possible.

Explico una mica en què consisteix aquest currículum a grans trets. El primer fet molt important, nosaltres el que fem és inspirar-nos, basar-nos en el que ja sabem que funciona. No treballem per ocurrències i, per tant, treballem per evidències i el que fem és inspirar-nos en com estan avançant en transformació educativa els països més avançats a nivell educatiu europeus. Aquest currículum té bàsicament dos àmbits molt rellevants. El primer és l'avaluació i el següent són les competències. Primer l'avaluació i després les competències. Pel que fa a l'avaluació, les famílies rebran més informació de la que rebien fins ara. Torno repetir-ho: les famílies rebran més informació de la que rebien fins ara. Continuaran rebent tota la informació trimestral, totes les avaluacions trimestrals, però, a més a més, fins ara rebien avaluacions trimestrals amb indicadors i ara el que faran serà rebre avaluacions trimestrals amb indicadors i, a més a més, avaluació qualitativa.

Els poso un exemple. Si un infant fa una exposició oral, està molt bé qualificar-lo a través d'un indicador, «assoliment satisfactori», «notable», «excel·lent», però encara està millor, també complementant aquest indicador quantitatiu..., indicadors qualitius de quin..., si domina el contingut de l'exposició que ha fet, quin vocabulari ha fet anar, com s'ha expressat a nivell de dicció. Per tant, estem davant d'una avaluació formativa i formadora que ha de..., mestre i alumnat han de saber, des del moment inicial, el punt de partida i on volen arribar. No és el mateix un alumne que està aquí i vol arribar aquí que un que està aquí i vol arribar aquí. Per tant, hem de ser capaços de que aquesta avaluació sigui personalitzada, adaptada a les diferents capacitats dels nostres infants.

Vostè es referia als suspesos. Molt informat no està, perquè el que fa aquest esborrany de decret és..., no canvia res pel que fa als suspesos des de l'any 2015. Funcionem de la mateixa manera pel que fa als suspesos des de l'any 2015 i, per tant, nosaltres el que fem és creure en els nostres equips docents. El millor per l'alumne no sempre és repetir curs. I això ens ho diu..., això ens ho diuen les dades i els indicadors any rere any: Catalunya és dels territoris de l'Estat espanyol on més suspesos hi ha, a nivell europeu, i això no és garantia d'èxit educatiu.

I després l'altre àmbit importantíssim en aquest currículum que ens canvia la mirada, ens canvia la mirada i ens la canvia ja per sempre, transformant, que és treballem per àmbits competencials; autonomia dels centres, autonomia dels centres per decidir els seus projectes educatius de centres. No es perd cap especialista, no es perd cap especialista en aquests currículums. El que fem és, una part de les hores, autonomia des dels centres educatius i aquestes hores cada centre educatiu, cada escola i cada institut del país pot adaptar aquests àmbits competencials d'aprenentatge amb els diferents especialistes de què disposen. Els centres també podran continuar fent com fins ara; si hi han escoles i instituts podran continuar fent com fins ara. Ara bé, nosaltres el que fem és facilitar-los i donar-los la cobertura per tal que s'organitzin per àmbits competencials i els acompanyarem amb formació i amb el que calgui per tal que s'organitzin per àmbits competencials.

De fet, si em permet, ja hi han alguns centres que estan organitzats per àmbits competencials. El que succeeix és que com que fins ara havien de reflectir els horaris per matèries, doncs, reflectint els horaris d'una manera per matèries s'organitza-

ven per àrees competencials, hi anava l'inspector, deia: «Val, d'acord, està per matèries» i seguien endavant. Per tant, el que fem és facilitar i donar cobertura.

Treball per a projectes, vostè hi feia referència. Treball per projectes vol dir connectar, connectar continguts de diferents matèries, perquè l'aprenentatge sigui més orientat al dia a dia. Vol dir, si nosaltres fem un treball per a projectes per organitzar un viatge, vol dir que hi intervindran àmbits des de la cultura, la geografia, calcular els costos del viatge, a nivell matemàtic i econòmic, els àmbits competencials, escriure a les famílies, informar del viatge, organitzar la ruta, fer el pla de viatge, l'anglès per preparar-se per a aquest viatge, la història i, fins i tot, el pensament d'aquell indret a través de la filosofia.

I continguts transversals, vostè hi feia referència; continguts transversals, i en feia referència en la direcció oposada a la que jo li diré tot seguit, que és que nosaltres creiem en l'educació emocional. Creiem en el benestar emocional i creiem que els infants han de ser també competents i sobretot a l'hora d'afrontar les diferents situacions en què es trobarà durant la seva vida. I també a l'etapa escolar, com més feliç tenim un infant, millor aprèn i, per tant, vostè semblava que se'n rigués d'aquest tema; importantíssim que, l'alumne, l'acompanyem a nivell emocional. Perspectiva de gènere, contingut transversal dins dels nous currículums, i també continguts democràtics i globals.

Pel que fa a..., després a la rèplica li ampliaré la informació, però molt important el tema aquest que... Jo els he de felicitar. Sempre els he de felicitar, en tot cas, encara que sigui només per la imaginació que tenen i per la capacitat fascinant de treure de context els fets i les paraules. Ho fan molt bé això. Saben fer-ho. Ara deixi'm que li desmunti algunes de les mentides sobre l'adoctrinament a les aules. Deia vostè resistència a l'opressió. Van dient frases, van dient paraules i les treuen de context. Llavors... Bé, se m'acaba el temps. Al tema de la resistència a l'opressió, li respondré al segon torn. En cinc segons no em dona temps.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula, en el torn de rèplica, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Señor González, sinceramente me he quedado un poco sorprendido, porque no ha contestado, básicamente, a ninguna de las cuestiones, a los aspectos a los que me he referido, incluso de manera un tanto detallada. Al final, pues, ha dicho usted que la cuestión de los suspensos funcionaba siempre igual. No es cierto. Ha hablado pues de unas generalidades en qué consiste el currículum. Eso ya lo podemos leer, vuelvo a decirle, en el decreto de 2015, puesto que este borrador es una reedición. Pero, en cualquier caso, yo me siento muy honrado porque..., y muy feliz, sinceramente, porque gracias a nuestra interpelación ha oculatado usted esta falta de transparencia y ha sacado a colación..., nos ha hablado de este borrador del decreto de ordenación de la educación básica, de las enseñanzas de educación básica.

Bien, yo le voy a dar unos datos para que usted..., no lo sé, a lo mejor no lo tiene muy en cuenta esto, ¿no?, pues, para demostrarle que el modelo de escuela catalana no es un modelo de éxito. Y a los datos me remito, porque además ha hecho usted un comentario que tiene unos tientes un tanto supremacistas, cuando ha dicho que es el territorio más avanzado, Catalunya, en el tema de la educación.

Entonces, bueno, es necesario, pues, aquí aportar un baño de realidad y me remito a los datos, ¿no? Año 2018, son las últimas pruebas PISA. Se produce un descenso en el rendimiento de los alumnos catalanes en matemáticas, ciencias, comprensión lectora. Han descendido desde 2015 en un 9,7 por cien, un 9,8 por cien y un 9,6 por cien, respectivamente. Otro dato: 2020, el 17,4 por cien de los estudiantes catalanes

abandonan prematurament els estudis segons els dades del Idescat. Otro dato más, por si acaso no fueran suficientes estos: las pruebas PAP para acceder al grado de Educación solo las superaron, las últimas, en el 21, 2.290 personas, estudiantes, de 4.240. Además, podría hablarle de los mil seis barracones escolares que existen; solo en la comarca del Gironès hay ochenta y cinco barracones.

En los resultados de las competencias básicas en cuarto de la ESO, los últimos resultados, han descendido en matemáticas y en inglés. Y, quizás esto es lo más importante, cuando hablamos del modelo de escuela catalán como modelo de cohesión social, una familia en Canet –como bien saben todos– pide clases en castellano y se somete a una campaña de acoso –con la complicidad de este Govern– de profesores y de algunas familias, ¿eh? Menudo ejemplo de cohesión social.

Bien. La memoria del servicio de la Infància Respon, de la DGAIA, dice que el acoso escolar es la problemática más destacada en el ámbito de violencia entre menores, ¿eh? Otro elemento humano y social que invita a cuestionar, como mínimo, este modelo de éxito de escuela catalana. Cada año se evidencia un crecimiento progresivo de llamadas en relación con el acoso escolar. Sin embargo, en programas de prevención y detención del acoso escolar se ha invertido un total de 392.000 euros en los últimos cinco años. ¿Sabe usted cuánto ha recibido en el mismo lapso de tiempo la Asociación de Derechos Sexuales y Reproductivos que imparte educación sexual en escuelas? Más de 680.000 euros, el doble.

Sobre el decreto, el borrador de decreto, añadiré un par de apuntes más. Según el borrador, lo que importa es que los alumnos desarrollen resiliencia y una actitud proactiva ante nuevos retos y entiendan el error como una oportunidad de aprendizaje. No importa si los alumnos no aprenden a sumar, en el caso de las matemáticas, por ejemplo, dividir, multiplicar o restar. Lo importante es esto otro.

Bien, le voy a dar un toque diferente a la intervención. Voy a recordar unos versos de Nicolás Fernández de Moratín, el padre, también poeta, del insigne poeta neoclásico español Leandro Fernández de Moratín, que decían así:

«Admirose un portugués / de ver que en su tierna infancia / todos los niños de Francia / supiesen hablar francés. “Arte diabólica es”, / dijo, torciendo el mostacho, / “que para hablar en gabacho / un fidalgo en Portugal / llega a viejo, y lo habla mal; / y aquí lo parla un muchacho.”»

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputats... Bé, diputat Acosta, jo el que he fet és informar-lo i explicar-li el context, perquè és important explicar el context. Perquè vostè diu: «Ho podem llegir.» No, no, jo no m'en fio que vostès ho llegeixin, en el sentit que fan interpretacions molt concretes i molt diferents del que llegeixen. I, per tant, jo, avui aquí, el que he volgut fer –i crec que sempre ens hem de poder explicar– és explicar-li quin és el sentit d'aquest currículum. Si vostè m'ha volgut escoltar o m'ha volgut entendre o no, ja és una altra cosa.

Abans de contestar alguns dels seus temes concrets de la primera intervenció. En tot cas, sí, dos temes molt clars. Perquè això sí que no l'hi permeto, cap complicitat amb cap campanya d'assetjament. Cap complicitat. No trobarà mai cap complicitat amb cap campanya d'assetjament des d'aquest Govern i des d'aquest conseller d'Educació. Nosaltres som els de la convivència, no discriminem ningú, ni per raó de llengua ni per raó de gènere. Són vostès els del conflicte i són vostès els de la ideologia que s'adequa poc als principis democràtics. *(Alguns aplaudiments.)*

Deia vostè: «Resistencia a la opresión.» Aquesta idea apareix al programa de ciències socials, geografia i història, concretament, a l'apartat de societats i ter-

ritoris, on, entre molts altres temes, es tracta del reconeixement de la resistència a l'opressió com a dret fonamental dels pobles. La resistència a l'opressió entesa com a oposició pacífica davant la vulneració dels drets personals i socials. I aquesta resistència està recollida a la Declaració dels drets de l'home i del ciutadà del 1789, que és un dels documents històrics en què es basen els actuals drets humans. En concret, en l'article 2 que diu: «La finalitat de tota associació política és la conservació dels drets naturals i imprescindibles de l'home. Aquests drets són la llibertat, la propietat, la seguretat i la resistència a l'opressió.»

«Emancipación nacional». Aquest concepte apareix al mateix programa, on es tracta la identificació de les lluites i moviments socials i l'emancipació nacional. L'emancipació nacional i els moviments socials s'entenen com aquells moviments que, sobretot des del segle XIX amb les anomenades revolucions burgeses, han reclamat conquestes socials per als pobles i de reivindicació de les nacionalitats històriques com per exemple la revolució grega, que va portar a la independència de Grècia de mans de l'Imperi Otomà, del 1821 al 1832. Li recordo també que el dret a l'autodeterminació és considerat per l'ONU com un principi fonamental dels drets humans recollit a l'article 1 de la carta de Nacions Unides.

I sembla ben bé que vostès tinguin un problema amb els drets humans. Per això, potser, no els hi agrada que els ensenyem a les escoles i que eduquem en drets humans. Miri, el sistema educatiu català educa els infants i joves per aconseguir l'èxit escolar i l'excel·lència educativa.

I parlava vostè també d'«*identidades*». Tot el que he comentat passa també perquè cada alumne se senti plenament lliure d'expressar la seva identitat i alhora respecti la dels altres. Identitat tant cultural com personal, sexual, de gènere, de classe, d'ètnia o de religió. La identitat és el conjunt de característiques que fan que una persona o una comunitat sigui ella mateixa.

I, si em permet, en el minut i mig que em queda, molt important: el «Coeduca't». Un altre tema que els interessa molt a vostès sempre és el «Coeduca't»; ho sé perquè han presentat un grapat de preguntes relacionades amb el «Coeduca't». Primer de tot, he de dir que l'educació afectiva i sexual és un dret humà reconegut en diferents instruments i acords internacionals. A Catalunya tenim un marc legislatiu que contempla l'educació afectiva i sexual a través de diferents normatives. Fins a sis lleis aprovades en aquest Parlament en els darrers dotze anys recullen aquesta qüestió. Amb el «Coeduca't» donem compliment a aquest mandat i incloem l'educació afectiva i sexual als currículums de les etapes d'educació infantil, educació primària i educació secundària com una eina per entendre la sexualitat i la diversitat, així com per construir relacions positives que fomentin la no-discriminació, el respecte i l'afectivitat.

Entenem perfectament que, a vostès, això els posi tan nerviosos, perquè xoca frontalment amb allò que vostès sempre defensen, perquè és una eina més per lluitar contra la xenofòbia, el racisme i el masclisme que vostès acostumen a blanquejar. Vostès neguen fins i tot aquesta violència masclista i abominen els objectius per al desenvolupament sostenible establerts a l'agenda 2030. I el «Coeduca't» no és part del currículum ni és un programa exclusivament d'educació sexual, s'incorpora transversalment, i seguirem fent-ho.

Per uns currículums que acompanyin i eduquin els nostres infants, els nostres joves amb més sentit crític, més lliures i amb més capacitat per prendre les millors decisions al llarg de la seva vida. Seguirem fent camí.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al novè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023, que ha presentat el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies. Bona tarda, presidenta. Conseller, diputades i diputats, ens acostem al mes de març, que és el mes on s'han de fer les preinscripcions d'infantil, de secundària obligatòria del proper curs escolar; una mica més endavant vindran les de batxillerat i cicles formatius. I trobàvem convenient fer aquesta interpellació per compartir inquietuds que tenim amb relació a la planificació del proper curs escolar i, concretament, sobre la formació professional i l'etapa educativa zero-tres. I per donar-li temps, conseller, de resoldre i millorar algunes qüestions que ens preocupen, per no repetir errors que hem vist en altres anys i, per tant, per ser constructius i poder contribuir a la millora del sistema.

Abans de res, però, sí que m'agradaria començar per expressar el nostre suport a les direccions i als docents per la gestió que han hagut de fer en les darreres setmanes, sobretot al mes de gener, unes setmanes molt dures marcades per l'entrada de la variant òmicron a les escoles i als instituts de manera molt intensa i que ha deixat els docents i les docents desbordats i les direccions exhaustes. Per cert, direccions que fa molts anys que han vist com incrementaven les seves funcions i responsabilitats, però que mantenen les mateixes hores de gestió que fa una dècada, que no cobren complement per la prestació de la funció directiva, però que, en canvi, es passen els caps de setmana gestionant altes i baixes covid o gestionant substitucions. I substitucions, conseller, que, malgrat els nomenaments diaris, no s'han cobert en un cinquant per cent, que no han arribat. Ens consta que, en onze dies de gener, les baixes han superat 9.300 docents, però que només se n'han pogut substituir 4.100; per tant, menys de la meitat. Li voldria demanar si ens poguéssiu confirmar quantes baixes s'han produït aquest mes i quantes substitucions efectives s'han pogut produir. I també si es planteja, de cara al futur, alguna flexibilització dels criteris d'accés a la borsa en circumstàncies extraordinàries com les que hem viscut en aquestes últimes setmanes.

Però centrant-nos ja en l'objecte d'aquesta interpellació, com deia, d'aquí a poques setmanes tindrem les preinscripcions i, veient com ha anat aquest procés en el cas de cicles formatius en els darrers anys, vull recordar que el curs 2020-21 van ser dotze mil els alumnes que es van quedar fora del sistema, que no se'ls va assignar plaça –això ho sabem per una resposta que ens va donar el seu propi departament–; que el curs passat van ser 26.000 en primera opció que es van quedar fora, que després d'un procés extraordinari van acabar sent mil persones. Doncs, bé, en qualsevol cas, és evident que a Catalunya hi ha un dèficit estructural d'oferta pública, però també una manca de prospecció de necessitats formatives i també de planificació de l'oferta.

I li volem preguntar, conseller, de cara a evitar que es repeteixin problemes com els que ja hem vist anteriorment, si han fet els deures i, per tant, si han encarregat un informe, si disposen ja d'un mapa de necessitats formatives al territori, si l'han encarregat al seu director general, si l'ha fet l'Agència de Formació i Qualificació Professionals. I li demanem perquè ens consta que ni tan sols han consultat els consells territorials de la formació professional que existeixen, que estan molt consolidats al territori, com és el cas de Granollers, de Mataró, de Terrassa, entre molts altres. I és clar, no els han consultat res, després d'un episodi d'improvisació, de fugida endavant que no és bona per al conjunt del sistema, però, especialment, no ho és per als estudiants i tampoc per al propi model productiu català.

I li hem de demanar doncs si ha estudiat les necessitats formatives reals, si ho han parlat amb els agents econòmics i socials, i si ho han fet en el marc de la comis-

sió rectora ens agradaria conèixer la previsió que vostès fan pel proper curs 22-23. Penso que tenim dret a conèixer l'escenari en què estan treballant, perquè si no haguessin fet aquesta feina, doncs, la planificació tornarà a brillar per la seva absència, i l'únic que faran en el millor dels casos és intentar col·locar el màxim de grups allà on puguin, donar resposta a una demanda al marge de les necessitats sectorials, sense poder treballar bé el servei d'orientació professional a la secundària obligatòria o en el marc de la formació ocupacional. I això no és tenir un model de formació professional de qualitat.

I, de fet, estem convençuts que l'opció no pot tornar a ser –com probablement serà, esperem que no– incentivar la formació a distància, quan vostès mateixos van reconèixer arran de la pandèmia la importància de la presencialitat als centres educatius i formatius, sobretot en els cicles de grau mitjà, on tenim taxes d'abandonament que superen el quaranta per cent; amb un tipus de formació que ha de ser eminentment pràctica, amb nois i noies menors d'edat, que no és per a qui s'ha concebut l'Institut Obert de Catalunya; amb ràtios d'alumnat elevadíssimes també en comparació amb altres comunitats autònomes, i que, un cop matriculats, tampoc després s'han pogut examinar en condicions, perquè el seu departament no havia previst que la plataforma col·lapsaria, quan se sabia perfectament el nombre d'estudiants que s'havien de connectar simultàniament per ser avaluats.

En fi, conseller, la formació professional no mereix aquest desprestigi ni aquesta precarietat. I una altra solució no pot ser anxovar o concentrar més alumnat en grups de tarda en aquells centres que ja disposen de les instal·lacions o seguir incrementant ràtios en contra de la lògica general i del sentit comú. I ja avisem: evidentment, estarem d'acord, com vam demanar en el seu dia, en garantir la continuïtat educativa a grau mitjà a l'alumnat procedent de l'ESO, perquè el grau mitjà representa l'inici d'una carrera professional, però també cal garantir la continuïtat entre el grau mitjà i el grau superior, perquè si no tornàriem a perjudicar el sistema de formació professional, i precisament volem un sistema de qualitat al llarg de tota la vida, que, per cert, és el que està impulsant el Govern espanyol en la nova llei d'ordenació i integració de la formació professional.

Per tant, m'agradaria saber, conseller, si em pot explicar o comentar en la seva rèplica de quants nous centres de formació professional disposarem el proper curs respecte a aquest passat, de quines famílies formatives, amb quin criteri s'ha determinat i on estaran, i, per tant, de quantes noves places estem parlant, sabent, doncs, la quantitat d'estudiants potencials que van quedar a les portes, a Barcelona, l'Hospitalet, a Rubí, a Badalona, a Terrassa, per mencionar alguns dels casos flagrants, o si és que això anirà sobre la marxa. I, per tant, li demanem que aprofiti les setmanes que queden, doncs, per treballar-ho bé. Vostè mateix va dir que aquesta seria la legislatura de la formació professional, i ho està sent, però per ara ho està sent per la mala gestió, per la manca de planificació, per la manca de recursos suficients en el pressupost d'aquest any i perquè el més calent sembla que està a l'aiguera.

D'altra banda, el curs vinent serà el primer on vostès han anunciat, gràcies també als recursos que provenen del Govern espanyol, la gratuïtat del P2. Però allò curiós és que el ministeri el que té per objecte de finançar és el foment de la creació de noves places d'escoles bressol de titularitat pública per impulsar, precisament, la universalització, per fomentar l'accés a aquesta etapa educativa del conjunt dels infants sabent com sabem el seu impacte positiu en equitat, en èxit educatiu posterior, i, per tant, finançar la reforma, rehabilitació, la nova construcció d'equipaments o les despeses de funcionament de noves places. Però, per al que vostès, doncs, ho han fet servir fins ara, o ho han anunciat, és per a la gratuïtat de les places que ja existeixen. Aquests més de 50 milions d'euros que vindran del Govern espanyol teòricament s'haurien de fer servir per crear noves places públiques de zero a tres anys.

I, per tant, li he de preguntar quantes noves places públiques té previst crear el seu departament de cara al proper curs 2022-23 a Catalunya; això per un costat. I de l'al-

tre, conseller, amb vistes al més que probable increment de la demanda de les famílies, perquè, de fet, doncs, cada curs hi ha massa famílies que, sobretot en ciutats metropolitanes, doncs, es queden sense poder accedir a les escoles bressol, i, per tant, és de preveure que amb un anunci de gratuïtat la situació sigui encara pitjor, i, per tant, quin pla té per donar cabuda a la demanda d'escolarització a les bressol, tenint en compte que en té la competència exclusiva, si no crea noves places, i, per tant, quins criteris de baremació farà servir. Què farà allà on quedin moltes famílies fora del sistema? Sobretot perquè hi haurà més diferència que mai entre les escoles bressol públiques, gratuïtes, i les privades d'iniciativa social. I, per tant, sí que voldríem saber, també, si subvencionarà places de llars d'infants privades d'iniciativa social per avançar o garantir la gratuïtat de l'escolarització de tots els infants de dos anys, o si no ho farà.

I hem de dir que aquí ens preocupa molt de quina manera, doncs, s'ha trencat de manera unilateral un model que fa anys que funcionava, i li demanem que aprofiti els recursos que vindran del Govern espanyol per crear noves places estructurals, perquè sense universalització, conseller, la gratuïtat no existirà per a tothom.

I, d'altra banda, i per últim en aquest primer torn, hem de dir que gairebé fa tres anys de la signatura del pacte contra la segregació impulsat, pel Síndic i pel propi Departament d'Educació, i la Fundació Bofill va emetre fa uns mesos un informe on deia que els nivells de segregació escolars eren molt elevats, que no milloraven. Deia, literalment, que «l'Administració agreuja la segregació amb l'assignació d'alumnes vulnerables al vuitanta-tres per cent dels centres que ja estan segregats», i que, de fet, a dia d'avui hi havia vint centres gueto més, avui, a Catalunya que fa sis anys; és a dir, que estem pitjor i tot que abans i que no es fa prou. Això ho deia la Fundació Bofill, no ho diem nosaltres.

I, per tant, li demanem, conseller, què ens pot dir d'això? Pensa que la política que està impulsant el seu departament està ajudant a reduir la segregació? Creu que eliminar recursos a centres de màxima i d'alta complexitat com ha fet aquest any, amb dades anteriors a la pandèmia, és una bona mesura? O creu que ha estat un error del seu departament? I si és així, doncs, si pensa rectificar de cara al proper curs. Si pensa que mantenir ràtios diferenciades entre pública i concertada en una mateixa zona educativa, com succeeix en l'actualitat, contribueix a una distribució més equitativa de l'alumnat.

Li volem preguntar on està el decret de concerts. O si pensa que el fet de no aportar recursos suficients a l'escola concertada per atendre alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu ajuda a que continuïn essent aliades d'aquest pacte o no. O què em diu de la seva política de formació professional, no? De, qui pugui, que vagi a un centre privat; qui no, que vagi a l'institut obert, o a un cicle diferent del que voldria. I l'hi diré més: si ajuda a reduir la segregació el fet de mantenir la sisena hora només a la concertada i, per tant, de no recuperar-la a la pública, ni tan sols en aquella amb més complexitat, i, per tant, permetre desigualtats entre centres educatius que ja s'allarguen durant molts anys. Per no parlar del servei de menjador, no? Tenim una taxa, un risc de pobresa d'entre els infants superior al trenta-tres per cent, i, en canvi, doncs, no recuperen el servei de menjador a la secundària.

En definitiva, conseller, espero que en la seva resposta pugui aclarir molts d'aquests interrogants que li hem plantejat en nom del meu grup parlamentari, que recullen les inquietuds de la comunitat educativa, i, en tot cas, doncs, deixaré per al segon torn altres qüestions també importants que ens sembla que hem de tractar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula el conseller d'Educació, senyor Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada Niubó, com sempre vostè treu molts temes. Jo, encantat que tregui molts temes. Intentaré respondre, amb els deu minuts que tinc, el màxim de reptes, inquietuds i millores que vostè apuntava i que vostè plantejava i en què evidentment des del Departament d'Educació hi estem treballant.

Em sumo a donar les gràcies a la comunitat educativa, amb una sisena onada que ha tensionat la societat i evidentment ha tensionat les nostres escoles. Nosaltres el que hem fet, des del Departament d'Educació, és..., mesures excepcionals davant d'una situació excepcional, i això ha implicat nous criteris de cobertura de totes les baixes de curta durada i nomenaments cada dia. Hem nomenat de forma efectiva –de forma efectiva– disset mil mestres i professorat a l'escola pública, i més de cinc mil a l'escola concertada. El quatre mil al que vostè feia referència és del curs passat. Doncs, aquest any, des de les vacances de Nadal, en el mateix període que van ser quatre mil han estat disset mil a l'escola pública –efectiva–, i més de cinc mil a la concertada.

I, evidentment, no és veritat, no sé d'on ho trauen, no és veritat, i quan algú diu alguna cosa que no és veritat els ho hem de dir, que no s'ha cobert el cinquanta per cent de les baixes: no és veritat. Nosaltres fem els nomenaments de totes les baixes, totes les baixes de curta durada. Proposàvem..., fèiem la proposta de nomenament. La majoria eren acceptades, en un alt percentatge eren acceptades; quan no eren acceptades, passaven al dia següent, perquè qui està a la borsa no està obligat a acceptar aquella baixa, aquella cobertura, i, per tant, passaven al dia següent i es cobrien al dia següent; per tant, són dades que no responen al que ha succeït.

A veure. Intento organitzar-me per intentar dir el màxim de coses en poc temps, però que alhora també es puguin entendre. Jo crec que de cara al 2022-23 aquest Govern –jo ho vaig dir el primer dia, a les primeres compareixences que vam fer– ens hem proposat fer una transformació ambiciosa del sistema educatiu català. I la farem; farem aquesta transformació ambiciosa del sistema educatiu català. I això, si em permet, l'hi identifico: la gratuïtat, vostè s'hi referia..., gratuïtat per l'escolarització de l'infantil dos; la reducció de ràtios a infantil tres, de vint-i-cinc a vint; el desplegament del decret d'admissió en el marc del pacte contra la segregació, i l'aposta per la formació professional. Per tant, ens proposem fer aquesta transformació, i comencem per la gratuïtat de l'escolarització per les famílies a l'infantil dos a les escoles públiques, a les escoles municipals.

Gràcies als pressupostos d'aquest Govern, 90 milions d'euros faran possible aquesta gratuïtat d'escolarització per les famílies d'infantil zero. I, a més a més, és evident, perquè com que el que fem és gratuïtat, i de moment hem d'anar cap aquí, però de moment no fem universalitat, perquè hem d'oferir més places..., el que fem és que les llars d'infants que no són de titularitat pública, que no m'agrada dir «privades», que no són de titularitat pública, rebran molts més recursos dels que reben fins ara.

Ha tingut l'habilitat, i fins i tot jo diria que l'atreviment, d'intentar com criticar una mesura de gratuïtat de l'infantil dos que no s'ha fet mai a la història. És que de vegades ens hauríem de situar: un canvi de paradigma com la gratuïtat a l'escolarització de l'infantil dos, que no s'ha fet mai a la història, vostè té l'atreviment d'intentar criticar-lo. És que ja arriba un moment que no tot serveix, arriba un moment que no tot s'hi val.

Nosaltres el que farem és eliminar una barrera econòmica d'accés a l'educació infantil, i això no és rellevant només des del punt de vista educatiu, sinó que ho és, i molt també, per les repercussions socials que té; és una política feminista de primera línia.

I respecte a aquesta gratuïtat, ho farem al costat dels ajuntaments. En les darres setmanes, he tingut l'ocasió de parlar-ne amb les diferents parts implicades, els representants municipalistes, i molt properament ho explicarem i aterrem el detall

d'aquesta mesura de cara als ajuntaments i de cara a les escoles bressols que no són públiques.

Creiem en l'etapa del zero-tres –creiem en l'etapa del zero-tres–; vam estar..., vam arribar al 2018 i portàvem, el 2019, set anys sense finançament pels ajuntaments amb el zero-tres. Hem recuperat aquest finançament i ara anem més enllà, i financem als ajuntaments l'escolarització de les famílies de l'infantil dos.

Aposta per les escoles bressols rurals; molt important per nosaltres. Hem passat... –política de país, política de territori, política rural...–, hem passat d'aportacions de trenta mil euros a aportacions de cinc mil euros. I vostè deia: «Què faran vostès per crear noves places?» Doncs la creació de places depèn dels ajuntaments i, per tant, nosaltres el que farem..., i malauradament són fons europeus que arriben via *ministerio*, perquè si ens arribessin a nosaltres directament ja hauríem fet la feina, però, com que ens arriben via *ministerio*, no ens acaba d'arribar la informació, no ens acaba d'arribar la concreció..., doncs el que fem és, un cop ens arribi tota la informació del *ministerio*, la passarem als ajuntaments. Els ajuntaments que creïn places amb les ajudes d'aquest fons europeu, nosaltres, Govern del país..., les finançarem tant amb l'aportació que vam pactar des del 2019 com amb l'aportació per l'escolarització gratuïta de l'infantil dos. Totes les places públiques creades, noves o existents, les finançarem des del Govern del país.

Feia referència també a la ràtio... Tema ràtio: ràtio vint a infantil tres el proper curs. Mesura, hi insisteixo, també, que no s'havia fet mai a la història; estem davant de canvis de paradigma i davant de transformacions ambicioses.

Decret d'admissions; vostè s'hi referia una mica. Desplegarem, aquest curs, molts dels àmbits contemplats en el decret d'admissió, i el que farem és... –molt important, metodologia, molt important–: hem d'identificar l'alumnat abans de que entri al sistema educatiu, perquè, si no, seguirem segregant. Un cop identifiquem l'alumnat, abans de que entri al sistema educatiu, amb necessitats socioeconòmicament desfavorides, el que fem és, en funció de l'alumnat que tenim a cada barri, a cada ciutat, a cada poble..., fem una reserva de places, per igual, tant a la pública com a la concertada, i fem una distribució equilibrada de l'alumnat. I això és atacar la segregació escolar.

I, per tant, tot aquest alumnat... A Barcelona hi ha un pla de xoc contra la segregació, de fa tres o quatre anys, que funciona molt bé. Tot aquest alumnat que identifiquem i que arriba als centres educatius finançats amb fons públics, amb la mateixa reserva per centres públics i per centres concertats, arribarà, per primera vegada a la història, també, amb els recursos econòmics per tenir tota l'escolaritat, beques menjador, totes les activitats complementàries, tot finançat, per tal de que no hi hagi cap barrera econòmica a l'hora d'accedir a una escola, ja sigui pública o ja sigui concertada. I això que farem el curs vinent tampoc s'havia fet mai.

Després hi han temes de decret d'admissió que, en tot cas, com que li vull parlar d'FP li explicaré més àmpliament un altre dia, si m'ho permet; el tema de les oficines municipals d'escolarització i la part més de calendarització.

Parlem de formació professional. A veure, formació professional..., l'any passat va ser un èxit de país, perquè vam tenir moltes sol·licituds, i això és un èxit de país. El que hem de fer..., hem de ser capaços de gestionar aquest èxit de país que és l'increment de sol·licituds de la formació professional. Jo l'hi reconec, sempre ho he fet, jo l'hi reconec. L'any passat, un cop vam tenir un procés ordinari, després vam prendre decisions amb un procés extraordinari per tal de corregir algunes mancances. Jo l'hi dic: l'any passat no ho vam fer prou bé, tenim marge de millora; i tant que sí, sempre l'hi he dit. I, per tant, el que fem és, durant aquests mesos, des del curs passat, fins que comenci la inscripció i després..., el que hem fet és fer els deures, i aquest curs la formació professional ens trobarà preparats.

Farem..., molt important, vostè també ho deia com de passada..., ha dit «hi estem d'acord –hi estem d'acord–»: mai –mai– hem garantit, el sistema educatiu català,

plaça de l'alumnat de quart d'ESO als cicles formatius de grau mitjà, mai, i aquest curs vinent el garantirem. Tot l'alumnat de quart d'ESO tindrà garantida plaça amb cicle formatiu de grau mitjà en l'àmbit professional que solliciti. I això no s'havia fet mai, i és molt important, perquè hem de garantir aquesta continuïtat educativa. I per fer-ho, ho farem en diferents fases. Per fer-ho, hem modificat tot el calendari de preinscripció, i ho farem en diferents fases: una primera fase serà només per alumnat de quart d'ESO i PFIs i una segona fase serà per l'altre alumnat. Avançarem el procés, ho farem a l'abril per l'alumnat de quart d'ESO i al maig per alumnat que no provingui..., que no sigui de continuïtat.

Al marge, altres aspectes molt rellevants de millora. Anàlisi de les necessitats del territori; vostè també s'hi referia. Em consta que la taula local de planificació de Granollers s'hi han reunit, perquè ho he llegit..., me consta que s'han reunit. Em sembla que vostè ha dit Granollers, i no quin altre territori, però Granollers és segur que s'hi han reunit.

I, per tant, el que fem és una planificació de l'oferta educativa amb l'Agència de Formació Professional, amb el Departament d'Empresa i Treball, i, molt important, per primera vegada també, aquests informes i aquestes anàlisis de prospectiva de quines són les necessitats del mercat laboral, perquè és molt important que la formació professional tingui la màxima inserció laboral possible. I, per tant, l'oferta s'ha d'adaptar al món laboral. I això també..., hem estructurat i sistematitzat aquesta recollida d'informació, i tampoc fins ara no estava fet.

I després, si em permet, pel que fa a la formació professional, molt important seguir avançant en l'orientació, en l'orientació professional, que també ens hem trobat amb molt marge de millora a tot l'àmbit educatiu, però sobretot també a la formació professional; orientació perquè l'alumnat de grup..., de cicles formatius de grau mitjà, continue al sistema.

Acreditació de competències; molt important l'acreditació de competències. En deu anys s'han fet vint mil acreditacions. El que farem ara són vint mil acreditacions cada any. I això implica un canvi de mirada també cap a aquests certificats de professionalitat.

Centres integrats de formació professional. Vostè em preguntava sobre l'oferta concreta. L'oferta concreta la presentarem els propers dies, perquè l'estem treballant i la presentarem abans del procés de preinscripció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. En el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, conseller, per les respostes. Se n'ha deixat moltes, eh? Ara l'hi recordaré, perquè així tindrà noves oportunitats.

Aviam, en formació professional, vostè deia que han fet els deures, però continuem sense saber, doncs, si hi ha hagut aquest estudi de necessitats formatives. Vostè, per exemple, ha parlat de Granollers, que és un cas que conec bastant bé perquè hi he estat, bé, fa bastant poc. I em deia el regidor que, efectivament, han fet un estudi, l'ha fet l'Ajuntament, de totes les necessitats formatives del territori, que hi ha participat i han convidat els representants del departament, i que quan ha anat a reunir-se amb el departament en aquesta comissió mixta la representant del departament, que formava part del seu grup i que tenien en aquest cas davant, els ha dit que molt maco l'informe, però que faran el que ja tenien previst fer. Per tant, això no és planificar o consultar els territoris. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, a mi m'agradaria saber on està aquest estudi, un estudi de la comissió rectora. Sí, perquè entenem que no ha de ser un secret. Vull dir que han de saber

més o menys, doncs, quina planificació faran. I no m'ha dit de quants centres nous disposarem de formació professional el proper curs i, per tant, quantes places noves, perquè entenem que avançar la preinscripció no és planificar el curs escolar. I, per tant, d'acord amb garantir la continuïtat de l'ESO amb els que vulguin fer cicles formatius, ens sembla molt positiu, però provem..., hem de, també, garantir la continuïtat de grau mitjà en el grau superior, perquè és que, si no, estarem truncant la formació professional.

Pel que fa al zero-tres, aviam, aquí vostè, si no ho he entès malament, diu que les places, noves places, les han de crear els ajuntaments i que ja les finançaran amb els diners del ministeri. Aviam, jo crec que, si vostè en té les competències exclusives, el que primer hagués estat bé és no trencar un model que ha funcionat durant onze anys. Han trencat el model dels terços per la porta del darrere, amb la llei d'acompanyament. I jo estic molt d'acord i em sembla que és molt positiu avançar en gratuïtat, però s'ha d'avançar també en universalització, creant noves places, perquè, com li deia, si no tenim universalització i per tant no hi ha noves places, difícilment tothom podrà beneficiar-se d'aquesta gratuïtat.

I li parlava en la primera intervenció de segregació, de la mala situació que tenim en aquest terreny, quan sabem que un infant en una situació desfavorida, que va a una escola segregada, té l'equivalent a dos anys i mig menys d'escolarització que la resta de companys. I, per tant, voldria parlar-li també de la manca de recursos o d'impuls del seu departament per la millora de les competències de l'alumnat.

Miri, li vull donar unes dades –que segurament vostè coneix, perquè, a més de ser conseller, vostè és el president del Consorci d'Educació de Barcelona– sobre l'índex de no superació de les proves de competències bàsiques de quart d'ESO a la ciutat de Barcelona, les darreres que tenim. En anglès, retrocedeixen a tots els districtes respecte al curs anterior; en tots els districtes sense excepció retrocedeixen. En català, ho fan a Gràcia i a Nou Barris; en castellà, a Sants-Montjuïc, les Corts i Sant Martí. En matemàtiques, retrocedeixen a Sants-Montjuïc.

I entenem que vetllar per la millora educativa és imprescindible no només per garantir i millorar la qualitat del sistema, sinó també per l'equitat. I ens sembla que no voldríem que es menystingués aquesta qüestió.

I li volem preguntar com enfoquen el canvi curricular, un canvi que abans, doncs, vostè ha explicat a l'anterior interpellació, que hem de dir que hem conegut pels mitjans de comunicació, que han fet un procés participatiu, però als partits se'ls han deixat, que s'engega el proper curs escolar. I entenem, a vegades, que segurament convindria molta més formació als docents, amb una direcció general de currículum que està vacant, no?, igual que la Subdirecció de Plurilingüisme. I entendre que això no genera massa confiança.

En definitiva, conseller, li hem de dir que el Govern no fa prou, que si no actua ara –i ja va tard–, doncs, el proper curs pot tornar a ser igual i ja fa massa anys que arrosseguem una inèrcia que no porta enlloc. I ja sabem que una bicicleta quan deixa de pedalar, doncs, cau. I, per tant, li demanaríem que es posin a la feina.

I, si m'ho permeten, m'agradaria fer una reflexió final, perquè tinc una mica de temps. Mentre la fotografia d'educació entenem que és aquesta –avui hem parlat d'alguns dels problemes, segur que n'hi ha molts més–, a vegades ens dona la sensació que parlem molt –alguns més que d'altres– i donem molts titulars sobre la llengua, no?, sobre que caldrà més fiscalització als centres, sobre ara el requeriment del C2 entre el professorat. I jo li demanaria, si us plau, un esforç per despolititzar, per construir un consens social i polític entorn d'una llei per a la llengua a l'escola, amb criteri pedagògic, posant el model al dia, i, per tant, centrar-se en el que realment preocupa a la ciutadania, en el que necessita l'escola i menys en aquests titulars i en aquesta improvisació, que ens sembla que no porta enlloc.

Voldríem que pensés en la importància que té l'educació pel conjunt de la ciutadania –ho sap perfectament–, però especialment per aquelles famílies que menys recursos tenen.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, té la paraula, en el torn de rèplica, el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada Niubó, diputats, diputades... L'hi explicava abans, l'hi explico una mica més àmpliament, eh? Un dels principis..., un dels objectius a l'hora de definir planificar la formació professional és que doni resposta a les necessitats del mercat laboral. I, per tant, aquí el que hem fet aquests darrers mesos és treballar per tal de tenir una anàlisi d'aquestes necessitats dels territoris i tenint present aquest retorn d'informació al que vostè es referia, sobretot aquesta relació escola i empresa.

Hem treballat també escoltant i planificant amb els territoris i s'ha tractat l'oferta de formació professional a totes les taules de planificació locals. Per tant, recollim la informació. El cas concret jo el desconec; en tot cas, ja me n'informaré. Però recollim la informació i després prenem les decisions en funció de la informació recollida. De vegades va endavant i de vegades, doncs, no és possible, pels motius que siguin, perquè no es pot fer tot, perquè s'ha de fer una cosa després de l'altra. I, per tant, m'imagino que en aquests casos s'ha d'informar o es deuria d'informar de quin és el motiu pel qual no s'ha tirat endavant i veure si està calendaritzat o properament es podrà tirar endavant.

Màxima transparència sempre –ens coneixem una mica; no amago la informació mai–, màxima transparència sempre. I, per tant, les dades concretes de la formació professional és que no les hi puc presentar avui, perquè presentarem d'aquí a un mes l'oferta i per tant estem acabant d'ajustar alguns serrells. I ara no m'agradaria donar una informació que no és completa. Per tant, hi haurà un creixement de l'oferta de formació professional. Hi haurà un creixement de centres integrals de formació professional. Estem avançant per tal de fer-ho més fàcil a les famílies, sobretot –molt important– a través d'atenció..., d'una atenció global de tota l'oferta de formació professional, tant la reglada, tant la que es produeix als instituts, com l'ocupacional i la que ve d'acompanyament, i tot això ho estem articulant amb el Departament d'Empresa i Treball.

Després vostè feia referència a les noves places del zero-tres. Ja li havia contestat abans, eh?, però l'hi torno a dir, l'oferta de creació de places del zero-tres és municipal. Qui té la competència d'oferir places zero-tres són els ajuntaments. Nosaltres tenim 927 escoles bressols i llars d'infants municipals, 927, 42 del Departament d'Educació i 747 que no són públiques. I, per tant, totes les places que els ajuntaments creïn..., hi haurà aquest fons europeu que arriba a través del *ministerio*, que, ja li dic, malauradament arriba a través del *ministerio*, perquè no ens n'acabem de sortir, de disposar de la informació que ens cal, i aquest fons europeu, si es creen aquestes places als ajuntaments, nosaltres, com a govern..., i no s'havia fet mai en la història –no sé què m'ha dit del tema dels terços, no s'havia fet mai a la història–, nosaltres finançarem el que es finançava fins a l'any 2011-12, i que hem tornat a recuperar l'any 2019-20, i, a més a més, aquesta política de gratuïtat per l'escolarització de les famílies de l'infantil dos, que progressivament ha d'anar arribant a l'infantil zero i a l'infantil u.

Deia vostè... Avui m'ha sorprès, eh?, diputada Niubó, perquè no és propi de vostè estar tan poc informada (*remor de veus*), i avui m'ha sorprès, perquè la Direcció General de Currículum... –però si l'hi dic amb «carinyo», eh?; li tinc molt «carinyo» a l'Esther–, la Direcció General de Currículum..., el dia que va cessar, aquell mateix

dia va ser nomenada la nova directora general de Currículum. Per tant, no hi va haver vacant d'entre un dia i un altre.

I després... Acabo, eh? I en això coincidim. És que coincidim amb molts temes; en això coincidim també. Tema llengua. Màxim consens polític, i tant que sí, social, i, sobretot sobretot –sobretot sobretot–, i sé que això ho compartim, pedagògic, sobretot pedagògic. I sabem que, pedagògicament, l'aprenentatge de les llengües no va de percentatges, va de pedagogia. I, per tant, consens polític, social i pedagògic.

I després, jo li parlava a l'inici de la intervenció de l'ambició transformadora del sistema educatiu català. I és ben cert i és evident i és indestruïble que aquesta transformació del sistema educatiu català vagi acompanyada d'equitat, d'igualtat d'oportunitats i d'atenció als més vulnerables. I amb aquesta direcció, transformació educativa i equitat seguirem fent camí i seguirem treballant.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al desè punt a l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Interpellació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern

300-00107/13

Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Consellera Vilagrà..., bé, consellera, com bé sap, el nostre grup parlamentari, igual que altres diputats i diputades d'aquesta cambra, de fet, igual que altres organitzacions socials, igual que diferents científics de diferents camps, esportistes i un llarg etcètera, doncs, tenim seriosos dubtes sobre el seu projecte de Jocs Olímpics d'Hivern, sobretot perquè no coneixem bé, amb detall, el projecte.

Bé, al llarg de la meua intervenció intentaré desgranar els principals arguments pels quals nosaltres no veiem clar aquest projecte, però sobretot el motiu de la nostra interpellació és que vostè, doncs, pugui explicar en seu parlamentària tots o alguns dels dubtes que nosaltres tenim, com a màxima responsable que és vostè d'aquest projecte en el Govern de la Generalitat. Especialment allò, doncs, que no coneixem, perquè creiem que una de les coses que falta en aquest projecte, justament, és transparència, no?

Fixi's, és un projecte que comença fa més de deu anys, amb l'alcalde Hereu, i que a dia d'avui, quan som, de fet, a pocs mesos de la celebració d'una consulta a l'Alt Pirineu i l'Aran, doncs, encara no coneixem la majoria dels detalls, no?: quins pobles i ciutats seran seus o subseu, on es pensen disputar les diferents proves, on es faran els salts, on es faran els bobs, quins són els nous equipaments que es construiran i on es construïran; quines infraestructures, quant costarà, d'on sortiran els diners, quin serà l'impacte ambiental, quin serà l'impacte econòmic, quin serà l'impacte social... Són elements que nosaltres creiem que són bàsics per poder formular una consulta al territori.

Creiem que hi ha un munt d'interrogants que encara no han aclarit. I són interrogants importants per aquests grups parlamentaris, però sobretot per la gent del territori afectat. Perquè el que hem conegut fins ara a través de la premsa, doncs, creiem que poques respostes dona als territoris amb major despoblament, com per exemple són els dos Pallars, no? I li preguntem quins beneficis concrets aportaran els Jocs Olímpics d'Hivern a una comarca com el Pallars Sobirà, que és una de les eternes comarques oblidades del nostre país; on, per cert, hi ha cinc estacions d'esquí, però

sembla que el seu projecte, doncs, està deixant de banda. I demanem que ens ho aclareixi si és així o no.

Però bé, en qualsevol cas, no?, a l'espera, doncs, de que en la seva rèplica ens aclareixi totes aquestes qüestions, deixi'm que li plantegi algun dels arguments pels quals nosaltres creiem, doncs, que aquesta no és una bona idea.

Com li deia, n'hi ha molts, d'arguments. Els intentaré agrupar en cinc grans caixos: el territorial, l'ambiental, l'esportiu, el socioeconòmic i el participatiu.

Vull començar pel que per mi és el més important, que és el territorial. I la pregunta és a quin model de desenvolupament territorial respon aquest projecte, que és un gran esdeveniment, i si de debò creu que aquesta és la resposta que el Pirineu necessita per fer front als seus problemes actuals, als seus reptes, a les seves necessitats de futur; si aquest és el projecte de país per la Catalunya sencera de la qual ens parlava el president en la seva investidura. De debò que això és el que volem per la Catalunya sencera?

Miri, jo crec que vostès tenen un tenen un problema, i és que el seu relat de transformació es desfà com un castell de sorra quan ens posen sobre la taula projectes concrets per aquesta legislatura, projectes de país com el Hard Rock, com els Jocs Olímpics o com l'aeroport.

I, consellera, jo crec que la incoherència, en aquest sentit, és enorme, i és que ho veu tothom, i aleshores, o canvien el relat o canvien els projectes de la legislatura, però no ens enredin més dient que volen fer una cosa i fent-ne en realitat una altra.

Perquè ens volen vendre que els Jocs Olímpics d'Hivern seran un catalitzador de desenvolupament territorial per al Pirineu, però quins són per vostès els principals problemes i reptes a què ha de fer front una vegueria com l'Alt Pirineu i l'Aran?

Miri, jo agafo algunes dades i veig, per exemple, que la renda *per capita* d'aquesta vegueria és un quaranta-dos per cent inferior a la renda mitjana de Catalunya. O veig que les seves cinc comarques estan entre les comarques catalanes que més població han perdut en els darrers deu anys. O veig com molts pobles s'estan quedant sense escola, sense oficines bancàries, sense farmàcies, sense servei de correus... O veig, i constato parlant amb la seva gent, que hi ha un problema brutal d'accés a l'habitatge en aquestes comarques, on s'ha produït un fenomen de gentrificació vinculat a les segones residències i el turisme. I veig també que aquests mateixos joves que no poden accedir a l'habitatge tenen problemes enormes per estudiar perquè s'han de desplaçar i no tenen suport, doncs, per poder estudiar fora del seu territori. O veig també que aquests joves, doncs, es troben amb feines altament precaritzades al conjunt del Pirineu. I veig també les feines vinculades, deia, no?, aquestes feines vinculades al sector turístic, que són feines precàries de temporades, però també les dificultats del sector primari, que cada cop està desapareixent més, o la inexistent indústria, pràcticament inexistent en aquests territoris. Per tant, un conjunt de problemàtiques de dimensió econòmica, de dimensió social, i que nosaltres, doncs, el que veiem és que aquesta iniciativa no hi dona resposta.

Perquè, clar, no sé si saben –suposo que sí, no?– que el que al Pallars, que a l'Aran, que a la Cerdanya, que al Ripollès..., de dilluns a divendres també hi viu gent. I si realment volem un país amb equitat territorial, el que cal és que la gent pugui viure en aquest territori, i per això cal que hi pugui viure, que hi pugui treballar, que hi hagin serveis, que hi hagi transport, que tingui accés al conjunt de serveis que tota la resta de territoris hi tenen accés. Per tant, cal garantir aquests serveis, cal garantir les infraestructures de transport, cal garantir les infraestructures digitals.

I miri, nosaltres no només és que no veiem com els Jocs Olímpics resoldran totes aquestes problemàtiques –que, de fet, és evident que no les resoldran– sinó que la nostra impressió és que amb els Jocs Olímpics el que fem és aprofundir en el model que ens ha portat a aquesta situació; és a dir, aprofundir en el model del monocultiu turístic, aprofundir en el model de la precarietat laboral, aprofundir en el model que

genera gentrificació en aquests territoris. Per tant, el que fem és aprofundir en tot allò que ens ha portat fins a aquesta situació.

Com deia, l'habitatge assequible, els serveis, la fibra òptica, les infraestructures que el Pirineu necessita, no les necessita el 2030, les necessita ja. Per tant, no podem fiar-nos a un gran esdeveniment de l'any 2030 per resoldre, per voler resoldre els problemes del Pirineu, i per tant el que ens cal és una nova aposta, una aposta diferent, pel desenvolupament territorial en aquest territori.

Deixin-me centrar-me ara en un àmbit que per mi és el més inversemblant de la proposta, que és l'àmbit ambiental. I és que li he de tornar a dir el mateix: vostès amb una mà ens parlen d'una gran transformació verda i amb l'altra impulsen un projecte que no només sembla que desconegui l'escenari de canvi climàtic que estem vivint, sinó que és manifestament antagònic amb aquesta realitat. Clar, jo no sé si creu vostè que tots els científics i científiques que aquesta setmana presentaran un manifest amb dades i projeccions empíriques que demostrin que fer els Jocs Olímpics al Pirineu l'any 2030 és un disbarat..., no sé si creuen que estan tots equivocats, no sé si és que el coneixement d'aquest Govern està per sobre del coneixement d'aquests científics, si és que no els volen escoltar o, encara pitjor, si els que els escolten són plenament conscients de la realitat i tot i això tiren pel dret perquè potser és que hi ha algun interès superior que així els ho demana.

Perquè les dades, consellera, són contundents. Sabem que el 2050 la temperatura haurà augmentat entre dos i quatre graus. Sabem que la cota de neu pujarà. Sabem que les condicions per mantenir la neu a les pistes seran cada cop més complicades i cada cop tindrem menys dies de l'any en què ho puguem fer. Sabem que tindrem episodis de sequera més extensos i més severs, i per mostra aquest mateix any, però també l'any passat i també l'anterior, en què no hem tingut neu. Sabem que entre el quaranta per cent i el vuitanta per cent de les estacions d'esquí en aquesta data seran inviablès, ni tan sols amb neu artificial. Clar, de debò que amb totes aquestes dades a la mà, que coneixem, que són projeccions científiques empíriques..., de debò que no els diuen res?, que no els interpel·len? I l'hi dic a vostè, l'hi dic al conjunt del Govern, però l'hi dic també al conjunt de diputats i diputades d'Esquerra, de Junts per Catalunya i del Partit Socialista, però especialment als d'Esquerra, perquè de Junts per Catalunya i del Partit Socialista ja ens ho esperàvem, però ens sorprèn que Esquerra Republicana no vulgui o no es senti interpel·lada per aquesta realitat.

I és que aquestes projeccions científiques el que ens estan dient no és només que la viabilitat d'uns Jocs Olímpics al Pirineu l'any 2030 és més que qüestionable, no és només que per fer aquests Jocs tindrem un impacte ambiental produït per la producció de neu artificial, el consum d'aigua, el consum d'energia que es necessita per produir aquesta neu artificial, sinó que el problema no és dels quinze dies que se celebraran els Jocs, el problema és de l'estratègia que vostès estan seguint, que vostès segueixen una estratègia de desenvolupament territorial per al Pirineu basada..., a deu, quinze anys vista, basada en la neu, quan estem en un context d'emergència climàtica. I això és el que no té sentit: dissenyar una estratègia de desenvolupament territorial per un territori com els Pirineus en un context d'emergència climàtica en base a un fenomen, la neu, que sabem que d'aquí trenta, vint anys no existirà.

I això em porta al darrer bloc, o al tercer bloc –i en el segon torn, en tot cas, aprofundiré en altres blocs–, que és el socioeconòmic, que és a qui beneficia aquest gran esdeveniment com el que vostès estan plantejant, quins actors celebren i reclamen aquests Jocs Olímpics. Doncs, fixi's, són els mateixos actors que reclamen, per exemple, l'ampliació de l'aeroport, els mateixos actors. Perquè els Jocs Olímpics no són una aposta de desenvolupament territorial, són una aposta per fer circular el capital, són una aposta, doncs, perquè el capital pugui anar d'un espai cap a un altre, i per tant continuar beneficiant determinats negocis; no són una aposta que beneficia el conjunt del territori, no són una aposta que redistribueix la riquesa, sinó que són una aposta per un monocultiu turístic que és pa per avui i gana per demà.

Per nosaltres aquest no és el model econòmic que el Pirineu necessita (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo presidenta–, perquè és un model que no reverteix sobre el conjunt de la població d'aquest territori, perquè no diversifica l'activitat econòmica i perquè no contribueix a arrelar la població al territori. I en el següent torn, en tot cas, aprofundiré en alguns altres arguments al respecte.

Gràcies, consellera.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Seguidament, té la paraula, per la resposta, la consellera de la Presidència, senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Bé, diputat Parés, en tot cas, si és una aposta, o no, positiva ho decidiran la gent del territori, i per això hem fet aquest procés.

Som plenament conscients des del Govern que el projecte de candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern és un tema complex, ple de derivades, interessos, actors que interactuen. Però precisament perquè per nosaltres governar és això, és entomar temes complexos i abordar-los, volem treballar molt bé aquesta candidatura; construir, doncs, una candidatura sostenible, de baix a dalt, participada, col·laborativa. I això és una gran oportunitat pel Pirineu.

Potser avui no disposaré de tot el temps per explicar totes les qüestions que m'ha, diguem-ne, posat sobre la taula. De fet, la meva predisposició és explicar-ho amb tranquil·litat, i diversos grups parlamentaris han demanat la meua compareixença, i per tant podrem debatre en comissió aquesta qüestió. Però en tot cas, evidentment, el que farem és escoltar el territori en aquesta organització d'una consulta, però vull que sàpiguen que en les darreres setmanes, de fet, hem intensificat els esforços per parlar, doncs, amb tots els actors: alcaldies, territori, diferents persones significades i també, evidentment, les veus més crítiques, que escoltarem òbviament.

Però abans d'entrar en matèria i al fons de la qüestió, deixi'm que els constati que som on som justament perquè tenim una majoria del Parlament que ens ha instat a fer aquesta consulta i és el que estem fent. Per tant, el mandat parlamentari el complirem i recollim aquest guant. I decidim liderar-ho per fer justament un procés participatiu, respectuós amb el territori, perquè no hi hagi interessos especulatius, perquè donant la veu al territori ens sembla que ells millor que ningú, doncs, evidentment, ens sabran dir quina és la seva millor sortida; per garantir que no farem res que no tingui, diguem-ne, continuïtat en el futur amb equipaments que es facin servir, doncs, per continuar l'activitat econòmica de desenvolupament del territori.

I també ho fem des de Catalunya perquè som un país esportiu i això em sembla que no ho pot negar ningú. De fet, cada setmana, cada cap de setmana es mouen entre dos i tres milions de persones en activitats esportives o d'activitat, diguem-ne, física. I, en aquest sentit, hem donat moltes, diguem-ne, moltes ocasions, s'ha vist que Barcelona i Catalunya és un país que pot organitzar esdeveniments esportius importants i aquesta candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern Pirineus-Barcelona 2030 també pot ser una oportunitat de posar-nos un altre cop al mapa internacional, però també permeti'm..., permetin-me dir-ho, al mapa polític català. Perquè mai com ara s'havia parlat del Pirineu i, per tant, crec que és positiu que aprofitem aquesta oportunitat per parlar de les seves necessitats, interessos, desitjos.

I és evident que és important també perquè d'aquesta..., d'aquest debat en pot sortir un llegat positiu per a les comarques del Pirineu. I, en tot cas, un llegat que evidentment ha de ser d'equilibri territorial entre el Pirineu i la resta de Catalunya, en els termes que vostè mateix també m'apuntava en temes de comunicacions, de connectivitat entre les diferents comarques del Pirineu i també amb el conjunt del

país. Un llegat que ha de ser sostenible, que equilibri el territori i que permeti posar al dia i reutilitzar aquells recursos que ja existeixen. Ara bé, també li vull dir molt clarament una cosa, que és que aquest govern no vincula el futur del Pirineu, òbviament, ni el conjunt del model productiu d'aquest país a un esdeveniment concret i, en aquest cas, doncs, a una candidatura de jocs olímpics. Sabem que tenim deures amb el Pirineu, hi hagin Jocs o no hi hagin Jocs. Ho sabem perfectament.

Però quina dimensió tenen exactament aquests Jocs? Perquè són uns jocs d'hivern, per tant, la magnitud és molt diferent al que vàrem viure a Barcelona 92. I, en tot cas, cada cap de setmana, com li deia, o durant tot l'any, hi ha centenars d'esdeveniments esportius que tenen molta més participació que no pas uns jocs olímpics, que estarien entre quatre mil i cinc mil esportistes, depèn finalment de les disciplines que es duguin a terme i si s'amplien amb altres disciplines de curses de muntanya, per exemple. Si li agafo xifres del 2019, pre pandèmia, veuríem que una fira com l'Alimentària té 150.000 assistents, per exemple, o el Mobile, més de cent mil, o un trofeu Godó de tennis, doncs, uns noranta mil assistents o la Marató de Barcelona quinze mil persones inscrites. I aquest mateix hivern, el Pirineu tindrà esdeveniments com la Freeride World Tour de Vaqueïra, l'Europeu d'Esquí de Muntanya, a Boí Taüll, que s'està duent a terme, la marxa de Beret d'esquí de fons amb mil doscents esportistes, aquest cap de setmana, per posar només alguns exemples. I podria seguir i, fins i tot, fer-nos la reflexió si podem prescindir d'aquests esdeveniments i, en tot cas, també quin és, doncs, l'impacte ambiental que tenen, que també en tenen.

Però si volem, si els volem fer i els volem fer de qualitat per a la ciutat de Barcelona, per al conjunt del país i que tots aquests esdeveniments siguin sostenibles i que els guanys siguin repartits, que contribueixin a un turisme de qualitat, perquè estem d'acord en diversificar l'economia, però també estem d'acord que aquest país, de moment, viu d'una manera important o una part important del país viu del turisme i estem convençuts que el turisme esportiu pot ser un d'aquests eixos de desenvolupament i, per tant, un turisme amb segell de sostenibilitat i de qualitat i això ho estem treballant juntament amb el Departament d'Empresa.

Amb tot, també ho hem dit moltes vegades i el president en la darrera sessió de control ho va dir, i és que si pel que fos no es pogués consolidar una candidatura de jocs olímpics seguirem treballant òbviament per la diversificació econòmica del Pirineu, per al desenvolupament sostenible, per la lluita contra el despoblament en aquestes comarques. Per tant, el que volem és plantejar-nos diferents qüestions. Per exemple, i ho ha apuntat: Quines accions hi ha previstes per no dependre econòmicament del turisme i la neu en els propers deu, quinze anys? Doncs, bé les hem calendaritzat en el marc d'una estratègia 2030. Algunes d'elles les hem anat explicant en un document que expliquem a les diferents institucions del Pirineu, en les quals apuntem millores en comunicacions en aquestes comarques que, evidentment, afavoriran un mercat i una mobilitat interna que faciliti també no dependre tant del turisme i de la neu; fer arribar definitivament la fibra òptica a tots els racons, arriba a bona part però no a tot arreu; traçar plans de diversificació econòmica –i això ho fem amb els agents del territori–; equipar el Pirineu, totes les comarques del Pirineu, de les infraestructures i equipaments que calguin per no dependre únicament del turisme. I sap que tenim pendent abordar l'ambiciós projecte de mobilitat sostenible a les comarques de muntanya, tal com vàrem parlar en els pressupostos, en la negociació dels pressupostos.

És evident que un dels elements que determinarà si la candidatura va endavant o no és el resultat d'aquesta consulta que farem en el marc de la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran. Com deia, és un mandat parlamentari però també és una convicció que crec que compartim, que és important potenciar la participació ciutadana en la cogovernança amb el món local i fer plegats el camí de la construcció de polítiques públiques; acostar les decisions al territori i sobretot on passen les coses, el principi de subsidiarietat famós. L'objectiu que ens hem marcat, doncs, des de l'inici és te-

nir una relació més estreta amb aquests territoris a nivell institucional i, per tant, és en aquest sentit que totes aquestes comarques de la vegueria participaran d'aquesta consulta, però òbviament la resta de comarques del Pirineu, Prepirineu, Berguedà, Solsonès i Ripollès amb els consells comarcals i les capitals de comarca corresponents tindran la seva veu representada en un procés participatiu.

De fet, com li deia, hem intensificat les visites territorials, hem explicat molt clarament en quin punt estan els treballs tècnics. No tenim totes les incògnites desvetllades, certament. També és cert que, com sap perfectament, no depèn tot del Govern de la Generalitat, però en qualsevol cas seguirem treballant aquestes taules territorials.

Més coses, vostè ha comentat i és evident que ens preocupa la qüestió de l'impacte ambiental i, especialment, doncs, pensant en les temperatures que hi haurà d'aquí vuit anys o més. En aquest sentit el COI o el CIO, depèn com ho vulgui dir, té clar que aquestes olimpíades han de complir escrupolosament els objectius de desenvolupament sostenible. En aquest sentit, no es construirà cap gran infraestructura esportiva al Pirineu que després dels Jocs no tingués ús i això li dic d'una forma molt clara. Per tant, no es farà cap bestiesa ambiental.

Per altra banda, actualment estem treballant precisament amb el CIO el projecte tècnic de la possible candidatura, però també hi haurà un estudi molt exhaustiu, evidentment, des d'un punt de vista de canvi climàtic i afectació en aquesta eventual candidatura.

Evidentment, tots ens plantegem si hi haurà neu al Pirineu, però, en qualsevol cas, ho treballarem, evidentment, de forma molt rigorosa. També, perquè caldrà l'ús eficient dels recursos. Estem parlant del sòl, de l'aigua, de l'energia, un desenvolupament urbanístic racional i no expansiu, superar l'estacionalitat, òbviament.

De fet, li poso un exemple, el pla director urbanístic de desclassificació dels sòls no urbanitzables de l'Alt Pirineu n'és un bon exemple d'aquest treball conjunt amb el territori i amb el Govern de la Generalitat. Evidentment, també ens plantegem com s'haurà, evidentment, d'abordar la protecció de les espècies protegides: el llangardaix pirinenc, la perdiu blanca, el gall fer; tots aquests elements els estem treballant per promocionar i potenciar la biodiversitat en aquell espai.

En tot cas, més enllà del terreny esportiu, i acabo també, vull explicar-li que impulsarem una olimpíada cultural, social i mediambiental que reculli aquesta necessitat de lluitar contra l'emergència climàtica, impulsar accions en aquest sentit.

Per tant, ja li avanço que el llegat ambiental és una qüestió clarament a potenciar, millorar la connectivitat ecològica, millorar els hàbitats naturals.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera, per algunes de les respostes. Li he de dir que no m'ha contestat gaires coses referents als Jocs Olímpics. Per exemple, m'agradaria que la gent del Pallars sabés quin impacte tindran al Pallars aquests Jocs Olímpics, si hi ha prevista o no alguna inversió concreta o si ens oblidem, també, d'aquesta comarca. Perquè, pel que hem sabut, tenim la sensació que el que acabarà passant és que a la Cerdanya i a l'Aran acabaran anant determinats esdeveniments i ens oblidarem del que són els dos Pallars. Si no és així, ens ho aclareix.

També, què passa amb el Ripollès, no? I no ho dic jo, eh?, aprofito per parlar, vostè ha dit: «Farem una consulta». Hi estem d'acord. Nosaltres hem defensat i hem demanat que es fes una consulta i creiem, a més a més, que és la ciutadania del Pirineu la que s'ha de pronunciar a nivell territorial, perquè és el territori directament afectat, més enllà que és obvi, doncs, que aquest és un projecte que va més enllà del

Pirineu, en tant que la ciutat que encapçala el nom de la candidatura és Barcelona. Ara bé, clar, excloure el Berguedà, el Solsonès i el Ripollès de la consulta, nosaltres no ho entenem.

I no ho diem només nosaltres, ho diu l'alcalde de Berga, ho diu l'alcalde de Ripoll, el diputat Munell –també ho ha dit i ho ha dit a la premsa. Per tant, jo crec que tots, i ells també, necessitem una explicació de per què aquests territoris queden exclosos d'aquesta consulta.

Escolti, al Ripollès hi ha tres estacions d'esquí, és evident que tindran un impacte els Jocs Olímpics al Berguedà. Per tant, per què? I, a més, ho van dir vostès, és que no ens ho inventem nosaltres, van ser vostès mateixos que en un moment van dir que la consulta es faria a l'Alt Pirineu i l'Aran i a Ripollès, Berguedà i Solsonès.

No entenem per què finalment no es fa. I si no es fa és que sembla que sigui perquè el que vostès volen és acotar la dimensió territorial de la consulta a aquell resultat que els hi vagi bé. I que, per tant, que aquelles comarques que potser no votaran el que els hi agrada, doncs, aquestes no les deixen votar. Ens agradaria que ens ho aclarís.

Entrant en l'àmbit esportiu, que també vostè hi ha fet referència, i és un dels altres àmbits en els quals jo volia centrar-me. Vostè diu: «Som un país d'esport», i és cert. És cert, també, que Catalunya té una tradició d'esquí i d'esports de muntanya des de fa més de cent anys, però també és cert que des del Govern de la Generalitat, al nostre entendre, doncs, no s'ha recolzat suficientment aquesta tradició i aquestes disciplines. O almenys jo crec que no ha estat així.

I, clar, quan s'ha estat tant de temps sense donar suport a determinats esports –i no dic en l'àmbit de l'elit, sinó dic en l'esport de base, dic en l'esport escolar blanc, per exemple, en els territoris del Pirineu, que també, doncs, en determinats moments ha estat abandonat–, doncs, després és estrany voler organitzar uns jocs olímpics d'hivern quan no s'ha estat referent.

I tant de bo, no?, m'equivoqui, però la realitat és que a dia d'avui només hem enviat set esportistes catalans als Jocs Olímpics de Pequín, que fins ara cap esportista català ha tingut una medalla. I, escolti, tant debò les properes setmanes puguem celebrar una medalla de la Queralt Castellet o d'en Quim Salarich, especialment d'en Quim Salarich, que és de la meua comarca.

I tant debò en els propers Jocs Olímpics tinguem més esportistes també, doncs, perquè, com vostè ha dit també, l'esquí de muntanya serà reconegut. I, per tant, això també és un àmbit en el qual tenim esportistes catalans i catalanes, eh? Per tant, en aquest sentit, sí que creiem que cal un recolzament més ampli al món de l'esport per poder tirar endavant també una iniciativa com aquesta.

En qualsevol cas i pel que fa a l'àmbit del projecte i del model territorial, nosaltres hi insistim, no és la manera de desenvolupar. Tot el que vostè ha estat comentant de què necessita el territori, què necessita el Pirineu? És que la resposta no és aquesta. Podem compartir les preguntes, podem compartir els neguits per què la població del Pirineu està més empobrida que la resta de Catalunya, per què la gent marxa del Pirineu, per què s'està despoblant, per què costa tant arrelar al Pirineu, per què no hi ha la suficient diversitat econòmica, per què, doncs, en un context postpandèmic no som capaços d'oferir llocs de treball al Pirineu perquè no tenim fibra òptica.

En tot això podem compartir les preguntes, però és que el que nosaltres li estem dient és que la resposta a totes aquestes preguntes no és organitzar un gran esdeveniment el 2030. Primer, perquè tenim una immediatesa de necessitat que aquestes respostes les necessitem ja, perquè és de justícia que les inversions que fan falta al Pirineu en infraestructures, en fibra òptica, en accés a serveis arribin ja i no arribin depenent d'uns jocs olímpics. Perquè, a més a més, és un mecanisme de xantatge vincular els Jocs Olímpics a totes aquestes necessitats que té el Pirineu.

I, sobretot, perquè necessitem respostes d'altra mena. És a dir, el que necessitem al Pirineu no són més hotels, el que necessitem tampoc és més habitatge, el que ne-

cessitem és accés a l'habitatge. Per tant, el que hem d'evitar és un fenomen que s'està produint i que és el fenomen més greu que jo crec que ara mateix té al Pirineu, que és el de l'accés a l'habitatge. I es produeix per la gentrificació. I la gentrificació està vinculada al turisme i a les segones residències.

Per tant, com abordem aquesta realitat? Com diversifiquen l'economia al Pirineu? Com impulsem, també, el sector primari? El sector secundari? I nosaltres tenim propostes, algunes de les quals les hem acordat amb vostès als pressupostos, com, per exemple, el que podria ser, doncs, un nou impost als aliments que, justament, reverteixi sobre algunes activitats.

I hem de pensar en altres mecanismes de redistribució del finançament a nivell territorial cap als territoris més desafavorits.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula, en el torn de rèplica, la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Bé, diputat, l'hi torno a dir, el que necessita el Pirineu ho decidirà el Pirineu; que no ens diguin mai més que ho decidim des de Barcelona, que ho decidim des de Vic, que ho decidim des de Manresa o des del meu poble.

Soc conscient que vostè ve aquí a explicar la seva posició política, però seria positiu també que a l'intercanvi d'impressions i posicions també vostè incorporés alguna de les coses que li he dit: el Govern, li puc assegurar que s'endú la seva preocupació en relació amb el despoblament, l'emergència climàtica..., tot el que m'ha comentat. De fet, són preocupacions que compartim i, a més, estem parlant que els Jocs Olímpics es repensaran sota la dècada més decisiva per als ODS. Per tant, jo crec que tots som conscients de que s'han de fer canvis, i jo crec que el CIO també n'és molt conscient. I a part de complir l'Agenda 2020, pròpia d'aquest Comitè Olímpic Internacional, és imprescindible organitzar aquesta candidatura, doncs, com li deia, de baix a dalt, de forma sostenible. I, per tant, és el que estem fent.

És més, jo m'ofereixo des d'aquí a treballar colze a colze amb vostè, amb el seu grup, per assegurar que aquesta candidatura no només genera un impacte negatiu, com deia vostè, sinó que genera aquest llegat positiu que crec que tots plegats podem ser capaços de fer, de crear.

Insisteixo en algunes coses del que li he dit. De fet, nosaltres el que fem és complir un mandat parlamentari d'aquest Parlament, en el qual ja a la legislatura anterior se'ns va emplaçar a impulsar una consulta entre el conjunt de la ciutadania del Pirineu sobre els Jocs Olímpics d'Hivern, perquè pugui votar, aportar opinions, propostes, manifestar necessitats, expectatives, fomentar un debat públic, obert, transparent, que s'exposi tota la informació ambiental, econòmica, territorial necessària, juntament amb els ens locals afectats: ajuntaments, consells comarcals...

Per tant, això justament és el que estem fent ara. I ho estem fent amb totes les comarques de la vegueria, però també ho fem amb el Berguedà, el Ripollès, el Solsonès. De fet, com li deia, jo mateixa m'he vist amb alguns dels alcaldes i continuaré fent-ho, i també, doncs, consells comarcals i consells d'alcaldies, juntament també amb tot l'equip de Presidència, d'Esports, però també amb Vicepresidència, que compartim..., en fi, tasques en aquesta aproximació a la candidatura.

També el Parlament va aprovar, a través d'una resolució sobre transparència i participació, que el Govern havia de remetre, doncs, la informació de totes les reunions i els acords que es duguin a terme. I, per tant, ho farem en temps i forma, i, de fet, ho fem sempre que cal. I, en tot cas, que incorporarem en la presa de decisions sobre el projecte mecanismes de participació que incloguin, doncs, aquesta consulta

abans de l'oficialització, i és el que estem fent. Justament, per això anem amb aquest calendari sobre la taula i posem, doncs..., en fi, que entorn de finals de primavera farem aquesta consulta.

Però quin és el llegat que volem que quedi? Volem que, efectivament, aquests Jocs Olímpics, aquesta candidatura sigui un projecte transformador del model territorial, econòmic i social; ens ha d'ajudar a preveure quines infraestructures necessitem en el futur; ens hi ha d'ajudar, no vol dir que sigui determinant absolutament en totes.

Hem de prioritzar, òbviament, l'ús eficient dels recursos naturals, com li deia abans, eh?, de sol, aigua i energia. Hem de fer que aquest procés sigui absolutament respectuós amb les necessitats del territori, que fugi dels interessos especulatius, que garanteixi que no fem res que tingui un impacte en la lluita que fem contra el canvi climàtic, i, en tot cas, definir una estratègia compartida amb el territori.

Jo diria que el que hem de fer és maximitzar el retorn, aquest llegat del projecte quant a uns temes importantíssims com són la utilitat social, ambiental i econòmica; fer unes inversions que perdurin en el temps, que siguin eficients en l'ús de recursos i neutres en emissions de l'efecte hivernacle.

En tot cas, jo li proposo aquest repte, diputat, li proposo que ens comprometem a garantir que anem en aquesta línia, en aquesta bona línia de treball, que treballem conjuntament. M'agradaria que vostè també es comprometés a ajudar el Govern en aquest sentit, perquè coneixem la seva expertesa, la seva possibilitat de propostes en positiu i constructives. I, per tant, de ben segur, amb un treball compartit les podem incorporar.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques

300-00110/13

Té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Presentamos esta interpelación sobre la infracción del deber de neutralidad en la Administración pública de Cataluña con carácter general.

Y tenemos diversos ejemplos. Me alegro de que esté hoy aquí la señora Anna Erra, alcaldesa de Vic, porque va a acaparar alguna parte de mi intervención.

Fíjense, las alegaciones firmadas electrónicamente por la señora Anna Erra como prueba de hasta qué punto hemos llegado de infracción del deber de neutralidad de las instituciones catalanas: alega ante el juzgado que Ciutadans no podía poner una carpa en el suelo de Vic «amb l'objectiu d'evitar moments de crispació, de tensió i enfrontaments a la via pública de Vic. Es va denegar a posar la parada informativa d'un partit que es posiciona clarament en contra del sistema d'immersió lingüística i que xoca amb l'opinió pública majoritària a la ciutat». Cómo no vamos... (*alguns aplaudiments*), como no vamos a tener este grave déficit democrático cuando en lugar de esconder un poco la cabeza y de eludir el tema, como hizo el presidente de la Generalitat cuando se aludió al asunto de Vic, que no se atrevió a apoyar a la señora Anna Erra; qué grave defecto en la democracia catalana que ustedes aplauden lo que supone la exclusión de la libertad de expresión y del ejercicio del derecho fundamental de participación política en una población aludiendo a que esa población piensa

mayoritariamente en contra de lo que la alcaldesa defiende en Vic. ¡Qué desgracia que se nos diga que puede generar tensión y altercados el que alguien pacíficamente exponga sus ideas!

¿Quién va a generar la atención, aquellos que van a reventar las carpas y a tirar los folletos y a insultar a quienes expresan legítimamente su opinión? Miren, señores antidemócratas, miren, señores, que hay ayuntamientos de Cuba que no se hubieran atrevido a poner esto por escrito –hay ayuntamientos que no se hubieran atrevido.

Mire, le hemos ganado en los tribunales, de momento, señora Anna Erra, y le volvemos a ganar. ¿Y sabe por qué? ¿Sabe por qué vamos a ganar? Porque, afortunadamente, no estamos en su republiqueta. No estamos en la republiqueta de Puigdemont ni en la que ustedes nos prepararían, en la que nosotros no podríamos expresar nuestras ideas. Estamos amparados por la Constitución Española, que no tienen ustedes vergüenza. No tienen vergüenza. Y nos ampara el artículo 9.3, el 14, el 103.1 y el 133. Y estos, aparte de hablar de la igualdad entre la ciudadanía, ¿eh?, porque ustedes parece que distinguen el mundo entre bestias taradas y catalanes de *soca-rel...* (*Veus de fons.*) Y unos pueden hablar y los otros no. Me parece que la cosa va por ahí, señores supremacistas. Me parece que la cosa va por ahí.

Fíjense, nuestra Constitución es del 78, ya la quinta sentencia del Tribunal Constitucional, la Sentencia número 5/1981 dijo: «En un sistema político jurídico basado en el pluralismo, la libertad ideológica...» –¿les suena?–, «y religiosa de los individuos, todas las instituciones públicas han de ser, en efecto, ideológicamente neutrales. Eso dijo nuestro Tribunal Constitucional, cuando después de la Constitución salimos de la noche de la dictadura franquista. Pero a ustedes no les ha arraigado el concepto de libertad ideológica y de pluralismo político, y como no creen en ello, pues, hay otra sentencia, la 163 del 2006, que habla de «la preceptiva neutralidad de los poderes públicos ante el ejercicio de los derechos fundamentales, que no tolera controles sobre el mensaje a difundir» –señora Erra–, «salvo que el mismo infrinja la legalidad». Una opinión sobre la Ley de inmersión lingüística, ¿infringe la legalidad? Y por eso..., y ahora, después de comentar esto a la señora Anna Erra, me dirijo a usted, señora Vilagrà, para decirle: ¿Le parece bien esto? ¿Le parece bien, señor Cuevillas, que los colegios de abogados catalanes apoyaran el *dret a decidir*? Nuestros tribunales... se impugnó ante los tribunales y dijeron que una corporación de derecho público no tiene derecho a la libertad de expresión y que no puede representar a todos sus colegiados diciendo algo en lo que los demás, pues, pueden no estar de acuerdo. ¿Entienden lo que es la neutralidad de las corporaciones profesionales? Pues..., pues no lo parece.

También hemos tenido universidades catalanas que han sido vergonzosamente revocadas sus resoluciones por infringir la neutralidad de las instituciones públicas y apoyar también los postulados de la ideología que ustedes legítimamente, con sus partidos, representan. Ustedes tienen que aprender a distinguir entre lo que piensan ustedes, su derecho a la libre a la libertad de expresión, a la libertad de pensamiento como personas y como partidos políticos, y cuando son parte de una institución pública, a la que no pueden teñir con su ideología, a la propia institución.

La Generalitat no es separatista, señores de Junts per Cat y Esquerra Republicana y la CUP, lamento tener que informarles de que los estados democráticos y las democracias liberales funcionan así. La Administración no tiene el color que tienen los partidos políticos que en ese momento tienen la responsabilidad de hacerla funcionar. Por eso tenemos una generalizada falta de neutralidad en la Administración. Afecta al sistema educativo. Afecta al uso de los edificios públicos de la Generalitat y los ayuntamientos, que se utilizan como un escaparate partidista con evidente falta de neutralidad. (*Veus de fons.*) La *conselleria* de Interior, la entrada, lacitos, «somos 3.300», «Seguim determinats, vencerem». Todo..., parece el tablón de anuncios del partido Esquerra Republicana o Junts per Catalunya, y es la sede de la *conselleria* de todos.

Y miren la de Territori, con sus lacitos en las ventanas, como el que ponía el señor Juvillà, que al final lo inhabilitaron, o los que colgaba el señor Torra, que también fue inhabilitado. Departament d'Empresa i Treball: «*Freedom and Democracy*», lacito amarillo. Departament d'Afers Socials i Famílies: «*Freedom*», «*Llibertat*», con el escudo de la Generalitat medio desvaído, que se lo he marcado en amarillo, porque lo que más se ve son las pancartas de «*Llibertat presos polítics*» que, desde luego, qué vergüenza que ustedes sigan con esa monserga. Y también es deleznable que haya buena parte de los edificios de ayuntamientos catalanes donde no hondee la bandera española, porque básicamente es un desprecio a la otra parte de la población que ustedes minusvaloran y esconden y que..., y que no quieren que exista pero que existen, que son aquellos catalanes que también se sienten españoles y tienen el derecho legal de ver su bandera ondeando también en todas las corporaciones municipales. Eso es neutralidad. La bandera catalana..., las banderas que la ley prevé. Eso es el signo de neutralidad, lo demás son alcaldadas y caradura de los políticos que se ponen a ignorar a parte de su población.

Hoy hemos pedido..., fíjense, nos hemos referido al poder local, y lo hemos personificado en las sandeces que dice la señora Anna Erra, que con estas alegaciones ya le digo que va a perder el pleito, y lo perderá, por los mismos argumentos que le estoy yo diciendo aquí, que ustedes... (*veus de fons*), pues, está claro que ignoran. Nos referimos al poder local. Nos referimos al poder ejecutivo de la Generalitat, y nos tendremos que referir también al poder legislativo, a los numeritos que una institución como es la presidencia del Parlamento nos está obligando a tragar.

Ya sabemos que ni cuando era directora del Institut de les Lletres Catalanes, la señora Borràs era imparcial. No lo era, le daba los contratos a quien a ella le parecía, prescindiendo absolutamente de las normas legales. Ya sabemos que da y quita la palabra en los debates como le da la gana y haciendo distinguos dependiendo de quien hable. Ya sabemos que, bueno, ha estado mintiendo a los propios diputados y a sus correligionarios con el tema Juvillà hasta el final. Pero es que, además, sabemos que ella pertenece al Consell de la República, lo cual nos parece que..., que la presidenta del Parlamento de Cataluña pertenezca a un ente imaginario en el que..., es monocolor, es caudillista, pues yo casi le invitaría a que dimita como presidenta del Parlamento, que aquí sí que tenemos leyes y normas y esto sí que es una democracia, y no en esos órganos de pega de los que aplauden el que se vete la libertad de expresión al resto de partidos políticos. Estará usted allí como pez en el agua, y no deteriorando el prestigio de una institución como es el Parlamento de Cataluña.

Y ahora cuando me replique usted acabaremos la intervención.

Gracias, señora Vilagrà.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, té la paraula la consellera de la Presidència, senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Bé, senyor diputat Carrizosa, la interpellació li fa al Govern, no li fa a una alcaldessa, no li fa a la presidència del Parlament, li fa al Govern (*aplaudiments*), i en aquest sentit, primer de tot, em sorprèn la seva incoherència en aquesta interpellació, quan ens ve a parlar de neutralitat a les institucions públiques, i el primer que fa és posar-nos el Govern, poder executiu, a parlar sobre uns fets ocorreguts al Parlament, per exemple, el poder legislatiu, o en un ajuntament. En aquest sentit, deixi'm dir-li que Montesquieu hagués valorat la seva interpellació en termes de neutralitat de les institucions públiques i de separació de poders, com a mínim, com una ingerència als altres.

De fet, jo m'havia preparat una resposta, com que no sabia de què em parlaria, parlant d'un debat teòric, perquè, en tot cas, amb el títol de la interpellació així pensava que seria, entorn de la neutralitat de les actuacions que hem de tenir les admi-

nistracions públiques, entorn de les formes de bon govern o, per exemple, la imprescindible direcció política que marca el rumb d'allò que el Govern fem, i, per tant, evidentment, aquesta direcció política no pot ser neutral.

En aquest sentit, tal com recorda l'Estatut, el Govern dirigeix l'Administració de la Generalitat, exerceix les funcions executives i la potestat reglamentària, d'acord amb aquest Estatut i les lleis, i que l'Administració de la Generalitat serveix, ha de servir, amb objectivitat els interessos generals.

Això és el que fa el Govern, en tant que òrgan superior col·legiat que dirigeix l'Administració, i el que fa la pròpia Administració de la Generalitat és aplicar l'ordenament jurídic, de forma objectiva, sense tenir en compte els elements subjectius ni molt menys els ideològics. I, com a garantia que això sigui així, tenim un ventall de mecanismes interns que ho garanteixen, com són les assessories jurídiques; les intervencions econòmiques; canals de denúncia, d'alertes; vies per formular alegacions, presentar recursos administratius –tots els particulars ho poden fer–; també mecanismes externs, com són el Síndic de Greuges o la tutela efectiva judicial. I en tot cas, el Govern de la Generalitat treballa, a més, per enfortir i incrementar els mecanismes ja existents per garantir l'objectivitat de l'Administració.

En la legislatura anterior, el Govern va seguir desenvolupant i aprofundint les polítiques de transparència, de bon govern, d'integritat pública; en general, també va posar en marxa l'estratègia anticorrupció, donant-ne compte aquí al Parlament. En la present legislatura, al pla de govern aprovat el 22 de setembre de 2021, s'articula, en primer lloc, l'objectiu de treballar per un país just, de bon govern i un referent democràtic al món. En particular, el pla de govern es proposa enfortir el bon govern, avançar cap a un govern obert per crear valor públic dins i fora de les institucions i es proposa també desplegar una Administració eficient, professional i excel·lent, al servei de les persones.

Un nombre important d'aquestes mesures estan recollides en aquests apartats, i, per tant, el convido a llegir-les i a repassar-les, i van en la línia de reforçar la transparència i l'objectivitat de l'Administració. Per destacar-ne una, important, els recordaré el compromís del Govern relatiu a la regulació d'un nou model d'organització de la direcció pública professional, fonamentada en la selecció de posicions directives basada en el mèrit, capacitat i idoneïtat. Aquesta proposta, doncs, consta al pla normatiu també de 18 d'octubre del 2021.

I assumeixo el compromís del departament que encapçalo d'iniciar també la tramitació de l'avantprojecte de llei d'ordenació del sistema de direcció pública. També amb aquesta finalitat, de comptar amb el millor sistema de selecció i amb el personal més qualificat possible, s'impulsarà durant el 2022 una altra iniciativa recollida en aquest pla, com és l'elaboració i l'impuls de l'avantprojecte de llei d'ocupació pública catalana.

I si prefereixen que els parli no tant de propòsits o d'objectius sinó de realitzacions, també els puc explicar que el Govern ha reforçat el capteniment ètic dels alts càrrecs, del personal al servei de l'Administració a través d'iniciatives ja concluses, com han estat l'adopció del codi ètic del servei públic de Catalunya, adoptat en acord de govern el 26 d'octubre, o la reforma del Comitè Assessor d'Ètica Pública, creat el 2016, per tal d'introduir dins la seva composició la presència de professionals experts per guanyar independència en la vigilància del codi de conducta dels alts càrrecs, i seran experts externs a la pròpia Generalitat.

En conseqüència, el Govern no ha deixat de treballar per reforçar l'objectivitat, la imparcialitat, la transparència, el capteniment ètic de l'Administració de la Generalitat, de totes les persones que hi presten servei, tant si es tracta d'alts càrrecs com si es tracta d'empleats públics. Ho hem fet en el pla d'objectius dels propòsits i també, recollits en els instruments de planificació del Govern respecte dels quals retem compte a aquest Parlament, de les actuacions realitzades. Això..., la suma de totes

aquestes accions són les que vetllen realment per la neutralitat i la professionalitat de les institucions públiques, la transparència, l'ètica, i són la llavor del bon govern.

Però, evidentment, ja ens tenen acostumats als discursos plens de proclames però buits de continguts. No els diré que a aquestes alçades em sorprengui, però ja ens agradaria que, per una vegada, fossin coherents en allò que diuen respecte d'allò que fan. La neutralitat en la gestió pública es demostra amb aquests fets, i de feina en tenim molta de feta. Ara bé, no enganyem la ciutadania, no contribuïm més a desprestigiar la feina que fem: no crec en aquells que volen imposar un règim de la tecnocràcia; sovint la tecnocràcia bascula cap a la dreta.

El que vull posar en valor és la política com a motor de canvi, perquè, sap què?, aquest Govern políticament, evidentment, no és neutre, és clar que no és neutre: tenim un programa, unes línies, i no som neutres davant les injustícies, i no som neutrals davant la pobresa, i per això impulsem el pla pilot de la renda bàsica universal; no som neutrals davant la crisi climàtica; no som neutrals davant el patriarcat i el masclisme, i tot i que alguns com vostès voldrien descafeïnar-lo amb allò del feminisme liberal. Aquesta és la legislatura de l'esport femení, aquesta és la legislatura de la feminització de diversos cossos al Departament d'Interior; aquesta és la legislatura que desenvoluparem tota l'acció i impuls del Departament d'Igualtat i Feminismes. No som neutrals tampoc davant els casos de corrupció, que sempre perseguim. No som neutrals davant les problemàtiques de salut mental o les discriminacions que encara avui pateixen moltes persones a la nostra societat. Tampoc ho som davant la precarietat laboral. No som neutrals davant la manca de recursos dels ens locals, i tampoc ho som davant del despoblament; són polítiques públiques que desenvolupem a través d'una agenda rural de necessitat de millora de la mobilitat, connectivitat, igualtat d'oportunitats.

Tampoc som neutrals davant l'emergència habitacional. I, en aquest sentit, impulsarem una llei, una proposta de llei, per lluitar contra aquesta emergència habitacional. Defensarem amb ungles, amb dents, la bondat de la llei per a la contenció de rendes.

Tampoc no som neutrals quan veiem que la llengua catalana és atacada cada dia. I, per tant, treballarem des de Cultura, des de l'escola, des del sector audiovisual, però també des de l'esport, des de tots aquells sectors que ens permetin impulsar la llengua catalana.

No som neutrals tampoc quan hem d'assenyalar que hi ha tribunals polititzats i decisions judicials arbitràries. Semblaria que vostès no fan política allà on governen. Bé, on governaven. Però, en tot cas, sembla que només treuen o exhibeixen aquesta necessitat de neutralitat a sobre de la taula quan no els hi agrada qui governa i qui fa política. Però, senyors i senyores diputats de Ciutadans, comencin a entendre que la democràcia és desenvolupar polítiques públiques que o bé tiren cap a la dreta o bé basculen cap a l'esquerra i que els governs o bé defensen drets o bé els limiten. I els hi acabo dient que nosaltres, el Govern de la Generalitat, sempre som i serem els que defensem els drets i les llibertats fonamentals i els drets civils i polítics.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, la falta de neutralidad afecta a cómo se lleva la *conselleria* de Interior y cómo se actúa ante según qué manifestaciones o ante según qué expedientes disciplinarios que se insten contra los manifestantes, sean o no separatistas. Afecta a Acción Exterior y cómo se gasta el dinero allí. Afecta a comunicación. Afecta a TV3, afecta a la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales. Afecta a las personas que se nombran para su gestión, como

ayer muy bien decía mi compañera en los *hearings*. Y, por último, también afecta, y gravemente, al uso del dinero.

Ustedes usan el dinero público..., como creen que su causa es la causa de Cataluña y es la causa que merece todo, pues usan también y malversan el dinero público para pagar cosas que no son propias de una administración neutral, sino de una administración que se siente separatista porque ustedes lo quieren así.

Me habla usted de Montesquieu, y ustedes descuartizaron a Montesquieu con las leyes de desconexión (*rialles i veus de fons*) y con su actitud ante cada una de las sentencias que no les son favorables en los tribunales. Ustedes... Yo le preguntaría si cree usted que los catalanes que no pensamos como ustedes tenemos derecho a difundir libremente nuestras ideas en todo el territorio de Cataluña y en todos los ayuntamientos, aunque se suponga que en esos ayuntamientos no todo el mundo piensa como nosotros.

¿Usted tiene alguna palabra de censura, de reproche, para lo que se ha hecho en la alcaldía de Vic? ¿Ustedes en su Gobierno van a actuar conforme se actúa en la alcaldía de Vic? ¿O van a actuar conforme parecen indicar todas las pegatinas y la simbología que tienen las fachadas de sus edificios? ¿Está usted dispuesta, en el marco de todas estas otras formaciones que dice que va a hacer –un gobierno feminista, verde, social–, a transformar verdaderamente esta vergüenza de administración catalana y velar por la neutralidad de la Administración?

Mire, yo creo que el separatismo es un peligro para las instituciones de autogobierno, se está convirtiendo en un peligro. Seguro que usted conoce el libro *Cómo mueren las democracias*, de los profesores norteamericanos Levitsky y Ziblatt. Alude a los movimientos populistas que buscan la hegemonía y el arrinconamiento del adversario político despreciando la democracia representativa y deteriorando el sistema democrático desde dentro, como hacía Donald Trump y como hace también la presidenta de este Parlamento y como hacen ustedes desde el Gobierno de la Generalitat y la alcaldesa de Vic.

Su Gobierno cumple los cuatro requisitos que cita el libro como movimiento político que desprecia la democracia liberal y las instituciones democráticas. Da cuatro puntos. Uno, rechazo a las reglas democráticas del juego. Ustedes las rechazan. Rechazan la separación de poderes, rechazan la Constitución, rechazan lo que dice el Estatuto de autonomía cuando no les gusta. Dos, negación de la legitimidad de los adversarios políticos. Nos llaman «*traïdors*», «*botiflers*», «*fora de Catalunya*»; hacen cordones sanitarios a determinados partidos políticos que también votan los catalanes. Tres, tolerancia o fomento de la violencia. Ustedes han aplaudido –y yo lo he visto– en este Parlamento a gente imputada por terrorismo en la Audiencia Nacional; fomentan y ponen de tertuliano un agresor de policías; retiran la acusación de las agresiones a los policías; acosan a los estudiantes en las universidades, y practican la violencia contra ellos, y ustedes no dicen nada. Por tanto, cumplen también el punto 3. Y punto 4, predisposición a restringir las libertades civiles de la oposición. Anda, señora Erra, anda, ¡las libertades civiles! Ir a un pueblo a hablar de ideas políticas, que no les dejan a algunos y luego otros lo aplauden.

Fíjense ustedes... Ah, bueno, por no hablar de la libertad de prensa, del acoso a periodistas, a mi propia compañera, que tuvo el amparo de la Asociación de Periodistas de Madrid y de la Federación de Asociaciones de Periodistas de España. O los informes de la Unión Europea, de periodistas sin fronteras, que dicen que aquí no se puede ejercer la profesión con tranquilidad.

Miren, todo lo que se relata aquí y de lo que ustedes a veces se ríen o se vanaglorian, o dicen: «No, no, no» o tal, pues, son cosas de la suficiente gravedad como para que a ustedes se les..., ustedes tuvieran que recapacitar y que se les encendiese la lucecita de alarma respecto a qué está haciendo el separatismo en Cataluña con nuestras instituciones.

Acabo ya. Espero que sea así. Y, no obstante, si así no fuera, pues tengan presente que nosotros vamos a estar siempre en Cataluña defendiendo la democracia, la libertad y la neutralidad de las instituciones.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, diputades... Bé, parlant de neutralitat, no, tampoc podem ser neutrals davant la pèrdua de drets polítics i davant de la repressió, en això tampoc podem ser neutrals. Sempre estarem amb la defensa dels drets civils i polítics dels representants del poble, sempre al costat dels valors de la llibertat d'expressió. *(Aplaudiments.)* Som els que defensem en aquesta cambra que s'ha de poder parlar de tot i ha de poder parlar tothom.

No ens doni lliçons d'ètica política. Vostès no venen aquí al Parlament a parlar ni a fer control del Govern ni impuls del Govern –molt menys–; vostès venen aquí a treure rèdit de les victòries en els despatxos i en els jutjats que pretenen compensar el que perden a les urnes. Vostès venen aquí a treure pit que un òrgan administratiu, sense prèvia sentència ferma, anul·lés l'acta d'un diputat –això de neutre no en té res.

I, sí, fa temps que estem en un escenari absolutament anòmal, no és nou. Hi ha una ingerència judicial repressiva contra els representants públics que som independentistes, i ho hem denunciat i, evidentment, ens hem de defensar i hi hem de respondre sempre, des de la unitat antirepressiva, sense retrets, sense mirar-nos de reüll, abordant conjuntament les estratègies que calguin per combatre-ho. És una ofensiva repressiva que ens pot afectar a tots i a totes els que hem decidit assumir un compromís amb la ciutadania de Catalunya, i la repressió no ens pot dividir, perquè si no és una doble victòria, i la repressió justament busca això, busca aquesta divisió. Per tant, tot el suport sempre incondicional al Pau Juvillà en aquesta batalla política, jurídica, i, especialment, en la batalla contra la malaltia. Tot l'afecte des d'aquí.

En tot cas, vull recordar les paraules del professor Queralt, Joan Queralt, que en un article aquest cap de setmana..., és una persona, doncs, referent en el dret penal, que sobre aquesta qüestió justament parlava de que la neutralitat és un concepte doctrinal, però no té base legal a Espanya, menys encara per castigar penalment. El període electoral es refereix exclusivament a la política informativa dels mitjans audiovisuals de comunicació públics d'acord amb aquesta legislació. I parla, parla la Constitució, de l'objectivitat que han de tenir les administracions, efectivament: mai, i sota cap circumstància, l'Administració pot deixar d'atendre una necessitat ciutadana o incomplir el servei per raons de discriminació de cap mena. Això no vol dir que un electe al capdavant d'una administració no pugui manifestar a tothora i en tot moment la seva ideologia, entre d'altres coses perquè sabem qui és, com pensa i perquè se l'ha escollit per a això.

Dit això, crec que la qüestió jurídica queda claríssima. Però, si parlem de valors en termes de valors, la neutralitat és un valor, però n'hi ha molts d'altres, com el de la llibertat d'expressió, com els drets fonamentals dels representants públics a mantenir la seva condició, a defensar i, en tot moment, proclamar la seva ideologia, sempre que aquesta ideologia no sigui d'odi i no sigui contra els drets humans. Aquests valors –la llibertat d'expressió, drets fonamentals– són conculcats a Catalunya des de fa molts anys. Això fa que l'Estat espanyol sigui una democràcia dèbil, de baixa intensitat, on unes ideologies són perseguides fent servir argücies juridicoadministratives, com la Junta Electoral Central, que sentencien sobre fets objectivament menors, com posar un llaç groc en un ajuntament en un moment de campanya electoral, i les penalitza amb inhabilitacions per a càrrec públic que tenen conseqüències personals i polítiques molt importants. I això no és gens neutral, i és clarament amb

una intencionalitat política més pròpia d'uns valors pobres en termes democràtics i de limitació de drets polítics propis de la dreta clàssica. Sempre trobarà el Govern de la Generalitat combatent aquestes situacions injustes, sempre ens trobarà al costat dels drets i les llibertats.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpel·lació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge

300-00111/13

Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bona tarda, diputats, diputades, conseller. Estava escoltant el Ple, l'anava seguint i anava mirant cap a l'esquerra, i anava veient el lloc buit que tenim aquí a l'esquerra. I, al final, entre ràbia i força crec que havíem de començar la primera intervenció de la CUP sense el Pau al Parlament, recordant-lo a ell, recordant les més de tres mil persones represaliades, recordant també el Màximo, que serà jutjat demà, recordant els militants d'Arran que havien de ser jutjats dimarts, recordant les quatre persones que van ser detingudes la setmana passada per defensar el dret a un habitatge digne, i, per tant, amb un missatge molt clar des de tots els diputats i diputades de la CUP, que és que no ens rendirem, seguirem endavant i arribarem fins a la victòria i la llibertat dels Països Catalans. Una abraçada a Pau i a tota la resta.
(Aplaudiments.)

Bé; dit això, venim a parlar d'una situació que per nosaltres és d'absoluta emergència i fruit també de tots els fets que es van precipitar la setmana passada, que és tota la repressió entorn del moviment per l'habitatge que estem patint a Catalunya, que estem patint en les darreres setmanes i que hem vist en els darrers dies, en un context de pobresa severa. Informes de la setmana passada parlaven de que un vint-i-nou per cent de la població catalana pateix una situació de pobresa severa i destacaven també el que ja sabem totes i tots les que estem aquí, que és que l'habitatge és un element fonamental i clau per donar resposta a les situacions de pobresa.

Estem parlant de que durant l'any passat es van produir a Catalunya vint desnonaments cada dia –estem parlant de 7.200 desnonaments. I coneixíem també en paral·lel, a través d'un mitjà, del *Crític*, que els deu majors grans tenidors a Catalunya tenen 25.000 pisos de lloguer de propietat. Davant d'aquesta situació, si mirem cap a l'Estat –del qual, malgrat que no vulguem, en formem part ara mateix–, veiem com «el Govern més progressista de la història» es troba ara mateix ben lluny de garantir el dret a un habitatge digne i de la voluntat de garantir-lo; veiem com no han derogat lleis que s'apliquen contra el moviment per l'habitatge aquí per part dels Mossos, com la llei mordassa, malgrat promeses, i veiem com suposades reformes del dret a l'habitatge han passat a ser quimeres i a mantenir-lo com un bé d'especulació. Alhora, veiem que aquesta moratòria, per dir-li'n d'alguna manera, no funciona de cap de les maneres. Avui precisament patíem un desnonament per part de l'ordre públic, dels Mossos d'Esquadra, i la setmana passada també en vam veure uns quants. Per tant, les institucions de l'Estat ni hi són ni se les espera.

I el Govern de la Generalitat, què?, ens preguntem. Què està fent el Govern de la Generalitat? Llegia també –i parlant amb Interior, però també amb Drets Socials i Habitatge, amb Justícia i també amb el conjunt del Govern, perquè pensem nosaltres que aquesta és una problemàtica que s’ha d’abordar des del conjunt del Govern, és una qüestió fonamental i estratègica– que no s’ha avançat, que no s’ha avançat en el sentit que, per exemple, el secretari general d’Habitatge, en una entrevista la setmana passada deia que la llei que s’aprovaria al Parlament contra els desnonaments generava inseguretat jurídica, que no la veia clara, i alhora deia que el pressupost per a habitatge d’aquest any acabaria sent igual que el de l’any passat. Declaracions d’un dels principals responsables del Govern en l’àmbit de l’habitatge.

Veiem, doncs, que no es compleixen les promeses d’inversió en habitatge i alhora veiem que s’intenten engegar altres eines, com un protocol de modificació dels desnonaments que topa de nou amb la judicatura, i no d’ara sinó de fa mesos, i de la qual el Govern no ha donat cap resposta. Quina ha estat la resposta? «Ho parlem a poc a poc, baixet, no pressionem, no expliquem quin és el problema i no expliquem que no estem podent anar més enllà o que no tenim la voluntat d’anar més enllà», perquè aquest és un protocol que s’hauria d’haver posat en marxa fa mesos.

I, davant d’això, quina és la nostra proposta? El que hem estat dient des de sempre, des del principi de la legislatura: nosaltres pensem que el Parlament, que l’independentisme ha de ser la garantia i la punta de llança dels drets socials; que hem de generar un marc des de l’independentisme de defensa dels drets socials, que el Parlament i el Govern han de ser una paret clara en la defensa dels drets socials. I ho han de ser davant d’un Estat que, com deia abans, no se l’espera, i que, en els darrers anys, ha prohibit més de trenta lleis socials, i ho han de ser malgrat les pors, malgrat les autolimitacions i malgrat les resistències dels lobbys en l’àmbit de l’habitatge. I pensem que no hi ha més camí que abordar-ho de cara i que donar-hi una resposta contundent. No ens podem escudar en la incapacitat legal o en la impossibilitat administrativa de fer-ho. En això ja ens hi hem escudat, o ja s’hi ha escudat el Govern durant molt temps per no voler retirar les acusacions particulars contra manifestants. I ara resulta que es pot! I ara resulta que s’està començant a fer! I ara resulta que en alguns casos s’ha fet. I, durant anys, es deia que no es podia, que no es podia, que no es podia. Doncs en l’àmbit de l’habitatge, igual.

Nosaltres pensem que s’ha de fer des de ja. Pensem que el Govern ha de deixar de col·laborar en desnonaments, perquè està col·laborant en desnonaments de famílies vulnerables, i fent-ho, amb sentències o sense sentències, està vulnerant drets fonamentals, perquè també hi està havent desnonaments sense sentències. Però, fins i tot en els casos que hi hagi sentències, s’estan vulnerant drets fonamentals. El Govern no pot deixar al carrer una família amb tres fills sense alternativa habitacional i en situació d’emergència, malgrat que ho digui una sentència. Una sentència no pot dir que ha d’anar ordre públic en un desnonament, no pot fer-ho, i, si ho fa, se li ha de respondre i se li ha de plantar batalla jurídica i política, i això el Govern no ho està fent.

I, per tant, amb què ens trobem? Que al final els Mossos d’Esquadra acaben actuant d’una pròpia peça de tota la persecució a la dissidència i a la mobilització política. Per fer-ho cal una actitud de fermesa política, una actitud de resposta jurídica i cal plantar cara en el seu conjunt, com a Govern –qüestions que nosaltres veiem que no estan passant.

Hi ha sentències de la pròpia Audiència Nacional que avalen que no s’enviïn antidisturbis a desallotjar en determinades situacions, i en tenim una de molt coneguda, que és de l’1 d’octubre del 2017, que és la sentència en la que s’absol l’anterior cúpula dels Mossos i que diu textualment així: «L’opció finalment posada en pràctica per la Policia Autònoma de restringir la intervenció d’efectius antidisturbis davant la possible causa de danys irreparables i desproporcionats ha de considerar-se, almenys, com a raonable. Malgrat que es podria haver optat per altres tipus d’inter-

vencions policials, es podria discutir quina hagués estat la més adequada.» Però és que, a més a més, no és que estem desobeint la llei per aturar desnonaments, és que no estem ni arribant als límits de les nostres competències per fer-ho. Per tant, pensem que la resposta del Govern no està a l'alçada. Està suspenent absolutament en matèria d'habitatge, i no només això, sinó que està anant molt més enllà, acompanyant els lobbys, acompanyant els grans tenidors, acompanyant l'especulació i contra els drets de la població.

Per això els volíem preguntar, a Interior, al Govern, als grups dels que en formen part: els sembla bé que el moviment per l'habitatge acumuli més de 300.000 euros en sancions en aplicació de la llei mordassa? Els sembla bé?, hi estan d'acord? Els sembla que és una bona política del Govern? Els sembla bé que durant els darrers mesos el moviment per l'habitatge denunciï que han detingut trenta persones per participar en desnonaments? Hi estan d'acord? Els sembla que aquesta és la política que ha de fer el Govern en aquest àmbit? Els sembla bé que la Prefectura dels Mossos d'Esquadra, segons fonts de premsa, ordenés les detencions de la setmana passada, que s'investiguessin a través del Grup d'Extremismes Violents dels Mossos d'Esquadra? Els sembla correcte?, els sembla que aquesta és la política que ha d'aplicar el Govern al moviment per l'habitatge? Els sembla bé també que comissaries com la de Via Laietana..., ai, perdó, comissaries com les de Ciutat Vella –disculpin– activin ordres de detenció contra manifestants del moviment en defensa de l'habitatge sense cap ordre judicial i els detinguin? Els sembla bé que la setmana passada es detinguessin quatre persones, per part de Mossos d'Esquadra, per participar en mobilitzacions en defensa del dret a l'habitatge sense cap tipus d'ordre judicial? Aquesta és la seva política?, aquesta és la política del Govern, del Departament d'Interior i dels grups que el conformen?

Nosaltres creiem que s'han de donar respostes urgents, que s'ha d'aclarir si aquestes són ordres del Departament d'Interior, del Govern o no ho són, i, si no ho són, qui les dona. I també que aclareixin si tenen intenció de complir amb els compromisos que van assolir al principi d'aquesta legislatura. Els en recordaré dos en l'àmbit d'habitatge: aturar l'aplicació de la llei mordassa en mobilitzacions, també en desnonaments –això no està passant. I una altra, aturar la intervenció d'antidisturbis, de l'ordre públic, en desnonaments de famílies vulnerables. Això avui no passava al Poble Sec, fa uns dies no passava a Badalona i la setmana passada no va passar a molts dels llocs. Per tant, els volíem preguntar: aquest és el compromís del Departament d'Interior, complir amb totes aquestes qüestions? És el compromís del Govern? Hi estan d'acord els grups que conformen el Govern en que aquesta és la prioritat?

Nosaltres pensem que són preguntes urgents i que són preguntes necessàries i que cal respondre-les ara i aquí, no es pot esperar més. I no perquè ho diem la CUP sinó perquè la gent necessita respostes, la gent necessita saber si el Govern està per respectar els drets de la ciutadania o està per fer de comparsa dels tribunals de torn i dels grans lobbys de poder. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Després seguim.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té ara la paraula el conseller d'Interior, senyor Joan Ignasi Elena.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, diputades, diputat..., sí, aquest matí, per exemple, hi ha hagut uns quants desnonaments, bastants. L'altre dia a un barri de Barcelona també en van haver uns quants, i, en particular, en va haver un, per exemple, en el que s'estava desnonant una persona vulnerable a petició d'una persona que, en aquell cas, també era una persona vulnerable.

Aquesta situació ens interpella a totes les administracions: al Govern de Catalunya, naturalment; també a les administracions locals; també, ho ha dit, al Govern

de l'Estat. A totes les administracions. I durant molts anys. Perquè amb la mediació, que coneixen i saben que des de Mossos d'Esquadra s'ha impulsat i es seguirà impulsant fins al màxim, en el fons què aconseguim? Suspendre un desnonament. Suspendre'l per quants dies? I s'ha de fer, eh?, i s'ha de fer, i tant si s'ha de fer, i s'ha d'intentar, per buscar alternatives habitacionals a les persones que pateixen el desnonament. Però diguem-nos-ho: aquest és realment el problema de fons d'aquesta qüestió? És realment el desnonament, que és el darrer moment, que és l'expressió del fracàs, diguem-ho, sí, de les administracions públiques, quan hi han persones vulnerables que perden el seu habitatge? Doncs aquesta reflexió, també des del Departament d'Interior, que és a qui s'assenyala sistemàticament, perquè és el que visualment apareix com qui desnona.

El problema és molt més de fons, i el problema és molt més profund, i el problema és molt més ampli, i ve de molt i de molt i de molt i de molt i de molt lluny; ve de polítiques que han portat, per exemple, que, de tots els fons voltors que hi han, un dels més severos, dels més intransigents, dels més poc dialogants, dels qui més dificultats posen en la mediació per arribar a acords amb les persones vulnerables, és precisament la Sareb, per exemple –aquesta també és una realitat que estem vivint–, que funciona al marge de qualsevol administració pública, fins i tot de la que n'és responsable, i que va pel seu compte, sense ser conscient d'on venen els pisos que gestiona i els pisos que té.

És, per tant, un fracàs de les polítiques públiques. Sí, ho és, i s'ha de reconèixer i s'ha de dir clarament. Per això s'ha de revertir la situació invertint i posant-hi recursos. Ara feia referència a quin és el compromís del Govern en relació amb l'habitatge: hi ha un compromís molt concret que és la partida pressupostària del pressupost 2022, que sí, que s'ha de complir, i naturalment que es complirà.

Els Mossos no són els qui desnonen, els Mossos no són els qui fan els desnonaments; els Mossos són els qui executen una ordre judicial per tirar endavant un desnonament. I naturalment que estem treballant per fer un protocol de funcionament diferent, d'acord amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i naturalment que estem fent també un protocol intern de funcionament, que estarà en les properes setmanes, sobre com operar en el cas dels desnonaments. Però jo els voldria convidar, en relació amb aquesta qüestió, a fer una reflexió. Vostès creuen que si demà Mossos d'Esquadra decideix no obeir una ordre concreta que envia a un grup de Mossos un tribunal per dir-li que a tal lloc, tal dia, tal hora vagi a fer una determinada cosa, allò no es farà? Som conscients que allò igualment es farà? I qui ho farà? Doncs segurament alguna altra força de seguretat. Per això i per garantir que Catalunya segueixi tenint una policia integral, hem de garantir que els canvis que es facin siguin viables, siguin possibles.

I em pregunta si aquest compromís que hem signat nosaltres el mantenim. Clar, que el mantenim –clar, que el mantenim. I portem vuit mesos de govern. I déu-n'hi-do en les coses que s'ha avançat en molts àmbits des del Departament d'Interior. I seguirem treballant en aquesta direcció per fer-ho possible. Però perquè sigui efectivament realitzable, perquè sigui realment viable, perquè el canvi sigui una realitat. I no només per fer un gest. Que després igualment aquella persona acabarà, i ho sap, desnonada, per una força de seguretat o per una altra. I, per tant, els protocols i els canvis naturalment que s'han de fer; hi estem treballant, ja l'hi asseguro, tant com podem.

Vull posar una situació de context. Del 2016 al 20, hi ha hagut 57.000 –57.000– desnonaments; Mossos només ha participat en menys del vint per cent d'aquests desnonaments, i en els que hi ha hagut problemes, diguem-ne, algun tipus d'incident, ha estat el 0,7, no arriba a quatre-cents. La resta..., alguns dels quals no són persones vulnerables, eh?, però la resta han estat desnonats igualment. Perquè o bé han acceptat directament l'ordre judicial i han marxat o quan han perdut la sentència, abans d'executar-la, doncs, ja... En fi.

Hi ha hagut 57.000 desnonaments. *Aquest és el tema –aquest és el tema. I això no exclou la nostra responsabilitat. I sap –i prou que ho sap– que hi estem treballant. Fem mediació. Miri, de Mossos d'Esquadra, en els darrers temps, en tots els desnonaments, hi va mediació, i no només hi va mediació, sinó que fa un seguiment de tot allò que hauria d'haver passat abans en relació amb aquell desnonament i que moltes vegades no ha passat; des de mirar si serveis socials ha fet l'informe que s'havia de fer, si el jutjat té l'informe de vulnerabilitat, que moltes vegades no el té, d'adreçar-lo al jutjat, d'interlocutar amb el jutjat perquè prengui una decisió diferent, si ho considera, en el cas de que sigui una persona vulnerable que ho desconeixia.*

Tot aquest seguiment i tota aquesta monitorització, forma part de la voluntat, sí, política d'aquest Govern perquè les coses es facin diferents. I també de fer un nou protocol de relació del Cos de Mossos d'Esquadra, com a policia judicial, amb el Tribunal Superior de Justícia, i renovar el que hi ha de 2013.

I això ho permetrà una nova legislació, que s'està treballant en aquest Parlament i que probablement en el proper Ple serà aprovada. I també modificant aquesta voluntat política. I també modificant el protocol intern de funcionament. I també negociant amb els jutjats, i en aquest cas amb el Tribunal Superior, en aquesta nova realitat jurídica, per fer possible un nou protocol. I hi estem treballant decididament i deixant-nos totes les hores que siguin necessàries per fer-ho possible. Perquè li he començat dient que el Departament d'Interior no té competències en habitatge, però, si a alguna cosa hi hem dedicat hores i energia, és precisament per minimitzar l'impacte d'aquesta situació tan dramàtica que viu tantíssima –tantíssima– gent.

Protocol, per tant, intern; protocol de relació amb el Tribunal Superior de Justícia; canvi de la legislació aquí al Parlament de Catalunya; petició al Govern de l'Estat, que reiterem en aquests moments, perquè la moratòria que en principi finalitza el 28 de febrer es mantingui fins que s'aprovi la nova llei de l'Estat de l'habitatge. Em sembla que és imprescindible que això es faci. I apello a tots els grups del Congrés dels Diputats perquè així ho garanteixin i al Govern de l'Estat perquè ho faci possible.

Però aquesta moratòria de la qual parlàvem, i que és la que ha sustentat l'argument dels tribunals perquè no es renovés el protocol de relacions amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, aquesta moratòria, no està funcionant. I és veritat. És una moratòria que garanteix que els grans tenidors no puguin desnonar persones vulnerables, i està passant cada dia. I aquesta realitat l'estem traslladant també al Tribunal Superior de Justícia perquè canviï de criteri amb relació al nou protocol que hem d'abordar.

Se m'acaba el temps, i volia també tractar l'altra qüestió que ha plantejat i que ho faré en el torn de rèplica.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies. Bé, conseller, ens trobem en una situació en la que hi ha una moratòria –que no és efectiva– que és llei i hi ha una sèrie d'ordres judicials que diuen que s'ha de desnonar. A quina banda estem, a la de la llei o a la de les ordres judicials? Nosaltres ho tenim molt clar. I aquest ha de ser un plantejament del Govern. Si hi ha una llei que diu, una moratòria que diu que no es pot desnonar famílies vulnerables, perquè carai s'està desnonant famílies vulnerables? Per què el Govern ho permet? Per què els Mossos van a desnonar?

És que no..., de debò que no ho entenem. Si ara que hi ha una moratòria damunt la taula que impedeix desnonaments de famílies vulnerables, s'estan produint, quin tipus de llei impedirà que no hi hagin desnonaments, si es segueix de forma cega obeint ordres judicials que vulnereu drets fonamentals, que provoquen lesions molt més greus que les que provocaria no aplicar-la i que generen situacions d'absoluta

indefensió o absolutament kafkianes, com que es produeixi a Badalona un desnonament d'un centenar de persones en situació d'absoluta vulnerabilitat, que l'únic que demanaven era que passés el fred per poder marxar més endavant?

No hi ha ni la competència ni la capacitat per part del Govern de dir: «Doncs ens esperarem un mes, senyor tribunal; no podem desnonar ara perquè el fet de desnonar provocarà unes lesions molt més greus»? no tenim ni aquesta capacitat, el Govern? Perquè, si no la tenim, s'ha d'explicar, perquè, si no, no podrem trobar les solucions adequades. Nosaltres pensem que sí que la tenim i que s'ha d'explorar jurídicament fins al final. Però, en tot cas, si no hi és, que s'expliqui per què.

I això lliga una mica amb l'altra qüestió, que no ha tingut temps de respondre i que ara ho farà, segur, que és amb l'actuació dels cossos policials i de determinades àrees dins dels cossos policials. Es controla aquesta actuació? Hi ha algun tipus de control? O hi ha àrees dels Mossos que van per lliure, que fan el que volen, que actuen per marcar l'agenda política i que no responen a cap tipus de directriu política i que, per tant, estan actuant en pro de la seva pròpia voluntat d'incidir políticament en la societat? Està passant això?

Nosaltres pensem que sí; nosaltres pensem que és probable. En tot cas, els silencis davant de les situacions d'injustícia com les detencions de la setmana passada o els silencis davant de determinades càrregues dels Mossos per part del Govern, per part d'Interior, ens fan pensar, doncs, que com a mínim hi ha una connivència, o per acció o per omissió.

El que no entenem és per què no ho explica el Govern, si hi ha aquest problema. Perquè no hi podrem trobar les solucions si no s'explica quin és el problema. I si el Govern hi està d'acord, que ho digui, i si no hi està d'acord, que també ho digui i que expliqui què passa. I si hi ha una falta de control dins dels Mossos, que el grup d'extremismes violents, per una ordre interna, que no té cap tipus de directriu política, es posa a espiar el moviment per l'habitatge, tenim un problema molt gros.

Nosaltres pensem que aquest problema el tenim. Manifestin, aquest problema; facin-lo evident, i busquem-li solucions i respostes. Si un agent dels Mossos d'Esquadra pot activar una ordre de detenció contra un militant perquè pensa que ho pot fer sense cap tipus d'ordre judicial i sense cap delictes flagrant, i no és una ordre política, és que tenim un problema.

Si tenim un forat a informació i a investigació, que no sabem què hi està passant allà i a qui estan investigant... Com per exemple avui, que sortia una nova notícia, en la que nosaltres hem vingut reclamant un expedient d'un mosso sancionat, que, segons diu l'expedient, ell sol es va dedicar durant mesos a enviar correus a organitzacions com Endavant, com Arran, com La Forja, com la CGT, com el moviment per l'habitatge del Poble Sec; va suplantar un correu de la CUP per fer-se passar per la CUP enviant correus per demanar informació.

Això ho ha fet un sol agent o aquí hi ha una divisió d'informació, una divisió d'investigació, que va per lliure, que està marcant l'agenda política...?, i que sí que està fent una purga. Perquè això sí que és una purga; això és una purga contra el moviment per l'habitatge, això és una purga contra la dissidència i això és una purga contra la gent que es mobilitza, i això sí que és una purga. I si tenim aquest problema i això està passant a Interior, cal dir les coses clares. Crec que si d'alguna cosa hem après d'aquests darrers dies, d'aquestes darreres setmanes, és que segurament si diguéssim les coses clares, si expliquéssim què passa, si expliquéssim quins límits tenim i amb quins límits ens trobem, també davant el poder judicial, també davant dels que actuen per lliure en determinades àrees de l'Administració, segurament seria més fàcil trobar solucions o, com a mínim, aplicariem un principi de realitat i explicariem a la gent les coses com són.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Interior, senyor Joan Ignasi Elena.

El conseller d'Interior

Presidenta.... Diputat, diputades, diputats, les coses es poden canviar i s'han de canviar i, de fet, algunes, unes quantes, vostè ha fet referència a algunes, es podien canviar i s'han canviat. I quan dic que el compromís d'aquest conseller és el compliment del programa que té signat és perquè el compromís del conseller és complir el programa que té signat. I ho fa perquè és la nostra obligació amb els ciutadans i amb aquest Parlament; i així ho farà i així treballarà. Les legislatures no tenen vuit mesos, a vegades les han tingut, però les legislatures tenen quatre anys i el compromís i la determinació per canviar coses els tenim.

Em fa referència a un fet horrorós que es va produir fa poc a Badalona. Vam tenir l'oportunitat de parlar-ne bastant. Fixi's que en aquell desnonament, des del meu punt de vista, hauria sigut oportú que, fruit de la mediació, s'hagués aplatat, perquè efectivament per qüestions humanitàries la situació de vulnerabilitat en les que van quedar les persones que van ser fora..., que van sortir del..., van ser desnonades, van ser tràgiques. Però aquesta situació no la defensava massa gent. El mateix Ajuntament aquell mateix dia va manifestar que hi estava absolutament d'acord. L'oposició d'aquell ajuntament també hi estava absolutament d'acord; el grup majoritari de l'oposició, perdoneu, el grup majoritari de l'oposició. I en part, des de la perspectiva del govern municipal, ho entenc. Fa quatre dies al costat de la conselleria es va produir una tragèdia d'unes persones que vivien en unes condicions inacceptables en una nau. I a vegades el dilema és aquest. En una situació dramàtica de gent vivint en una situació inacceptable amb risc de que hi hagin accidents i alhora en la situació dramàtica de què hagin de sortir. Però certament aquesta era la realitat d'aquell desnonament i sap quina va ser la posició d'aquest conseller amb relació a aquell desnonament.

Pel que fa referència a les detencions, en la valoració de respecte de l'extremisme, etcètera, jo soc contrari a l'estigmatització de cap col·lectiu per la seva mirada i la seva posició ideològica. I em sembla antidemocràtic estigmatitzar, perseguir, espiar, investigar a cap col·lectiu per raons ideològiques. Els col·lectius, excepte que siguin declarats organitzacions..., judicialment organitzacions criminals, els col·lectius, pensin el que pensin, defensin el que defensin, no cometen delictes. Ho cometten les persones individuals, no els col·lectius i, per tant, aquest conseller no és partidari de la persecució ni de la investigació mai de cap col·lectiu, sigui quina sigui la seva posició ideològica. Massa temps va passar això a col·lectius i a moviments que ara defensen les seves posicions, la majoria d'aquest Parlament i que durant molts anys van ser considerades dignes almenys de sospita. Per tant, això no ho defensarà mai aquest conseller.

I en segon lloc pel que fa referència a les detencions, jo crec que les detencions sempre han de ser, sempre han de ser l'última ràtio, l'última manera d'arribar a connectar amb una persona quan ha d'anar a un tribunal. I aquesta és una posició que defensa aquest conseller i que defensa qualsevol persona que defensi un codi penal i un procediment penal democràtic. Per tant, des d'aquest punt de vista, la meua posició i la del departament és aquesta, alhora que també és la meua posició i la del departament el complir els compromisos adquirits, com ho hem fet en tantes coses durant aquests darrers vuit mesos.

I acabo amb una cosa, la situació de vulnerabilitat que pateix molta gent i els desnonaments dels quals són objecte, per mi, són una absoluta prioritat, canviar les condicions que permetin que aquestes coses que estem vivint no passin. I en això seguiré esmerçant tota l'energia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la llengua catalana al sistema universitari i de recerca, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca

300-00114/13

Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació la diputada Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Bona tarda, diputats. Consellera Geis, avui fem aquesta interpellació sobre la llengua catalana i voldria començar amb una cita d'un lingüista danès, Jespersen, que deia: «Les llengües són en realitat creacions humanes i el nostre deure és sostenir-les, mantenir-les i, sobretot, millorar-les per a generacions futures.» La llengua, senyors i senyores, és un patrimoni. I aquí tenim la sort de néixer amb una llengua i d'incorporar-ne ben ràpid una altra. I això ho hauríem de saber veure que és un tresor. I hauria de ser tot aquest hemicicle, i els hi dic una vegada i una altra, qui hauria de preservar-lo i hauria de preocupar-se perquè tots –tots– tinguéssim els mateixos drets.

En aquests moments no hi ha dins de la Unió Europea una llengua de les dimensions i de la realitat històrica del català tan desprotegida legalment i amb una imposició legal tan forta d'una altra llengua, en aquest cas el castellà. I el primer problema, senyors, és ja la Constitució. La Constitució defensa una sola llengua, el deure d'aprendre una sola llengua. El castellà és l'única, el català no té el mateix rang, ni el gallec, ni el basc; ni tan sols apareixen els noms d'aquestes llengües. Conseqüència: si el mateix país no reconeix les seves llengües, la Unió Europea, tampoc.

Quanta absurditat, perquè, hi segueixo insistint: és un privilegi, és una riquesa. Sempre recordaré una entrevista que va fer Gabilondo a la nostra model internacional, Judith Mascó, i li preguntava si no era un destorb des de petits haver d'arreglar-se amb dues llengües, i ella li deia: «Miri, jo, quan vaig arribar a l'escola de models de Milà, amb dos mesos dominava perfectament l'italià. En canvi, les meves companyes de León portaven sis mesos i encara no havien arribat al mateix nivell.» Perquè al final, créixer amb el cervell organitzat en dues llengües llatines fa que una tercera sigui molt més fàcil d'incloure, i, per tant, no acabo d'entendre quina és aquesta aversió contra una llengua més a la seva vida.

Vostès a vegades surten aquí, especialment VOX i Ciutadans, i l'altre dia el Partit Popular, a riure's de com ha caigut l'ús de la llengua catalana. Quan decau l'ús de la llengua catalana, venen aquí, se'n riuen i diuen «no, això és la pressió que rebem de retolar comerços en català». No, senyors: hi han molts estudis de per què decau l'ús d'una llengua, i entre d'altres –i estan fets des de fa ja molts anys– és l'arribada també massiva de més d'1 milió i mig de persones de fora, la majoria d'ells amb parla castellana, i, per tant, fa molt més difícil, i, per tant, l'obligació de regular per preservar aquest patrimoni que tenim que és la nostra llengua.

Si no és prou difícil tot plegat, neix un partit que amb finalitats polítiques l'única cosa que fa és lluitar contra la nostra llengua. Neix Ciutadans. Només –només– contra una llengua. Ja us ho avanço: no se'n sortiran. I als altres partits: no els imitin, mirin on han acabat. Si us plau, intentin ser vostès mateixos.

Si una cosa tenim els catalans és que malgrat les diferències polítiques que hi pugui haver, som una gran majoria disposada a defensar la nostra llengua aferrissadament. Malauradament, també el sistema universitari de recerca del nostre país no està exempt d'aquests mals. El sistema de coneixement, que hauria de protegir-se amb ungles i dents per part de tots, s'ha posat massa vegades a la diana de l'odi.

Quan no és la llengua de les Proves d'Accés a la Universitat és la llengua de les classes i si no qualsevol altra excusa, i els ataquen. Qualsevol cosa menys fer política i fer propostes. I allò que no es guanya a les urnes, com sempre, doncs, s'intenta guanyar als tribunals. I és igual si això va en detriment de l'autonomia universitària.

Consellera, des que vostè va assumir la conselleria ja s'ha posat el focus en garantir els drets lingüístics i també s'està vetllant pel compliment del marc legal en matèria de política lingüística, amb protocols per defensar els drets dels estudiants i per a la capacitació dels formadors. I aquí li vull agrair especialment la difusió que s'ha fet dels drets que tenen els estudiants que se'ls garanteixi la llengua en què s'informa que es faran aquelles matèries, que potser els semblarà una absurditat, però són drets que a vegades consideren que no tenen i saber on poden anar a que això sigui defensat és molt important. I aquesta difusió que s'ha fet des de la conselleria ha arribat també als mitjans, i crec que això és una cosa que ens n'hem de felicitar.

També vull destacar l'increment pressupostari que s'ha dut a terme en aquest 2022 en política universitària i de recerca. I és posar constatació..., la voluntat d'aquest Govern de posar el coneixement al centre de l'agenda política del país.

Hi ha un fet especial en què em vull aturar i és una mostra del que està fent la conselleria: el compromís insubornable de tot el sistema de coneixement del país amb la nostra llengua. I és aquest acte que es va fer el dia 28 de gener sobre la llengua al sistema universitari i de recerca al recinte modernista de Sant Pau. Agafo paraules textuais d'un dels ponents. «Jornada insòlita. Mai abans s'havia fet una jornada impulsada des de la conselleria responsable d'Universitats per mirar d'establir un model de consens i potenciar la llengua catalana dins el model universitari de Catalunya.» Per tant, gràcies, consellera. I també voldria remarcar com a realment important i impactant: tot el sistema de coneixement hi era present, per donar suport a una iniciativa tan important com la que se'ns va presentar, era el pla d'enfortir el català. Amb la conselleria de Cultura present també a l'acte, rectors de les universitats, directors dels centres de recerca, representants polítics d'organitzacions estudiantils o vinculades al món de la cultura i el coneixement.

No tinc cap dubte que aquesta unió és el començament de quelcom molt gran i un veritable punt d'inflexió. Defensar la llengua requereix valentia i compromís, sí, però també requereix posar fil a l'agulla i fer propostes concretes i trobar solucions. Últimament, veiem sovint piulades, articles, sentim comentaris d'amics o de familiars sobre la situació de la llengua catalana a les universitats. Li hem expressat la nostra preocupació sobre aquest tema i quan va assumir el càrrec de consellera es va comprometre a fer una diagnosi acurada, real i rigorosa sobre el català a les universitats i el sistema de coneixement en general. I celebro, com tot el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, que aquesta diagnosi ja s'hagi dut a terme. Per fer política cal ser molt prudent, fer poc soroll i molta feina. I aquesta és l'actitud que veiem nosaltres en aquest pla. També li he de dir que una vegada vistes les dades que ens va aportar en aquella jornada el director general Xavier Quinquillà, celebrem que la llengua catalana continuï essent la llengua d'ús majoritari a les universitats del nostre país. Però estem d'acord amb vostè, hi ha marge de millora.

Avui la interpel·lem perquè creiem que és aquí, al Parlament de Catalunya, que pertoca parlar d'aquesta qüestió tan important. Ens hi va el futur. El sistema de coneixement de Catalunya s'enfronta a molts reptes i en poc temps haurà de fer front a algunes ingerències que veiem a l'horitzó. Parlo de la LOSU, de la qual vostè mateixa, consellera, ha dit en diverses ocasions que és un projecte de llei excessivament regulador, que no proposa un model d'universitats que no respecta la singularitat de la universitat catalana –com ja és habitual, el no respecte a les singularitats–, i té poca visió de futur. També voldria parlar de la reforma laboral, que té un fort impacte en l'ecosistema científic. Podria posar més exemples d'aquesta obsessió uniformista de l'Estat espanyol, però ens quedariem sense temps.

Sabem que vostè ha bastit un front comú amb les universitats del país i els centres de recerca per blindar el sistema, per aturar la pulsio recentralitzadora de l'Estat i ens tindrà al seu costat, consellera. No dubti que des de Junts per Catalunya hi serem, per defensar la nostra llengua també en l'àmbit universitari i científic, per defensar la universitat i la recerca que són el nostre futur, per defensar els nostres joves i les oportunitats que mereixen, per defensar els nostres professors i investigadors i el seu talent. Perquè sabem que enfortir la llengua, que impulsar el coneixement és rellançar Catalunya.

I vull des d'aquí agrair-li, consellera, que hagi situat la política lingüística com una de les seves prioritats, sense complexos i endavant.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, té la paraula la consellera de Recerca i Universitats, senyora Gemma Geis.

La consellera de Recerca i Universitats (Gemma Geis i Carreras)

Bona tarda, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Doncs li agraeixo, diputada Freixa, que avui m'interpelli aquí, al Parlament de Catalunya, la casa de tots els catalans; i si hi ha algun lloc on té sentit parlar del català i de la llengua catalana és aquí. Per tant, doncs, gràcies per aquesta interpellació.

Primer voldria donar gràcies a tots els representants de la comunitat universitària que aquest dia 28 van assistir, eren més de dues centes persones, al recinte modernista de Sant Pau, un 28 de gener, en aquesta jornada de debat sobre el sistema universitari i la llengua catalana.

El 28 de gener és el dia que va néixer J.V. Foix, i vaig començar l'acte amb una cita seva que deia: «Els bells camins es multipliquen allà on creieu que s'acaba la carretera.» I és que aquest dia 28 vam segellar una aliança de tot el sistema per enfortir la llengua catalana, de manera consensuada, raonada i amb dades, i treballar per aquest pla d'enfortiment de la llengua catalana a les universitats.

Les universitats i els centres de recerca és on es crea, es transmet i es difon el coneixement científic, humanístic, tècnic i professional, i per això són institucions de coneixement, de Catalunya, són un pilar bàsic per al nostre país i creiem que en aquest pilar bàsic del nostre país el Govern hi ha de ser.

Vostè, diputada Freixa, feia referència a la davallada de l'ús de la llengua catalana, i nosaltres, amb aquest pla d'enfortiment de la llengua catalana, el que estem fent és aquest ressorgir, aquesta defensa de la llengua catalana..., doncs, fer l'aportació que com a conselleria de Recerca i Universitats ens pertoca. En aquest sentit, també vull posar molt en valor la feina feta pel diputat, exdiputat i ara director general, en Xavier Quinquillà, amb l'encàrrec d'aquesta Direcció General d'Impacte Territorial, que una de les missions que tenien en el seu naixement precisament era aquesta i en d'altres que estem treballant.

Però també voldria posar molt en valor la feina que s'ha fet des de totes les unitats lingüístiques de cada una de les universitats, perquè també tenim aquest sistema majoritari perquè hi han hagut aquestes unitats lingüístiques, i hi ha hagut molt professorat i molts estudiants i molt PAS compromès amb aquesta defensa de la llengua catalana. Però ara el que ens cal és repensar, actuar i enfortir.

I hi havia una frase d'una entrevista de la lingüista la Carme Junyent que deia «tot allò que s'imposa està condemnat al fracàs, no funciona –tot allò que s'imposa està condemnat al fracàs, no funciona», i ho estem veient amb la sentència del vint-i-cinc per cent del castellà, que està tenint l'efecte just contrari: està reactivant la defensa de la llengua catalana per part de tots els actors socials d'aquest país. *(Aplaudiments.)* I és que un país..., perquè un país, un estat, que imposa és un estat

que no té futur, i un estat que imposa a través dels tribunals de justícia és un estat inhabilitat democràticament.

Què hem fet fins ara? Doncs el que hem fet és impulsar mesures vinculades a la governança per garantir els drets lingüístics i vetllar pel compliment del marc legal en matèria de política lingüística; hem activat nous protocols per fer seguiment d'aquestes incidències en el canvi de llengua docent, i per garantir aquesta capacita-ció lingüística del professorat hem augmentat els recursos econòmics; i tenim aque-s ta radiografia completa.

De fet, tenim les dades de l'any 2020-2021, que les vam fer públiques amb tota transparència, i hem comptabilitzat el percentatge d'assignatures impartides en ca-dascuna de les llengües. Pel que fa als graus universitaris, el 70,5 per cent s'im-parteix en català, el 26,8 per cent en castellà, el 22,1 per cent en terceres llengües, principalment l'anglès. Pel que fa als màsters, que compten amb una alta presència d'estudiants que provenen de fora del sistema universitari de Catalunya, el pes del català es veu reduït considerablement fins a un 39,8 per cent de les assignatures, el castellà amb un 37,9 per cent i una tercera llengua un 32,9 per cent.

Pel que fa a les tesis doctorals, la presència del català representa un 10,3 per cent, enfront del 54 per cent de les tesis que es llegeixen en una tercera llengua, l'anglès, i en aquest cas, en aquestes xifres, s'ha de tenir en compte que un 52 per cent de les tesis són llegides per doctorats de fora del sistema universitari català.

Per tant, aquí tenim marge de millora, i els estudiants del nostre sistema sí que representen un 20,3 per cent. Per tant creiem que hi ha marge de millora en garantir el català com a llengua vehicular en l'àmbit de la recerca, de la divulgació científica i també pel que fa als màsters.

Quins són els passos següents que hem fet? Doncs sis grans objectius: primer, fer plenament efectiu l'ús del català com a llengua vehicular a l'ensenyament universi-tari; garantir els drets lingüístics dels estudiants, del professorat i de tota la comuni-tat universitària i de recerca; garantir el dret a rebre l'ensenyament en català; quart, millorar les competències lingüístiques en llengua catalana dels estudiants i del pro-fessorat; cinquè, incrementar l'ús del català a la recerca, la transferència del coneixement i la divulgació científica –això creiem que és molt important–; sisè, enfortir les relacions entre tota la comunitat universitària i de recerca entre els territoris de parla catalana.

I aquests objectius els estem assolint: bàsicament, docència universitària en cata-là, recerca i transferència del coneixement en català i el català en un context d'inter-nacionalització i com a llengua de trobada i convivència.

Per tant, estem bastint aquesta aliança a què vostè feia referència, sent molt cons-cients que sol no vas enlloc –sol no vas enlloc–; i, per tant, estem teixint aquesta aliança. Però també amb una mirada oberta al món, i ja els anuncio que estem tre-ballant i tancant un pla d'enfortiment de la tercera llengua, també en l'àmbit univer-sitari, que aquest també era un compromís de la conselleria, perquè creiem que és compatible la defensa la llengua catalana amb una universitat internacionalitzada, amb una universitat en un context global. I, per tant, aviat també els podrem presen-tar aquest pla de foment de la tercera llengua, que, a més a més, en aquest pressu-post, hem triplicat la dotació pressupostària per fer-hi front.

Perquè quan parlem de mirada oberta, i sobretot perquè a vegades ens volen en-causar, no?, ens volen encaixonar, nosaltres reconeixem la diversitat de Catalunya. Catalunya és una societat diversa i integradora, i ens converteix també..., és un país d'integració d'estudiants i investigadors. Ara bé, la gran diferència amb altres països com Dinamarca o els Països Baixos, amb xifres de parlants i territoris lingüístics més petits que Catalunya, és que els danesos i els holandesos tenen un estat propi i els catalans no. I no només això, sinó que nosaltres tenim un estat que ens va en con-tra, i hem de ser molt conscients de les dificultats que suposa protegir el català amb un Estat espanyol que només ens posa pals a les rodes.

Per tant, des d'aquest reconeixement d'aquesta dificultat, nosaltres ens hem emplaçat, aquesta comunitat universitària, a fer aquest pla d'enfortiment, però també ja els dic que en els propers dies sortiran altres mesures del Departament de Recerca i Universitats, que no esperarem a l'abril a fer-les públiques, perquè estic segura que entre tots trobarem la manera de preservar la nostra llengua, de fer-la més forta davant els que voldrien que desaparegués i per això he volgut i vaig voler començar la meua intervenció amb aquesta cita de J. V. Foix: «Els bells camins es multipliquen allà on creieu que s'acaba la carretera.» I estic segura que aquests camins els sabrem trobar tota la comunitat universitària de manera consensuada, amb aquesta mirada oberta, perquè és possible enfortir el català i que Catalunya continuï sent un pol de coneixement a Europa i en el món.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral

300-00113/13

Passem ara al catorzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral. L'ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula per fer l'exposició de la interpel·lació el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Diputats, diputades, consellera, conseller, treballadors, treballadores del Parlament, teníeu ganes que arribés aquesta hora, eh? *(Rialles.)* En soc plenament conscient, no pas per escoltar-me sinó perquè ja és l'última del dia, d'un dia llarg i feixuc.

Bé, conseller, parlem de treball, parlem del mercat laboral i parlem també de les oportunitats que cal donar a molts col·lectius del nostre país, però, com sempre diem, volem solucions per a tothom i, per tant, doncs, no volem deixar ningú enre-re. En aquesta tessitura i en aquest context, hem d'accionar la palanca de les polítiques actives, i, per tant, en aquest sentit, crec que és molt important que destaquem, precisament, aquest pla de xoc, que en el seu moment vostè ja va presentar, i que en qualsevol cas segur que en la seva rèplica, doncs, ens en podrà donar més informació.

En qualsevol cas, jo voldria fer també un repàs per tota la trajectòria, eh?, començant per l'any 2008. L'any 2008, la recepta va ser l'austeritat, la recepta també, utilitzant de nou el pretext de la Unió Europea, va ser la retallada. L'any 2008 la proposta van ser les reformes laborals del 2010 del PSOE, les reformes laborals del 2012 del PP. A més, s'hi afegia un altre element que va ser clau, i que va indignar bona part de la ciutadania, que va ser el rescat bancari, més enllà de tot el que va comportar la unificació de caixes i la transformació que va significar per al sistema financer la transformació de les caixes i, per tant, la seva aportació social i la seva línia de finançament cap a projectes socials, cap a entitats bancàries, cap a bancs.

El 2020, el 2021, el 2022, què ens estem trobant? Doncs ens estem trobant una recepta que utilitza les mateixes eines: una reforma laboral que és del tot insuficient i la «nacionalització», entre cometes, de la Sareb, que el que fa és socialitzar els costos i privatitzar els beneficis. Per tant, estem en un escenari on hi ha unes similituds més que evidents, un escenari on sota el pretext de la Unió Europea es modifiquen normatives que són essencials per al desenvolupament vital de la ciutadania del nostre país.

Respecte a la reforma laboral, la nostra posició és molt clara, i demà que hi ha una moció al respecte, doncs, en podrem parlar amb major amplitud. Però la posició d'Esquerra Republicana ha estat sempre la mateixa: des d'aquest faristol i des de tots els faristols, hem defensat la derogació de les reformes laborals del 2010 i del 2012. Des d'aquest faristol i des de tots els faristols, hem defensat que calia retornar l'autorització administrativa prèvia a la presentació d'expedients de regulació de tantament i, per tant, empoderar l'autoritat laboral per tal de que pogués incidir en el conflicte abans de trobar-se ja l'expedient damunt de la taula. Des d'aquest faristol i des de moltes altres cambres, hem defensat també la prevalença dels convenis autonòmics per sobre de la resta. També hem defensat el retorn a la indemnització dels quaranta-cinc dies per any treballat. També hem defensat la recuperació dels salaris de tramitació. I aquest és un element molt important, perquè els salaris de tramitació, si no es recuperen, vol dir que aquells treballadors que vulguin iniciar un litigi jurídic no ho podran fer perquè durant tot aquest temps no tindran una via d'ingrés. Per tant, hi ha molts treballadors i treballadores del nostre país que decideixen abandonar la lluita pels seus drets laborals perquè no tenen una cobertura econòmica que els ho permeti.

I tot això va molt relligat també a les polítiques, a les polítiques actives d'ocupació i també a les polítiques passives. I també des d'aquest faristol, hem reivindicat el traspàs competencial de les polítiques passives i de la gestió integral per part del SOC de totes –de totes– les qüestions relatives a l'àmbit laboral i a la formació i a la reinserció laboral.

I és aquí on jo crec que és important que també deixem les coses clares. Estem allà on sempre hem estat i, per tant, des del seu departament, ara amb Empresa i Treball, tenim noves oportunitats per impulsar noves dinàmiques transformadores i que, per tant, tinguem també la capacitat, dins de les competències limitades que malauradament tenim, d'impulsar noves solucions, d'impulsar noves receptes per problemes antics, per problemes vells. Perquè les que s'han impulsat fins ara no han funcionat.

Jo crec que hi ha una dada que tots els diputats i les diputades d'aquest Parlament ens coneixem de memòria: en època de pandèmia l'atur juvenil va créixer fins al 43,2 per cent. Un atur juvenil que ens ha preocupat. La bona notícia és que al tantament del 2021, aquestes dades han començat a canviar, s'han començat a revertir, i a finals de 2021 tenim la millor taxa d'ocupació de tot l'històric des del 2008. Per tant, aquestes dades són positives, però no podem dir que siguin unes dades satisfactòries, perquè el percentatge d'atur juvenil continua sent molt elevat.

De fet, coneix molt bé la situació i sap perfectament que hi ha altres col·lectius en el nostre país que són els que ràpidament reben l'impacte de qualsevol crisi que patim, són els joves, són les dones i són les persones més grans de quaranta-cinc anys. I, per tant, aquestes han de ser les nostres preocupacions, les preocupacions d'Esquerra Republicana, com a força de transformació social, com a força d'esqueres que realment té el convenciment ple de que hem perdut una gran oportunitat en aquesta reforma laboral, però sobretot també com a grup que dona suport a un govern que també vol ser transformador, i en matèria de política laboral també ho hem d'anar demostrant dia rere dia.

Per tant, aquest pla de xoc i aquesta inversió social d'aquests 917 milions d'euros han de donar un resultat, hem d'acomplir amb uns objectius. I és aquí on, conseller, ens agradaria que també ens poguéssim explicar com està ara mateix aquesta inversió, en quin punt estem, quin és el grau d'assoliment dels diferents objectius plantejats i quina és la valoració que, a aquestes alçades d'any, vostè fa de l'impacte que està tenint aquest pla de xoc.

Però, a més, també en política juvenil hem de parlar molt de la formació, i, en aquesta legislatura, en aquest faristol hem parlat en reiterades ocasions, i també en la Comissió d'Empresa i Treball i també en la Comissió d'Educació, en reiterades oca-

sions hem parlat de la formació professional, i hem parlat de l'impuls que requereix la formació professional. I jo sempre recordo que, quan vaig entrar de diputat en aquesta cambra la passada legislatura, la gran reivindicació que hi havia era que no s'estava desplegant la llei de formació professional, que no hi havia una agència pública de formació professional. Doncs bé, tot això ho tenim ara.

Un altre dels elements importants era, precisament, que no s'havien desbloquejat situacions que estaven enrocades i que, malauradament, a dia d'avui encara no podem dir que definitivament s'han desbloquejat, com és, per exemple, el Centre de Formació Professional d'Automoció. Doncs a això, en la passada legislatura i en el que portem d'aquesta, se li ha donat un gran impuls. I crec que és bo que també ho expliquem, perquè han passat molts anys en què això no s'hi veia en un futur que poguéssim valorar de forma positiva o que no hi vèiem que hi hagués un canvi que permetés albirar una situació diferent de la que havíem estat vivint fins ara. Bona part de les problemàtiques en l'ocupació juvenil també venen derivades, lògicament, d'aquesta formació, que ha d'estar territorialitzada i adaptada al mercat de treball, les noves oportunitats, però alhora també a l'orientació i la prospecció.

Per tant, conseller, respecte al que té a veure amb el seu departament i a les polítiques de joventut, i atenent també al marc normatiu que tenim, quina valoració fa, al cap i a la fi, de les diferents accions que des del seu departament s'han anat impulsant, com és, per exemple, aquest pla de xoc?

Li agraeixo molt que puguem tenir aquesta conversa i aquest diàleg, i, sense cap mena de dubte, estic convençut de que estaré plenament satisfet de la seva resposta, o això espero. *(Rialles i aplaudiments.)* Però no se'm queixin, home, no se'm queixin. *(Rialles i remor de veus.)*

La presidenta

Seguidament, té la paraula per respondre el conseller d'Empresa i Treball, senyor Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. No sé si m'ha fet una centrada a gol o m'ha posat el llistó molt amunt, eh? En tot cas, intentaré no defraudar les seves expectatives, tal com vostè plantejava.

En el títol de la seva interpellació –ara ho repassava–, vostè parla d'una sortida a la crisi justa, sostenible i equitativa –crec que són els tres adjectius que fa servir–, i no em sembla que siguin en va, aquests tres adjectius. Justament, aquests són els elements que hem de posar en valor en aquesta sortida diferent de la crisi respecte a la del 2008. Són elements fonamentals perquè precisament com encarem ara aquest moment explicarà quines oportunitats estem generant en el futur. Per tant, no és només una qüestió de cures palliatives, és a dir, de com sortim del moment, sinó com encarem el futur que ens espera. I, precisament, si parlem del futur que ens espera, les polítiques actives d'ocupació dirigides als joves –ara en parlaré, òbviament– són un element nuclear, un element central.

En tot cas, vostè feia un repàs de com es va respondre el 2008 a la crisi financera i de com s'està responenent en aquests moments a la crisi derivada de la pandèmia, cosa que ens porta a plantejar com encarem el 2022, eh? I, des del nostre punt de vista, nosaltres estem convençuts d'això: el 2022 serà l'any de la consolidació de la recuperació. I, si ha de ser l'any de la consolidació, vol dir que el 2021 ja albirem aquesta recuperació, ja la detectem, i ho veiem amb les dades. De fet, especialment l'últim trimestre del 2021 presenta unes dades molt positives de cara a aquesta recuperació en aquest any.

Per exemple, d'entrada, el creixement del PIB, del 5,9 per cent –6,9 per cent interanual, si comptem des d'octubre fins a desembre. O el creixement de les exportacions, que prevèiem 74.000 milions d'euros a dos mesos d'acabar l'any i hem superat les expectatives. Per tant, no és només que recuperem dades respecte a abans de la

covid sinó que batem rècords històrics. També batem rècords històrics des d'un punt de vista de les xifres d'atur, xifres d'atur que no havíem tingut almenys des del 2008, per tant, de tota aquesta sèrie històrica que vostè també dibuixava. O l'índex de producció industrial, eh?, que ha crescut un 8,2 per cent, quan la mitjana a l'Estat espanyol és del set per cent. Per tant, xifres positives.

Ara bé, això no ens pot amagar, això no pot fer-nos distreure d'aquelles debilitats que encara tenim sobre la taula, unes, de caràcter més conjuntural –encara hi han 26.312 catalans i catalanes en situació d'ERTO, per tant, una dificultat de caràcter estructural que afecta avui la realitat de moltes famílies– i, d'altres, de caràcter més estructural. Debilitats del món laboral, del món del treball que apunten a determinats col·lectius que segueixen tenint-ho molt difícil per accedir o per mantenir llocs de treball. Tres col·lectius que vostè apuntava: els joves, els majors de quaranta-cinc anys i les dones. I em centraré, perquè vostè ho ha plantejat així, en el col·lectiu dels joves.

I en aquest col·lectiu, en aquest segment de la població, és evident que no ens podem conformar amb la situació actual, que no ens podem conformar amb allò que històricament s'ha donat i que ha afectat els i les joves d'aquest país i que constitueix aquest element, aquesta debilitat de caràcter estructural sobre la qual hi hem d'actuar. I hi hem d'actuar perquè representa un hàndicap evident des d'un punt de vista de present, des d'un punt de vista de moment, d'una banda, perquè genera precarietat, perquè perpetua desigualtats –l'atur juvenil perpetua també desigualtats–, i, finalment, perquè cap país –nosaltres tampoc– es pot permetre el luxe de menysprear el talent i l'energia del seu jovent. Això, de present. Però, a més a més, de futur, l'atur juvenil impacta individualment en moltes històries de vida de catalans i catalanes que veuen frustrats els seus plans de futur, d'emancipació, de creixement personal, etcètera, i també en clau generacional, eh?, i això és fonamental.

Per tant, aquests elements hi són, hi són sobre la taula i s'han agreujat durant la pandèmia. Vostè parlava d'aquest 43,2 per cent de creixement de l'atur juvenil durant la pandèmia. Fonamentalment, perquè és un col·lectiu que està massa subjecte a una elevada temporalitat. Per tant, a tot allò que ja arrossegàvem –per cert, l'Estat espanyol ha sigut líder des del 2008 en atur juvenil, hem anat arrossegant aquesta xacra–, hi hem de sumar el fet, l'impacte de la covid. Però, al mateix temps, també és cert –i em torno a referir a les dades de tancament del 2021– que hem tancat l'any passat amb 19.740 persones menors de vint-i-cinc anys en situació d'atur, que és la xifra més baixa també de tota la sèrie històrica. Per tant, hi ha un element per a l'esperança.

Per tant, feta la radiografia –elements estructurals, situacions conjunturals i dificultats que anem arrossegant–, què hem fet? Davant de tot això, què està fent el Departament d'Empresa i Treball? I, com bé deia, el que estem fent és desplegar el pla de xoc de polítiques actives d'ocupació, 917 milions d'euros de recursos públics destinats a polítiques actives d'ocupació, dels quals ja s'han desplegat 800 milions d'euros, dirigits en diferents programes que ataquen l'atur d'aquells tres col·lectius que abans comentava i, específicament, també l'atur juvenil; dirigits a aquests col·lectius que tenen més dificultats per accedir o mantenir els llocs de treball. Precisament per una sortida justa a la crisi, com vostè deia, per corregir febleses de caràcter estructural i també per impulsar la transformació del nostre model productiu, que, de fet, és el que ens hem proposat com a Govern. I són programes, dintre d'aquest pla de xoc, que van a aspectes formatius, a aspectes d'orientació i a aspectes, òbviament, de millora de les capacitats ocupacionals, de les capacitats professionals dels i les joves.

I dintre d'aquest pla de xoc, d'aquests 917 milions d'euros, i específicament per atacar l'atur juvenil, jo avui el que vull posar en valor és el programa d'ajuts a empreses, autònoms, a cooperatives de treball associat, mitjançant el qual es finança amb poc més de 17.000 euros la contractació d'un o d'una jove menor de trenta anys durant tot un any a temps complert. Hi destinem 125 milions d'euros i preve-

iem arribar a set mil joves, a catalans i catalanes. I el que vull fer avui, avui aprofitar aquest moment precisament per fer una crida a aquestes empreses, a aquests autònoms, a aquestes cooperatives perquè s'acullin a aquest programa, aprofitin aquest programa, que va començar el 31 de desembre i acaba el 31 de març, precisament per aprofitar aquests recursos públics que es posen a disposició del teixit empresarial del país per contractar joves, per tant, per incorporar talent a les seves organitzacions.

Aquest és un plantejament que hem fet amb aquest pla de xoc amb 917 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació. Aquest només n'és un; els altres també van dirigits a població jove, a atacar aquest atur juvenil, però específicament aquest molt concretament.

Polítiques actives d'ocupació, que és l'instrument que tenim, un dels instruments que tenim a l'abast. No els tenim tots –els voldríem tots. Precisament per això alguns som independentistes, precisament per això alguns som republicans i volem una república, per tenir les eines que tenen els estats per generar oportunitats per als i les joves del seu país; les eines necessàries que té un Estat per poder atacar aquestes dificultats o aquestes febleses que nosaltres presentem.

I, en aquest sentit, mentre no tinguem totes les eines, teníem l'oportunitat amb una reforma laboral que ja vam dir que no era la que Catalunya necessitava, entre d'altres consideracions o entre d'altres qüestions, perquè no aprofitàvem aquesta oportunitat per recuperar algunes de les eines que tenia el Govern de la Generalitat, i específicament l'àmbit de treball, per poder actuar, per exemple, en processos d'acomiadament col·lectiu, i, per tant, per tenir eines de mediació en l'àmbit de la reindustrialització, que al final són llocs de treball que impacten directament en el descens de l'atur al nostre país. O la prelació dels convenis col·lectius, o el reforçament de la Inspecció de Treball, eines, totes elles, que reforcen les polítiques actives d'ocupació i que ens permeten reforçar el marc català de relacions laborals, que és l'instrument de concertació, de diàleg social, de construcció de mesures concretes que ha de permetre, efectivament, generar no només més llocs de treball sinó generar-los més dignes, més estables, de més qualitat, més ben remunerats, és a dir, preparar una sortida més justa, més equitativa i més sostenible a la crisi.

Això és el que estem fent, estem desplegant aquests 917 milions d'euros, dels quals ja se n'han desplegat 800. I, en qualsevol cas, continuarem treballant amb tots aquells instruments que tenim al nostre abast per generar oportunitats per als i les joves d'aquest país, perquè al capdavant és la riquesa del present i sobretot el futur de Catalunya.

Moltíssimes gràcies, diputat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i dos minuts.